PANIHIDA

ÎNTRU SLAVA SFINTEI ŞI CELEI DE O FIINŢĂ,
DE VIAŢĂ FĂCĂTOAREI ŞI NEDESPĂRŢITEI TREIMI

PANIHIDA

adică slujbele înmormântării şi alte slujbe săvârşite de preot pentru cei răposaţi

TIPĂRITĂ CU APROBAREA SFÂNTULUI SINOD
ŞI CU BINECUVÂNTAREA PREA FERICITULUI PĂRINTE

TEOCTIST

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ŞI DE MISIUNE
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
BUCUREŞTI – 2006

Toate drepturile rezervate

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ŞI DE MISIUNE
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
ISBN-10 973-616-089-0

SLUJBA ÎNMORMÂNTĂRII

RÂNDUIALA ÎNMORMÂNTĂRII MIRENILOR

Murind vreunul dintre creştini, îndată rudeniile să cheme pe preot; acesta venind la casa unde este trupul mortului, îşi pune epitrahilul, pune tămâie în cădelniţă şi, cădind trupul mortului şi pe cei de faţă începe:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin.

Sfinte Dumnezeule, sfinte tare, sfinte fără de moarte miluieşte-ne pe noi (de trei ori).

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime miluieşte-ne pe noi. Doamne, curăţeşte păcatele noastre. Stăpâne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte (de trei ori). Slavă... Şi acum...

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi, şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

Ecfonisul:

Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin.

Apoi troparele acestea, glasul al 4-lea:

Cu duhurile drepţilor, celor ce s-au săvârşit, odihneşte, Mântuitorule, sufletul adormitului robului Tău, păzindu-l pe dânsul întru viaţa cea fericită, care este la Tine, Iubitorule de oameni.

Întru odihna Ta, Doamne, unde toţi sfinţii Tăi se odihnesc, odihneşte şi sufletul robului Tău, că Tu singur eşti fără de moarte.

Slavă...

Tu eşti Dumnezeu, Care Te-ai pogorât în iad şi ai dezlegat durerile celor ferecaţi; Însuţi şi sufletul robului Tău, odihneşte-l.

Şi acum..., a Născătoarei:

Una curată şi preanevinovată Fecioară, care ai născut pe Dumnezeu mai presus de fire, roagă-L să mântuiască şi sufletul adormitului robului tău.

Apoi ectenia:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte (de trei ori).

Încă ne rugăm pentru odihna sufletului adormitului robului lui Dumnezeu (N), şi pentru ca să i se ierte lui toată greşeala cea de voie şi cea fără de voie.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletul lui unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lui, de la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Cântăreţii: Dă, Doamne.

Preotul: Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte.

Apoi preotul zice această

Rugăciune

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, Care ai călcat moartea şi pe diavol l-ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale, Însuţi, Doamne, odihneşte sufletul adormitului robului Tău (N), în loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, de unde au fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea. Şi orice greşeală ce a săvârşit el cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, iartă-i (toţi cei de faţă zic: Dumnezeu să-l ierte). Că nu este om care să fie viu şi să nu greşească; numai Tu singur eşti fără de păcat, dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău este adevărul.

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte.

Ecfonisul:

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormitului robului Tău (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de-viaţă-făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De este obiceiul, se citesc stâlpii, adică Evangheliile Învierii, dacă nu, cântăreţii zic: Slavă... Şi acum..., Doamne, miluieşte (de 3 ori), Părinte binecuvintează!

Şi preotul face otpustul aşa:

Cel ce a înviat din morţi, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii

Sale, ale sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli, ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri şi ale tuturor sfinţilor, sufletul robului Său (N), mutat de la noi, în lăcaşurile drepţilor să-l aşeze (Cântăreţii: Amin), în sânurile lui Avraam să-l odihnească (Cântăreţii: Amin), şi cu drepţii să-l numere (Cântăreţii: Amin); iar pe noi să ne miluiască, ca un bun şi de oameni Iubitor.

Cântăreţii: Amin.

Şi când sunt gata toate ale înmormântării, preotul iarăşi face început: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin. Apoi cântă lin şi duios: Sfinte Dumnezeule... Şi, ridicând trupul mortului, îl duc la biserică, mergând înainte preoţii cu făclii, şi diaconul cu făclie şi cădelniţă; şi venind la biserică, pun trupul în pridvor şi se citeşte

PSALMUL 90

Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălăşlui. Va zice Domnului: «Sprijinitorul meu eşti şi scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dânsul». Că El te va izbăvi din cursa vânătorilor şi de cuvântul tulburător. Cu spatele te va umbri pe tine şi sub aripile Lui vei nădăjdui; ca o armă te va înconjura adevărul Lui. Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bântuie întru amiază. Cădea-vor dinspre latura ta o mie şi zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia. Însă cu ochii tăi vei privi şi răsplătirea păcătoşilor vei vedea. Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ţie. Nu

vor veni către tine rele şi bătaie nu se va apropia de locaşul tău. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale. Pe mâini te vor înălţa ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău. Peste aspidă şi vasilisc vei păşi şi vei călca peste leu şi peste balaur. «Că spre Mine a nădăjduit şi-l voi izbăvi pe el, zice Domnul; îl voi acoperi pe el că a cunoscut numele Meu. Striga-va către Mine şi-l voi auzi pe el; cu dânsul sunt în necaz şi-l voi scoate pe el şi-l voi mări. Cu lungime de zile îl voi umple pe el, şi-i voi arăta lui mântuirea Mea».

Apoi preotul şi cântăreţii cântă: Aliluia (de 3 ori), glasul al 8-lea; a doua oară cu stihurile:

1. Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

2. Sufletul lui întru bunătăţi se va sălăşlui şi seminţia lui va moşteni pământul.

3. Şi pomenirea lui în neam şi în neam.

Apoi se cântă

T R O P A R U L, glasul al 8-lea:

Cel ce prin adâncul înţelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chiverniseşti şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşti; Unule, Ziditorule, odihneşte, Doamne, sufletul adormitului robului Tău, că spre Tine nădejdea şi-a pus, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

Pe tine zid şi liman te avem şi rugătoare binepримită către Dumnezeu; pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită; ceea ce eşti credincioşilor mântuire.

Urmează apoi starea întâia din Psalmul 118, glasul al 6-lea, zicând după fiecare stih: Aliluia.

† Fericiţi cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului.

Fericiţi cei ce păzesc poruncile Lui şi-L caută cu toată inima lor.

Că n-au umblat în căile Lui cei ce lucrează fărădelegea.

Tu ai poruncit ca poruncile Tale să fie păzite foarte.

O, de s-ar îndrepta căile mele, ca să păzesc poruncile Tale!

Atunci nu mă voi ruşina când voi căuta spre toate poruncile Tale.

Lăuda-Te-voi întru îndreptarea inimii, ca să învăţ judecăţile dreptăţii Tale.

Îndreptările Tale voi păzi; nu mă părăsi până în sfârşit.

Prin ce îşi va îndrepta tânărul calea sa? prin păzirea cuvintelor Tale.

Cu toată inima Te-am căutat pe Tine; să nu mă lepezi de la poruncile Tale.

În inima mea am ascuns cuvintele Tale, ca să nu greşesc Ţie.

Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-mă îndreptările Tale.

Cu buzele am rostit toate judecăţile gurii Tale.

În calea mărturiilor Tale m-am desfătat, ca de toată bogăţia.

La poruncile Tale voi cugeta şi voi cunoaşte căile Tale.

La îndreptările Tale voi cugeta şi nu voi uita cuvintele Tale.

Răsplăteşte robului Tău! Voi trăi şi voi păzi poruncile Tale.

Descoperă ochii mei şi voi cunoaşte minunile din legea Ta.

Străin sunt eu pe pământ, să nu ascunzi de la mine poruncile Tale.

† Aprins e sufletul meu de dorirea judecăţilor Tale, în toată vremea.

Certat-ai pe cei mândri; blestemaţi sunt cei ce se abat de la poruncile Tale.

Ia de la mine ocara şi defăimarea, că mărturiile Tale am păzit.

Pentru că au şezut căpeteniile şi pe mine mă cleveteau, iar robul Tău cugeta la îndreptările Tale.

Că mărturiile Tale sunt cugetarea mea, iar îndreptările Tale, sfatul meu.

Lipitu-s-a de pământ sufletul meu; viază-mă, după cuvântul Tău.

Vestit-am căile mele şi m-ai auzit; învaţă-mă îndreptările Tale.

Fă să înţeleg calea îndreptărilor Tale şi voi cugeta la minunile Tale.

† Istovitu-s-a sufletul meu de supărare; întăreşte-mă întru cuvintele Tale.

Depărtează de la mine calea nedreptăţii şi cu legea Ta mă miluieşte.

Calea adevărului am ales şi judecăţile Tale nu le-am uitat.

Lipitu-m-am de mărturiile Tale, Doamne, să nu mă ruşinezi.

Pe calea poruncilor Tale am alergat, când ai lărgit inima mea.

Lege pune mie, Doamne, calea îndreptărilor Tale şi o voi păzi pururea.

Înţelepţeşte-mă şi voi căuta legea Ta şi o voi păzi cu toată inima mea.

Povăţuieşte-mă pe cărarea poruncilor Tale, că aceasta am voit.

† Pleacă inima mea la mărturiile Tale şi nu la lăcomie.

Întoarce ochii mei ca să nu vadă deşertăciunea; în calea Ta viază-mă.

Împlineşte robului Tău cuvântul Tău, care este pentru cei ce se tem de Tine.

Îndepărtează ocara, de care mă tem, căci judecăţile Tale sunt bune.

Iată, am dorit poruncile Tale; întru dreptatea Ta viază-mă.

Să vină peste mine mila Ta, Doamne, mântuirea Ta, după cuvântul Tău.

Şi voi răspunde cuvânt celor ce mă ocărăsc, că am nădăjduit în cuvintele Tale.

Să nu îndepărtezi din gura mea cuvântul adevărului, până în sfârşit, că întru judecăţile Tale am nădăjduit.

Şi voi păzi Legea Ta pururea, în veac şi în veacul veacului.

Am umblat întru lărgime, că poruncile Tale am căutat.

Am vorbit întru mărturiile Tale, înaintea împăraţilor, şi nu m-am ruşinat.

Am cugetat la poruncile Tale pe care le-am iubit foarte.

Am ridicat mâinile mele la poruncile Tale pe care le-am iubit şi am cugetat la îndreptările Tale.

Adu-Ţi aminte de cuvântul Tău, către robul Tău, întru care mi-ai dat nădejde.

Aceasta m-a mângâiat întru smerenia mea, căci cuvântul Tău m-a viat.

Cei mândri m-au batjocorit peste măsură, dar de la Legea Ta nu m-am abătut.

Adusu-mi-am aminte de judecăţile Tale cele din veac, Doamne, şi m-am mângâiat.

† Mâhnire m-a cuprins din pricina păcătoşilor, care părăsesc legea Ta.

Cântate erau de mine îndreptările Tale, în locul pribegiei mele.

Adusu-mi-am aminte de numele Tău, Doamne, şi am păzit Legea Ta.

Aceasta s-a făcut mie, că îndreptările Tale am căutat.

Partea mea eşti, Doamne, zis-am să păzesc Legea Ta.

Rugatu-m-am feţei Tale, din toată inima mea, miluieşte-mă după cuvântul Tău.

Cugetat-am la căile Tale şi am întors picioarele mele la mărturiile Tale.

Gata am fost şi nu m-am tulburat să păzesc poruncile Tale.

Funiile păcătoşilor s-au înfăşurat împrejurul meu, dar Legea Ta n-am uitat.

La miezul nopţii m-am sculat ca să Te laud pe Tine, pentru judecăţile dreptăţii Tale.

† Părtaş sunt cu toţi cei ce se tem de Tine şi păzesc poruncile Tale.

De mila Ta, Doamne, este plin pământul; îndreptările Tale mă învaţă.

Bunătate ai făcut cu robul Tău, Doamne, după cuvântul Tău.

Învaţă-mă bunătatea, învăţătura şi cunoştinţa, că în poruncile Tale am crezut.

Mai înainte de a fi umilit, am greşit; pentru aceasta cuvântul Tău am păzit.

Bun eşti Tu, Doamne, şi, întru bunătatea Ta, învaţă-mă îndreptările Tale.

Înmulţitu-s-a asupra mea nedreptatea celor mândri, iar eu cu toată inima mea voi cerceta poruncile Tale.

Închegatu-s-a ca grăsimea inima lor, iar eu cu Legea Ta m-am desfătat.

Bine este mie că m-ai smerit, ca să învăţ îndreptările Tale.

Bună-mi este mie Legea gurii Tale, mai mult decât mii de comori de aur şi argint.

Slavă... Şi acum... După aceea ectenia:

Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte (o dată).

Încă ne rugăm pentru odihna sufletului adormitului robului lui Dumnezeu (N), şi pentru ca să i se ierte lui toată greşeala cea de voie şi cea fără de voie.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte (o dată).

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletul lui unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lui, de la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Cântăreţii: Dă, Doamne.

Preotul (Diaconul): Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte.

Preotul zice această

Rugăciune

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, Care ai călcat moartea şi pe diavol l-ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale, Însuţi, Doamne, odihneşte sufletul adormitului robului Tău (N) în loc minunat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea. Şi orice greşeală ce a săvârşit el cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, iartă-l (credincioşii: Dumnezeu să-l ierte). Că nu este om care să fie viu şi să

nu greşească; numai Tu singur eşti fără de păcat, dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău este adevărul.

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte (o dată).

Preotul, ecfonisul:

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormitului robului Tău (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de-viaţă-făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin.

În continuare, se începe a doua stare, glasul al 5-lea; şi după fiecare stih, se zice: Miluieşte pe robul Tău.

† Mâinile Tale m-au făcut şi m-au zidit, înţelepţeşte-mă şi voi învăţa poruncile Tale.

Cei ce se tem de Tine mă vor vedea şi se vor veseli, că în cuvintele Tale am nădăjduit.

Cunoscut-am, Doamne, că drepte sunt judecăţile Tale şi întru adevăr m-ai smerit.

Facă-se, dar, mila Ta, ca să mă mângâie, după cuvântul Tău, către robul Tău.

Să vină peste mine îndurările Tale şi voi trăi, că Legea Ta cugetarea mea este.

Să se ruşineze cei mândri, că pe nedrept m-au nedreptăţit; iar eu voi cugeta la poruncile Tale.

Să se întoarcă spre mine cei ce se tem de Tine şi cei ce cunosc mărturiile Tale.

Să fie inima mea fără prihană întru îndreptările Tale, ca să nu mă ruşinez.

Se topeşte sufletul meu după mântuirea Ta; în cuvântul Tău am nădăjduit.

Sfârşitu-s-au ochii mei după cuvântul Tău, zicând: "Când mă vei mângâia?".

† Că m-am făcut ca un foale de fum, dar îndreptările Tale nu le-am uitat.

Câte sunt zilele robului Tău? Când vei judeca pe cei ce mă prigonesc?

Spusu-mi-au călcătorii de lege deşertăciuni, dar nu sunt ca Legea Ta, Doamne.

Toate poruncile Tale sunt adevăr; pe nedrept m-au prigonit. Ajută-mă!

Puţin a fost de nu m-am sfârşit pe pământ, dar eu n-am părăsit poruncile Tale.

După mila Ta, viază-mă şi voi păzi mărturiile gurii mele.

În veac, Doamne, cuvântul Tău rămâne în cer;

În neam şi în neam adevărul Tău. Întemeiat-ai pământul şi rămâne.

După rânduiala Ta rămâne ziua, că toate sunt slujitoare Ţie.

De n-ar fi fost Legea Ta gândirea mea, atunci aş fi pierit întru necazul meu.

În veac nu voi uita îndreptările Tale, că într-însele m-ai viat, Doamne.

† Al Tău sunt eu, mântuieşte-mă, că îndreptările Tale am căutat.

Pe mine m-au aşteptat păcătoşii ca să mă piardă. Mărturiile Tale am priceput.

La tot lucrul desăvârşit am văzut sfârşit, dar porunca Ta este fără de sfârşit.

Că am iubit Legea Ta, Doamne, ea toată ziua cugetarea mea este.

Mai mult decât pe vrăjmaşii mei m-ai înţelepţit, cu porunca Ta, că în veac a mea este.

Mai mult decât învăţătorii mei am priceput, că la mărturiile Tale gândirea mea este.

Mai mult decât bătrânii am înţeles, că poruncile Tale am căutat.

De la toată calea cea rea mi-am oprit picioarele mele, ca să păzesc cuvintele Tale.

† De la judecăţile Tale nu m-am abătut, că Tu ai pus mie lege.

Cât sunt de dulci limbii mele cuvintele Tale, mai mult decât mierea, în gura mea!

Din poruncile Tale m-am făcut priceput; pentru aceasta am urât toată calea nedreptăţii.

Făclie picioarelor mele este Legea Ta şi lumina cărărilor mele.

Juratu-m-am şi m-am hotărât să păzesc judecăţile dreptăţii Tale.

Umilit am fost până în sfârşit: Doamne, viază-mă, după cuvântul Tău.

Cele de bunăvoie ale gurii mele binevoieşte-le, Doamne, şi judecăţile Tale mă învaţă.

Sufletul meu în mâinile Tale este pururea şi Legea Ta n-am uitat.

Pusu-mi-au păcătoşii cursă mie, dar de la poruncile Tale n-am rătăcit.

Moştenit-am mărturiile Tale în veac, că bucurie inimii mele sunt ele.

† Plecat-am inima mea ca să fac îndreptările Tale în veac, spre răsplătire.

Pe călcătorii de lege am urât şi Legea Ta am iubit.

Ajutorul meu şi sprijinitorul meu eşti Tu, în cuvântul Tău am nădăjduit.

Depărtaţi-vă de la mine cei ce vicleniţi şi voi cerceta poruncile Dumnezeului meu.

Apără-mă, după cuvântul Tău, şi mă viază şi să nu-mi dai de ruşine aşteptarea mea.

Ajută-mă şi mă voi mântui şi voi cugeta la îndreptările Tale pururea.

Defăimat-ai pe toţi cei ce se depărtează de la îndreptările Tale, pentru că nedrept este gândul lor.

Socotit-am călcători de lege pe toţi păcătoşii pământului; pentru aceasta am iubit mărturiile Tale, pururea.

Străpunge cu frica Ta trupul meu, că de judecăţile Tale m-am temut.

Făcut-am judecată şi dreptate; nu mă da pe mâna celor ce-mi fac strâmbătate.

Primeşte pe robul Tău în bunătate, ca să nu mă clevetească cei mândri.

Sfârşitu-s-au ochii mei după mântuirea Ta şi după cuvântul dreptăţii Tale.

Fă cu robul Tău după mila Ta, şi îndreptările Tale mă învaţă.

Robul tău sunt eu; înţelepţeşte-mă şi voi cunoaşte mărturiile Tale.

† Vremea este să lucreze Domnul, că oamenii au stricat Legea Ta.

Pentru aceasta am iubit poruncile Tale, mai mult decât aurul şi topazul.

Pentru aceasta spre toate poruncile Tale m-am îndreptat, toată calea nedreaptă am urât.

Minunate sunt mărturiile Tale, pentru aceasta le-a cercetat pe ele sufletul meu.

Arătarea cuvintelor Tale luminează şi înţelepţeşte pe prunci.

Gura mea am deschis şi am aflat, că de poruncile Tale am dorit.

Slavă... Şi acum... Apoi ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm. Încă ne rugăm pentru odihna... şi apoi Rugăciunea şi ecfonisul, cum s-a scris la începutul înmormântării (caută la pagina 7).

Apoi se începe a treia stare, glasul al 3-lea; şi după fiecare stih se zice: Aliluia.

† Caută spre mine şi mă miluieşte, după judecata Ta, faţă de cei ce iubesc numele Tău.

Paşii mei îndreptează-i după cuvântul Tău, şi să nu mă stăpânească nici o fărădelege.

Izbăveşte-mă de clevetirea oamenilor şi voi păzi poruncile Tale.

Faţa Ta arat-o robului Tău şi mă învaţă poruncile Tale.

Izvoare de apă au curs din ochii mei, pentru că n-am păzit Legea Ta.

Drept eşti, Doamne, şi drepte sunt judecăţile Tale.

Poruncit-ai cu dreptate mărturiile Tale şi cu tot adevărul.

Topitu-m-a râvna casei Tale, că au uitat cuvintele Tale vrăjmaşii mei.

Lămurit cu foc este cuvântul Tău foarte şi robul Tău l-a iubit pe el.

† Tânăr sunt eu şi defăimat, dar îndreptările Tale nu le-am uitat.

Dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău adevărul.

Necazuri şi nevoi au dat peste mine, dar poruncile Tale sunt gândirea mea.

Drepte sunt mărturiile Tale, în veac; înţelepţeşte-mă şi voi fi viu.

Strigat-am cu toată inima mea: Auzi-mă, Doamne! Îndreptările Tale voi căuta.

Strigat-am către Tine; Mântuieşte-mă, şi voi păzi mărturiile Tale.

Din zori m-am sculat şi am strigat: Întru cuvintele Tale am nădăjduit.

Deschis-am ochii mei dis-de-dimineaţă, ca să cuget la cuvintele Tale.

† Glasul meu auzi-l, Doamne, după mila Ta; după judecata Ta mă viază.

Apropiatu-s-au cei ce mă prigonesc cu fărădelege, dar de la Legea Ta s-au îndepărtat.

Aproape eşti Tu, Doamne, şi toate poruncile Tale sunt adevărul.

Din început am cunoscut, din mărturiile Tale, că în veac le-ai întemeiat pe ele.

Vezi smerenia mea şi mă scoate, că Legea Ta n-am uitat.

Judecă pricina mea şi mă izbăveşte; după cuvântul Tău, fă-mă viu.

Departe de păcătoşi este mântuirea, că îndreptările Tale n-au căutat.

Îndurările Tale multe sunt, Doamne; după judecata Ta mă viază.

Mulţi sunt cei ce mă prigonesc şi mă necăjesc, dar de la mărturiile Tale nu m-am abătut.

Văzut-am pe cei nepricepuţi şi mă sfârşeam, că n-au păzit cuvintele Tale.

Vezi că poruncile Tale am iubit, Doamne; întru mila Ta mă viază.

Începutul cuvintelor Tale este adevărul şi veşnice toate judecăţile dreptăţii Tale.

† Căpeteniile m-au prigonit în zadar; iar de cuvintele Tale s-a înfricoşat inima mea.

Bucura-mă-voi de cuvintele Tale, ca cel ce a aflat comoară mare.

Nedreptatea am urât şi am dispreţuit, iar Legea Ta am iubit.

De şapte ori pe zi Te-am lăudat pentru judecăţile dreptăţii Tale.

Pace multă au cei ce iubesc Legea Ta şi nu se smintesc.

Aşteptat-am mântuirea Ta, Doamne, şi poruncile Tale am iubit.

Păzit-a sufletul meu mărturiile Tale, şi le-am iubit foarte.

Păzit-am poruncile Tale şi mărturiile Tale, că toate căile mele înaintea Ta sunt, Doamne.

Să se apropie rugăciunea mea înaintea Ta, Doamne; după cuvântul Tău mă înţelepţeşte.

Să ajungă cererea mea înaintea Ta, Doamne; după cuvântul Tău mă izbăveşte.

Să răspândească buzele mele laudă, că m-ai învăţat îndreptările Tale.

Rosti-va limba mea cuvintele Tale, că toate poruncile Tale sunt drepte.

Mâna Ta să mă izbăvească, că poruncile Tale am ales.

Dorit-am mântuirea Ta, Doamne, şi Legea Ta cugetarea mea este.

† Viu va fi sufletul meu şi Te va lăuda şi judecăţile Tale îmi vor ajuta mie.

Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale nu le-am uitat.

Şi îndată se cântă Binecuvântările înmormântării, glasul al 5-lea:

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-mă îndreptările Tale.

Ceata sfinţilor a aflat izvorul vieţii şi uşa raiului; să aflu şi eu calea prin pocăinţă; eu sunt oaia cea pierdută; cheamă-mă, Mântuitorule, şi mă mântuieşte.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cei ce pe Mielul lui Dumnezeu aţi mărturisit şi aţi fost junghiaţi ca nişte miei, fiind mutaţi la viaţa cea neîmbătrânitoare şi pururea veşnică, sfinţilor; Aceluia cu dinadinsul, mucenicilor, vă rugaţi, să ne dăruiască nouă dezlegare datoriilor.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cei ce aţi umblat pe calea cea strâmtă şi cu chinuri; toţi care în viaţă crucea ca jugul aţi luat şi Mie aţi urmat cu credinţă; veniţi de luaţi darurile, care am gătit vouă, şi cununile cereşti.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Chipul slavei Tale celei negrăite sunt, deşi port rănile păcatelor; miluieşte zidirea Ta, Stăpâne, şi o curăţeşte cu îndurarea Ta; şi moştenirea cea dorită dăruieşte-mi, făcându-mă pe mine iarăşi cetăţean raiului.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cel ce cu mâna dintru nefiinţă m-ai zidit şi cu chipul Tău cel dumnezeiesc m-ai cinstit; iar pentru călcarea poruncii iarăşi m-ai întors în pământ, din care am fost luat; la cel după asemănare mă ridică, cu frumuseţea cea dintâi iarăşi împodobindu-mă.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Odihneşte, Dumnezeule, pe robul Tău şi-l aşază în rai, unde cetele sfinţilor, Doamne, şi drepţii ca luminătorii strălucesc; pe adormitul robul Tău odihneşte-l, trecându-i lui toate greşalele.

Slavă...

Pe o Dumnezeire în trei străluciri, cu dreaptă credinţă să o lăudăm, strigând: Sfânt eşti Părinte fără de început, Fiule cel împreună fără de început şi Duhule cel dumnezeiesc; luminează-ne pe noi, care cu credinţă slujim Ţie, şi ne scoate din focul cel de veci.

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, Curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup spre mântuirea tuturor; că neamul omenesc a aflat mântuire prin tine, şi noi să aflăm raiul, Născătoare de Dumnezeu, curată şi binecuvântată.

Aliluia, Aliluia, Aliluia; Slavă Ţie, Dumnezeule (de 3 ori). Apoi diaconul: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm. Încă ne rugăm pentru odihna... şi celelalte, cum s-au scris la pag. 16. După ecfonis, se cântă acest tropar, glasul al 5-lea:

Odihneşte, Mântuitorul nostru, cu drepţii pe robul Tău şi-l sălăşluieşte pe dânsul în curţile Tale, precum este scris, trecând ca un bun greşalele lui cele de voie şi cele fără de voie, şi toate cele cu ştiinţă şi cu neştiinţă, Iubitorule de oameni.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, şi printr-însa fiii luminii ne-ai arătat, miluieşte-ne pe noi.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile-de-tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile-de-tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

CANONUL

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel...

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

În cămările cereşti, biruitorii mucenici pururea Te roagă pe Tine, Hristoase; pe acest credincios, pe care l-ai mutat de pe pământ, învredniceşte-l să dobândească bunătăţile cele veşnice.

Stih: Doamne, odihneşte cu drepţii pe adormitul robul Tău.

Cel ce ai înfrumuseţat toate, m-ai zidit pe mine omul, făptură amestecată din smerenie şi din mărire; pentru aceasta, Mântuitorule, sufletul robului Tău odihneşte-l.

Slavă...

Locuitor şi lucrător al raiului m-ai rânduit din început, dar, călcând porunca Ta, m-ai izgonit. Pentru aceasta, Mântuitorule, sufletul robului Tău odihneşte-l.

Şi acum... a Născătoarei:

Cel ce din coastă a zidit la început pe Eva, strămoaşa noastră, din preacuratul tău pântece S-a îmbrăcat cu trup, prin care tăria morţii, Preacurată, a stricat.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Nu este Sfânt...

După lege s-au nevoit mucenicii Tăi, Dătătorule de viaţă, şi cu cunună de biruinţă fiind împodobiţi de către Tine, mijlocesc mântuire veşnică celui ce în credinţă s-a săvârşit.

Mai întâi m-ai învăţat prin multe minuni şi semne pe mine rătăcitul; iar mai pe urmă Însuţi, umilindu-Te ca un îndurat şi căutându-mă, m-ai aflat şi m-ai mântuit.

Slavă...

Pe cel ce a trecut la Tine din stricăciunea aceasta nestatornică învredniceşte-l, Bunule, să locuiască cu bucurie în corturile cele veşnice, socotindu-l drept prin credinţă şi prin har.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nimeni nu este fără prihană, ca tine, Preacurată Maica lui Dumnezeu, căci tu singură din veac ai zămislit în pântece pe adevăratul Dumnezeu, Care a stricat puterea morţii.

Irmosul:

Nu este Sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul «meu, Care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, «Bunule; şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturi-«sirii Tale».

Iar diaconul zice ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm... şi celelalte. Şi după ecfonis, Sedealna, glasul al 6-lea:

Cu adevărat deşertăciune sunt toate şi viaţa aceasta este umbră şi vis; că în deşert se tulbură tot pământeanul, precum a zis Scriptura: când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălăşluim, unde împreună sunt împăraţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robul Tău acesta mutat de la noi odihneşte-l, ca un Iubitor de oameni.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, în vremea vieţii mele nu mă părăsi pe mine; ajutorului omenesc nu mă încredinţa, ci singură mă apără şi mă miluieşte.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul...

Făcând dovada înţelepciunii celei înalte şi a bunătăţii celei bogate prin daruri, Stăpâne, cetele mucenicilor le-ai numărat împreună cu îngerii.

Pe acesta ce s-a mutat la tine, acolo unde este locaşul celor ce se veselesc şi glasul curatei bucurii, învredniceşte-l, Hristoase, să dobândească slava Ta cea de negrăit.

Slavă...

Pe cel ce l-ai mutat de pe pământ, care laudă puterea Ta cea dumnezeiască, primeşte-l, făcându-l fiu al luminii şi curăţindu-l de ceaţa păcatului, mult-Îndurate.

Şi acum..., a Născătoarei:

Locaş preacurat, biserică cu totul fără prihană, chivot preasfânt, loc fecioresc de sfinţenie, pe tine, frumuseţea lui Iacob, te-a ales Stăpânul.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Mucenicii, care s-au adus ca o jertfă sfinţită şi ca o pârgă a firii omeneşti lui Dumnezeu cel preaslăvit, mijlocesc pururea mântuire pentru noi.

Învredniceşte, Doamne, de viaţa cea cerească şi de împărăţia darurilor pe credinciosul robul Tău cel adormit, dându-i dezlegare de păcate.

Slavă...

Cel ce prin fire numai Tu eşti făcător de viaţă, Cel ce eşti adâncul cu adevărat de nepătruns al bunătăţii, pe acesta ce s-a săvârşit fă-l vrednic, Îndurate, de împărăţia Ta, Cel ce eşti singur fără de moarte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Tărie şi cântare şi mântuire s-a făcut celor pierduţi Cel ce S-a născut din tine, Stăpâna lumii, Care a slobozit din porţile iadului pe cei ce cu credinţă te fericesc pe tine.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Marea vieţii văzând-o...

Pe cruce fiind răstignit, ai adunat la Tine cetele mucenicilor, care au urmat patimii Tale, Bunule. Pentru aceasta ne rugăm Ţie: pe acesta ce s-a mutat acum la Tine, odihneşte-l.

Când vei veni întru slava Ta cea de negrăit în chip înfricoşător să judeci toată lumea, binevoieşte, Izbăvitorule, să Te întâmpine cu bucurie pe nori credinciosul robul Tău, pe care l-ai luat de pe pământ.

Slavă...

Izvor de viaţă eşti, Stăpâne, Care cu bărbăţie dumnezeiască dezlegi pe cei ferecaţi; pe robul Tău acesta, care cu credinţă a venit la tine, aşază-l în desfătarea raiului.

Şi acum..., a Născătoarei:

În pământ ne-am întors, călcând porunca cea sfântă a lui Dumnezeu; iar prin tine, Fecioară, la cer de pe pământ ne-am înălţat, scuturând stricăciunea morţii.

Irmosul:

Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispi-«telor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către tine: «scoate din stricăciune viaţa mea, mult-Milostive».

Apoi ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm... şi Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., iar după ecfonis,

C O N D A C U L, glasul al 8-lea:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

I C O S

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar noi pământenii din pământ suntem zidiţi şi în acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit, Cel ce m-ai zidit şi mi-ai zis: pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguire de îngropare cântarea: Aliluia.

Şi iarăşi se cântă: Cu sfinţii odihneşte, Hristoase...

Cântarea a 7-a:

Irmos: Dătător de rouă cuptorul...

Fiind răscumpăraţi prin sângele Tău de greşeala cea dintâi şi fiind curăţiţi prin sângele lor, mucenicii au închipuit lămurit junghierea Ta; bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cuvântule, Izvorule al vieţii, Cel ce ai omorât moartea cea semeaţă, primeşte acum şi pe acesta ce în credinţă a adormit, care cântă şi zice Ţie, Hristoase: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Cel ce m-ai însufleţit pe mine, omul, cu suflarea cea dumnezeiască, Dumnezeule Cel fără de început, pe cel mutat fă-l vrednic, Stăpâne, de împărăţia Ta, ca să-Ţi cânte Ţie, Mântuitorule: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mai presus de toată făptura te-ai făcut, preanevinovată, zămislind pe Dumnezeu, Care a sfărâmat porţile morţii şi a frânt încuietorile. Pentru aceasta, Curată, pe tine cu cântări te mărim credincioşii, ca pe Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Din văpaie, rouă ai izvorât cuvioşilor...

Purtând luptele cu tărie, biruitorilor mucenici ai lui Hristos, v-aţi împodobit cu cunună de biruinţă, strigând: pe Tine Te preaînălţăm, Hristoase, în veci.

Pe credincioşii care au părăsit viaţa în sfinţenie şi s-au mutat la Tine, Stăpânul, primeşte-i cu blândeţe, odihnind, ca un Îndurat, pe cei care Te preaînalţă pe Tine, Hristoase în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Binevoieşte acum, Mântuitorule, ca toţi cei mai înainte adormiţi să se sălăşluiască în pământul celor blânzi, socotind drepţi, prin credinţa către Tine şi prin har, pe cei care Te preaînalţă întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fericimu-te toţi, Preafericită, pe tine, care ai născut pe Cuvântul cel cu adevărat fericit, Cel ce pentru noi S-a întrupat, şi pentru aceasta Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Nădejdea a întărit cetele mucenicilor şi spre dragostea Ta cu căldură i-ai înălţat, arătând mai dinainte odihna cea cu adevărat netulburată a bunurilor viitoare; de care învredniceşte, Bunule, şi pe credinciosul ce s-a mutat de aici.

Binevoieşte, Hristoase, ca cel mutat în credinţă să se facă părtaş al strălucirii Tale celei luminoase şi dumnezeieşti, dăruindu-i, ca un singur mult-Milostiv, odihnă în sânurile lui Avraam şi făcându-l vrednic de fericirea cea veşnică.

Slavă...

Cel ce eşti din fire bun şi milostiv, voitor de milă şi adâncul îndurării, pe cel ce l-ai mutat din locul acesta al răutăţii şi din umbra morţii, Mântuitorule, aşază-l unde străluceşte lumina Ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cort sfânt te cunoaştem pe tine, Curată, şi chivot şi tabla legii harului; căci prin tine s-a dăruit iertare

celor ce au fost găsiţi drepţi prin sângele Celui ce S-a întrupat din pântecele tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oame-«nilor, spre Care nu cutează a căuta oştile îngereşti; iar «prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul «întrupat, pe Care slăvindu-L, cu oştile cereşti, pe tine «te fericim».

Apoi ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm şi celelalte; iar după ecfonis, se cântă stihirile lui Ioan Damaschin monahul:

Glasul 1:

Care desfătare lumească este lipsită de întristare? Care mărire stă pe pământ neschimbată? Toate sunt mai neputincioase decât umbra, toate mai înşelătoare decât visurile; o clipă numai, şi pe toate acestea moartea le primeşte. Ci, întru lumina feţei Tale, Hristoase, şi întru îndulcirea frumuseţii Tale, pe cel pe care l-ai ales odihneşte-l, ca un Iubitor de oameni.

Glasul al 2-lea:

Vai, câtă luptă are sufletul când se desparte de trup! Vai, cât lăcrimează atunci, şi nu este cine să-l miluiască pe dânsul! Către îngeri ridicându-şi ochii, în zadar se roagă; către oameni mâinile tinzându-şi, nu are cine să-i ajute. Pentru aceasta, iubiţii mei fraţi, cunoscând scurtimea vieţii noastre, adormitului să-i cerem odihnă de la Hristos, şi sufletelor noastre mare milă.

Glasul al 3-lea:

Deşertăciuni sunt toate cele omeneşti. Câte nu rămân după moarte! Nu merge cu noi bogăţia, nu ne însoţeşte mărirea, căci venind moartea, toate acestea pier. Pentru aceasta, lui Hristos celui fără de moarte să-I strigăm: pe acesta ce s-a mutat de la noi odihneşte-l unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc.

Glasul al 4-lea:

Unde este dezmierdarea cea lumească? Unde este nălucirea celor trecătoare? Unde este aurul şi argintul? Unde este mulţimea slugilor şi strigarea? Toate sunt ţărână, toate cenuşă, toate umbră. Ci veniţi să strigăm Împăratului celui fără de moarte: Doamne, veşnicelor Tale bunătăţi învredniceşte pe acesta ce s-a mutat de la noi, odihnindu-l întru fericirea cea neîmbătrânitoare.

Glasul al 5-lea:

Adusu-mi-am aminte de proorocul ce strigă: eu sunt pământ şi cenuşă; şi iarăşi m-am uitat în morminte şi am văzut oase goale şi am zis: oare, cine este împăratul sau ostaşul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? Ci odihneşte, Doamne, cu drepţii pe robul Tău.

Glasul al 6-lea:

Început şi temei mi-a fost mie hotărârea Ta de a mă zidi; căci voind să mă faci fiinţă vie din firea cea nevăzută şi din cea văzută, ai plăsmuit trupul meu din pământ şi mi-ai dat suflet prin insuflarea Ta cea dumnezeiască şi făcătoare de viaţă. Pentru aceasta, Hristoase, odihneşte pe robul Tău în latura celor vii şi în locaşurile drepţilor.

Glasul al 7-lea:

După chipul şi după asemănarea Ta ai plăsmuit din început pe om, şi l-ai pus în rai să stăpânească peste făpturile Tale; dar din pizma diavolului fiind amăgit, s-a făcut părtaş mâncării, călcător poruncilor Tale făcându-se. Pentru aceasta l-ai osândit să se întoarcă iarăşi în pământul din care a fost luat, Doamne, şi să-şi ceară odihnă.

Glasul al 8-lea:

Plâng şi mă tânguiesc când gândesc la moarte şi văd în morminte frumuseţea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu zăcând: grozavă, fără mărire şi fără chip. O, minune! Ce taină este aceasta, ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris după porunca lui Dumnezeu, Care dă adormitului odihnă.

Apoi Fericirile, glasul al 6-lea:

Întru Împărăţia Ta când vei veni, pomeneşte-ne pe noi, Doamne.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăţia cerurilor.

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.

Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi de dreptate, că aceia se vor sătura.

Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe tâlharul, care a strigat Ţie pe cruce: pomeneşte-mă, l-ai făcut, Hristoase, mai înainte cetăţean al

raiului. De pocăinţa aceluia învredniceşte-mă şi pe mine, nevrednicul.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Cel ce eşti Stăpânul vieţii şi al morţii, odihneşte în locaşurile sfinţilor pe acesta pe care l-ai mutat din cele trecătoare, care stigă: pomeneşte-mă când vei veni întru Împărăţia Ta.

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Cel ce eşti Stăpânul sufletelor şi al trupurilor, în a Cărui mână este suflarea noastră, mângâierea celor întristaţi, odihneşte în latura drepţilor pe acesta pe care l-ai mutat.

Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a acelora este Împărăţia cerurilor.

Hristos să te odihnească în latura celor vii, şi uşile raiului să-ţi deschidă şi moştenitor Împărăţiei Sale să te arate, şi iertare să-ţi dăruiască de cele ce ai greşit în viaţă, Iubitorul de oameni.

Fericiţi veţi fi, când, din pricina Mea, vă vor ocărî şi vă vor prigoni pe voi şi, minţind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

Să mergem şi să vedem în morminte că oase goale este omul, mâncare viermilor şi putreziciune, şi să cunoaştem ce este bogăţia, frumuseţea, tăria şi podoaba.

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Să auzim ce strigă Atotţiitorul: vai de cei ce caută să vadă ziua cea înfricoşătoare a Domnului! Căci aceea este întuneric, pentru că va lămuri toate prin foc.

Slavă...

Mă închin Tatălui, Cel ce a născut şi purces, prin naştere şi purcedere fără început; slăvesc pe Fiul, Cel ce S-a născut; şi laud pe Duhul Sfânt, Cel ce străluceşte, împreună cu Tatăl şi cu Fiul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cum izvorăşti lapte din pieptul tău, Fecioară? Cum hrăneşti pe Hrănitorul făpturii? Precum ştie Cel ce a izvorât apă din piatră, pâraie de ape poporului celui însetat, precum este scris.

Şi de va fi diacon, zice: Să luăm aminte. Preotul: Pace tuturor. Cântăreţul: Şi duhului tău.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Fericită este calea în care mergi astăzi, suflete, că s-a gătit ţie loc de odihnă.

Stih: Către Tine, Doamne, voi striga.

APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune.

Din Epistola întâi către Tesaloniceni a Sfântului Apostol Pavel, citire:

(IV, 13-17)

Fraţilor, despre cei ce au adormit, nu voim să fiţi în neştiinţă, ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi care nu au nădejde. Pentru că de credem că Iisus a murit şi a înviat, tot aşa credem că Dumnezeu, pe cei adormiţi

întru Iisus, îi va aduce împreună cu El. Căci aceasta vă spunem, după cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înainte celor adormiţi, pentru că Însuşi Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi cei morţi întru Hristos vor învia întâi. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul, în văzduh, şi aşa pururea cu Domnul vom fi.

Preotul: Pace ţie. Cântăreţul: Şi duhului tău. Aliluia, glasul al 6-lea:

Stih: Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

EVANGHELIA

Diaconul: Înţelepciune drepţi...

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan, citire:

(V, 24-30)

Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul: Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis pe Mine are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viaţă. Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul şi acum este, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi care vor auzi vor învia. Căci precum Tatăl are viaţă în Sine, aşa I-a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine; şi I-a dat Lui putere să facă judecată, pentru că este Fiul Omului. Nu vă miraţi de aceasta, căci vine ceasul în care toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui; şi vor ieşi cei care au făcut cele bune, spre învierea

vieţii, iar cei care au făcut cele rele, spre învierea osândirii. Eu nu pot să fac de la Mine nimic; precum aud, judec; dar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Tatălui Meu, Care M-a trimis.

Apoi diaconul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta... Încă ne rugăm pentru odihna sufletului robului lui Dumnezeu... şi celelalte (vezi pag. 7), iar arhiereul sau protosul zice Rugăciunea Dumnezeul duhurilor..., cu glas mare, venind aproape de trup, şi împreună cu dânsul şi ceilalţi preoţi.

SE CUVINE A ŞTI CĂ: până când diaconul zice ecteniile, fiecare din preoţi citeşte la rândul său, în taină, Rugăciunea Dumnezeul duhurilor... (vezi pag. 8), aproape de trup şi ecfonisul: Că Tu eşti învierea, viaţa şi odihna...

Apoi arhiereul sau preotul citeşte

RUGĂCIUNILE DE IERTARE

1

Domnului să ne rugăm.

Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce cu înţelepciunea Ta cea de negrăit ai făcut pe om din ţărână şi întocmindu-l după chipul şi asemănarea Ta, l-ai împodobit cu înfăţişare şi frumuseţe, ca pe o cinstită făptură cerească, spre măreţia şi strălucirea slavei şi a împărăţiei Tale; dar el călcând cuvântul poruncii Tale şi nepăzind chipul Tău, de care era învrednicit, pentru ca răutatea să nu fie fără de moarte, din iubire de oameni, ca un Dumnezeu al părinţilor noştri ai poruncit amestecului şi împreunării acesteia şi acestei negrăite legături a Ta, prin vrerea Ta cea dumnezeiască, să se desfacă şi să se risipească, pentru ca sufletul să

meargă acolo de unde fiinţă şi-a luat, până la obşteasca înviere, iar trupul să se desfacă în cele dintru care a fost alcătuit.

Pentru aceasta Ţie ne rugăm, Părintelui celui fără de început şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi celui de o fiinţă şi de viaţă făcătorului Tău Duh, să nu îngădui ca făptura Ta să fie înghiţită de pieire; ci trupul să se desfacă în cele dintru care a fost alcătuit, iar sufletul să se aşeze în ceata drepţilor.

Aşa Doamne, Dumnezeul nostru, să biruiască mila Ta cea nemăsurată şi iubirea de oameni cea neasemănată. Şi de a căzut robul Tău acesta sub blestemul tatălui său, sau al maicii sale, sau sub blestemul său, de a amărât pe vreun preot şi a luat de la el legătură nedezlegată, de a căzut în grea afurisenie de la arhiereu şi din nepăsare sau din lenevie n-a dobândit iertare, iartă-l pe acesta prim mine păcătosul şi nevrednicul slujitorul Tău. Şi trupul lui îl dezleagă în cele din care a fost alcătuit, iar sufletul lui îl rânduieşte în corturile sfinţilor. Aşa Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai dat sfinţilor Tăi ucenici şi apostoli această putere ca să dea iertare de păcate, zicând: "oricâte veţi lega şi veţi dezlega, să fie legate şi dezlegate", şi printr-înşii şi nouă, nevrednicilor, din iubire de oameni, ne-ai dăruit această putere, dezleagă pe adormitul robul Tău (N), de păcatul sufletesc şi trupesc, şi să fie iertat şi în veacul de acum şi în cel ce va să fie, pentru rugăciunile Preacuratei şi pururea Fecioarei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

2

Domnului să ne rugăm.

Stăpâne mult-Îndurate, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Care ai dat sfinţilor Tăi ucenici şi apostoli cheile împărăţiei cerurilor, iar după sfântă Învierea Ta, cea de a treia zi, cu harul Tău le-ai dăruit puterea de a lega şi dezlega păcatele oamenilor, ca să fie legate şi în cer câte de dânşii pe pământ s-au legat, şi tot aşa să fie dezlegate şi în cer câte de dânşii pe pământ s-au dezlegat; Cel ce prin nespusa Ta iubire de oameni ne-ai învrednicit şi pe noi smeriţii şi nevrednicii robii Tăi să fim moştenitori ai aceluiaşi preasfânt dar şi har, ca şi noi de asemenea să legăm şi să dezlegăm cele ce se întâmplă în poporul Tău; Însuţi, Preabunule Împărate, prin mine, smeritul şi nevrednicul slujitorul Tău, iartă robului Tău (N), orice a greşit ca un om în această viaţă; şi-i iartă lui toate câte a păcătuit cu cuvântul, sau cu lucrul, sau cu gândul, dezlegându-l şi de legătura pusă în orice chip asupra lui, cu care el însuşi din mânie sau din altă pricină s-a legat pe sine, sau de la arhiereu, sau de la altcineva a suferit o alunecare ca aceasta, prin invidia şi prin lucrarea diavolului. Binevoieşte, Preabunule şi mult-Îndurate, ca sufletul lui să se aşeze cu sfinţii, care din veac au bineplăcut Ţie, iar trupul să se dea firii celei zidite de Tine. Că binecuvântat şi preaslăvit eşti în veci. Amin.

3

Domnului să ne rugăm.

Domnul Iisus Hristos, Dumnezeul nostru, Care a dat sfinţilor Săi ucenici şi apostoli dumnezeieştile porunci ca să lege şi să dezlege păcatele celor căzuţi, şi de la dânşii asemenea şi noi am primit putere să facem aceasta, să te ierte pe tine, fiule duhovnicesc, de tot ce ai greşit în viaţă ca om, cu voie sau fără voie; acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Arhiereul sau întâiul preot zice ecfonisul: Că Tu eşti învierea, viaţa..., apoi se face sărutarea icoanei sau a Sfintei Cruci aflată pe pieptul mortului, timp în care preoţii şi strana cântă stihirile:

Glasul al 2-lea: Când de pe lemn...

Veniţi, fraţilor, să dăm mortului sărutarea cea mai de pe urmă, mulţumind lui Dumnezeu; căci acesta a ieşit din rudenia sa şi de groapă se apropie, nemaiîngrijindu-se de cele deşarte şi de trupul cel mult-pătimitor. Unde sunt acum rudele şi prietenii, căci iată ne despărţim? Să ne rugăm ca Domnul să-i facă odihnă.

Ce despărţire este, o, fraţilor! Ce tânguire, ce plângere în ceasul de acum! Deci, veniţi să sărutăm pe cel ce puţin mai înainte a fost cu noi. Că se dă gropii, cu pământ se acoperă, în întuneric se sălăşluieşte, cu morţii se îngroapă. Toate rudele şi prietenii, acum când ne despărţim, să ne rugăm ca Domnul să-i facă odihnă.

Acum toată mărirea cea înşelătoare a deşertăciunii vieţii se desface; pentru că sufletul a părăsit locaşul său, vasul s-a spart; lutul s-a făcut negru, fără glas,

fără simţire, mort, nemişcat; pe care petrecându-l la groapă, să ne rugăm Domnului să-i dea odihnă în veci.

Ce este viaţa noastră? Cu adevărat floare şi abur şi rouă de dimineaţă. Veniţi să vedem lămurit în morminte: unde este frumuseţea trupului, unde sunt tinereţile? Unde sunt ochii şi chipul trupului? Toate s-au veştejit ca iarba, toate au pierit. Veniţi deci să cădem la Hristos cu lacrimi.

Mare plâns şi tânguire, mare suspin şi nevoie este despărţirea sufletului. Atunci apare iadul şi pierzarea pentru viaţa cea trecătoare, care este umbră fără fiinţă, vis de înşelăciune care se arată ca o nălucă, chin al vieţii pe pământ. Să fugim departe de tot păcatul lumesc, ca să moştenim cele cereşti.

Văzând pe mort zăcând, toţi să ne gândim la ceasul din urmă, căci omul trece ca fumul pe pământ, ca floarea a înflorit, ca iarba s-a tăiat, cu pânză se înfăşoară, cu pământ se acoperă. Pe acesta lăsându-l acoperit, lui Hristos să ne rugăm, ca să-i dea odihnă în veci.

Veniţi, urmaşii lui Adam, să vedem pus în pământ pe cel după chipul nostru, dezbrăcat de toată frumuseţea, topit în mormânt, putrejune viermilor, de întuneric stricat, de pământ învelit; pe care lăsându-l acoperit, lui Hristos să ne rugăm ca să-i dea odihnă în veci.

Când sufletul este răpit cu putere din trup de îngeri înfricoşători, el uită de toate rudele şi cunoscuţii, şi poartă grijă de cele viitoare, de judecăţile ce vor fi asupra deşertăciunii şi trupului mult chinuit. Veniţi să rugăm pe

Judecătorul şi toţi să cerem ca Domnul să-i ierte cele ce a greşit.

Veniţi, fraţilor, la groapă să vedem ţărâna şi praful din care am fost zidiţi. Unde mergem acum? Şi ce ne-am făcut? Cine este săracul sau bogatul? Cine este stăpânul? Cine este slobodul? Au nu sunt toţi ţărână? Frumuseţea chipului a putrezit şi toată floarea tinereţilor a veştejit-o moartea.

Cu adevărat, toate dulceţile şi măririle vieţii sunt deşertăciune şi stricăciune, pentru că toţi vom pieri, toţi vom muri; împăraţii şi mai-marii, judecătorii şi căpeteniile, bogaţii şi săracii şi toată firea omenească; căci cei ce oarecând erau în viaţă acum sunt aşezaţi în morminte; pentru care să ne rugăm Domnului să le dea odihnă.

Toate mădularele trupului se arată acum netrebnice; cele ce puţin mai înainte erau mişcătoare, toate sunt nelucrătoare, moarte, nesimţitoare; căci ochii au apus, picioarele s-au legat, mâinile şi auzul au încetat, limba cu tăcere s-a îngrădit şi gropii se dă. Cu adevărat deşertăciune sunt toate cele omeneşti.

Mântuieşte pe cei ce nădăjduiesc întru tine, Maica Soarelui celui neapus, Născătoare de Dumnezeu, şi fă milostiv pe Preabunul Dumnezeu cu rugăciunile tale, rugămu-ne, ca să dea odihnă celui ce a răposat acum, unde sufletele drepţilor se odihnesc, arată-l moştenitor bunătăţilor celor dumnezeieşti în locaşurile drepţilor, întru pomenire veşnică, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Slavă... glasul al 6-lea:

Văzându-mă zăcând fără glas şi fără suflare, plângeţi toţi pentru mine, fraţilor şi prietenilor, rudelor şi cunoscuţilor, căci ieri vorbeam cu voi şi fără de veste mi-a venit înfricoşătorul ceas al morţii. Ci veniţi toţi care mă iubiţi şi mă sărutaţi cu sărutarea cea mai de pe urmă, că de acum nu voi mai umbla, nici nu voi mai vorbi cu voi. Pentru că mă duc la Judecătorul, unde nu este părtinire; căci sluga şi stăpânul împreună vor sta; împăratul şi ostaşul, bogatul şi săracul în aceeaşi cinste vor fi; şi fiecare, după faptele sale, sau se va preamări, sau se va ruşina. Ci vă rog pe toţi şi cu stăruinţă cer vouă, să vă rugaţi neîncetat lui Hristos-Dumnezeu pentru mine, ca să nu fiu rânduit, după păcatele mele, la locul de pedeapsă, ci să mă aşeze unde este lumina vieţii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Hristoase, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut, ale Înaintemergătorului Tău, ale apostolilor, proorocilor, arhiereilor, cuvioşilor şi dreptţilor, şi ale tuturor sfinţilor, odihneşte pe robul Tău cel adormit.

Apoi: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia..., troparele: Cu duhurile dreptţilor..., şi celelalte. Diaconul zice ectenia pentru morţi şi preotul Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., iar după ecfonis: Slavă... Şi acum... şi apolisul acesta:

Cel ce a înviat din morţi, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale Sfinţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli, ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor

noştri, ale sfântului şi dreptului Lazăr cel înviat a patra zi din morţi şi ale tuturor sfinţilor, sufletul robului Său (N) cel mutat de la noi, în corturile drepţilor să-l aşeze, în sânurile lui Avraam să-l odihnească şi cu drepţii să-l numere, iar pe noi să ne miluiască, ca un bun şi de oameni iubitor.

Apoi preotul (diaconul) zice:

Întru fericită adormire, veşnică odihnă dă, Doamne, sufletului adormitului robului Tău (N) şi-i fă lui veşnică pomenire.

Preotul sau soborul cântă o dată, iar cântăreţii cântă de două ori: Veşnica pomenire... Apoi, ridicând trupul, îl ducem, cântând: Sfinte Dumnezeule... şi celelalte, la groapă, unde preotul toarnă peste trupul mortului, în chipul Sfintei Cruci, vin amestecat cu untdelemn, zicând: Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Iar după ce este coborât coşciugul în groapă, preotul, luând pământ cu lopata, aruncă cruciş deasupra trupului zicând: Al Domnului este pământul şi plinirea lui, lumea şi toţi cei ce locuiesc într-însa, apoi varsă în groapă cenuşa din cădelniţă şi se astupă groapa cu pământ, după datină, timp în care se cântă troparele: Cu duhurile drepţilor... şi celelalte, cu otpustul: Slavă lui Dumnezeu, Care aşa a binevoit.

SĂ SE ŞTIE: această slujbă, precum s-a arătat mai sus, se cântă şi la femei şi la copiii mai mari de şapte ani.

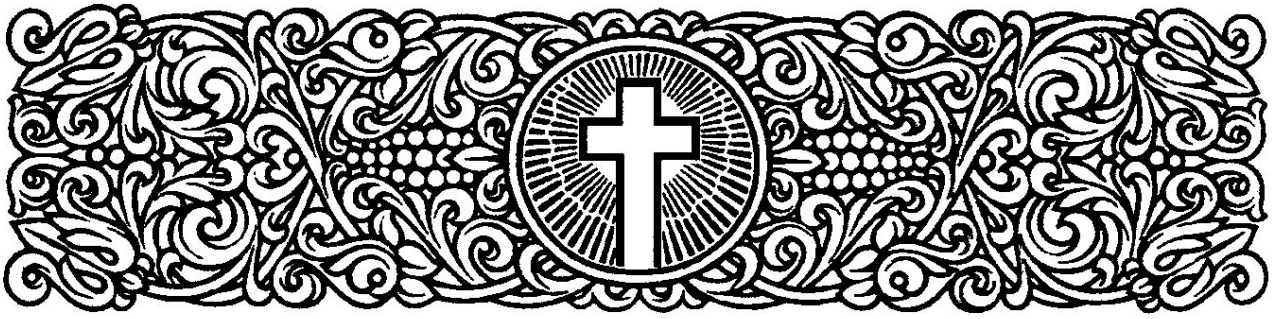

RÂNDUIALA
ÎNMORMÂNTĂRII PRUNCILOR

Făcând preotul obişnuitul început, se citeşte Psalmul 90: Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt... (caută-l înapoi la pagina 9).

Apoi: Aliluia, glasul al 8-lea cu stihurile respective.

După aceea troparele: Cela ce prin adâncul înţelepciunii... Slavă... Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu: Pe tine zid şi liman te avem... (caută-le la pagina 10). Apoi Psalmul 50: Miluieşte-mă, Dumnezeule... (caută-l la pagina 27) şi

CANONUL

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat...

Stih: Doamne, odihneşte pe pruncul acesta.

Cuvântule al lui Dumnezeu, Care ai sărăcit luând trup şi ai binevoit a Te face prunc fără schimbare, rugămu-Te, aşază în sânurile lui Avraam pe pruncul pe care l-ai luat.

Prunc Te-ai arătat, Cel ce eşti mai înainte de toţi vecii, şi pruncilor, ca un bun, le-ai făgăduit împărăţia cerurilor, cu care numără şi pe pruncul acesta.

Slavă...

Pe nevinovatul prunc, pe care l-ai luat, Hristoase Mântuitorule, mai înainte de a ajunge la cunoaşterea plăcerilor celor de pe pământ, învredniceşte-l de veşnicele bunătăţi, ca un Iubitor de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce în chip de negrăit ai născut Înţelepciunea şi Cuvântul Tatălui, tămăduieşte cumplita rană a sufletului nostru şi durerea inimii potoleşte.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Doamne, Care ai făcut...

Cuvântule, Cel ce eşti preadesăvârşit, arătându-Te prunc desăvârşit, pe acest prunc nedesăvârşit cu vârsta l-ai mutat la Tine; pe care odihneşte-l cu drepţii, care au bineplăcut Ţie, Unule, Iubitorule de oameni.

Pe pruncul acesta nestricat, pe care l-ai mutat cu dumnezeiasca Ta poruncă, şi care a fost răpit fără să guste din dulceţile lumeşti, Te rugăm, Îndurate, arată-l părtaş de dulceţile cele mai presus de lume.

Slavă...

Cămărilor cereşti şi odihnei celei luminate şi cetei celei preasfinţite a sfinţilor, Doamne, părtaş fă pe acest prunc curat, pe care ai binevoit, Mântuitorule, a-l muta de aici.

Şi acum..., a Născătoarei:

Lipsiţi de toate alergăm numai sub acoperământul tău, Preacurată Stăpână; ajută-ne, că multă bogăţie de păcate am strâns şi suntem cu totul plini de sărăcia bunătăţilor.

Irmosul:

Doamne, Care ai făcut cele de deasupra crugului «ceresc şi ai zidit Biserica, Tu mă întăreşte întru dra- «gostea Ta, că Tu eşti plinirea doririlor şi credincioşilor «întărire, Unule, Iubitorule de oameni».

După aceasta preotul rosteşte ectenia:

Iară şi iară cu pace, Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte.

Încă ne rugăm pentru odihna nevinovatului prunc (N) şi pentru ca Domnul, după a Sa făgăduinţă, să-l învrednicească de cereasca sa împărăţie.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte (de 3 ori).

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletul lui unde toţi drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi odihna cu sfinţii, a sufletului său, de la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Cântăreţii: Dă, Doamne.

Apoi preotul citeşte această

Rugăciune

Domnului să ne rugăm.

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Tu ai făgăduit să dai împărăţia cerurilor celor născuţi din apă şi din Duh şi în neprihănire mutaţi la Tine. Tu ai zis: lăsaţi pruncii să vină la Mine, că a unora ca aceştia este Împărăţia cerurilor. Cu smerenie ne rugăm, fă părtaş împărăţiei Tale, după cum ai făgăduit, pe robul Tău nevinovatul prunc (N), mutat acum de la noi.

Iar pe noi ne învredniceşte să vieţuim şi să sfârşim neprihănită viaţa creştinească şi să ne sălăşluim cu toţi sfinţii Tăi în cămările cereşti.

Că Tu eşti învierea, viaţa şi odihna tuturor robilor Tăi, precum şi a robului Tău acum răposat, pruncul (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Celui fără de început al Tău Părinte şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi S E D E A L N A, glasul al 6-lea:

Cu adevărat deşertăciune sunt toate şi viaţa aceasta este umbră şi vis; că în deşert se tulbură tot pămân-

teanul, precum a zis Scriptura: când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălăşluim, unde împreună sunt împăraţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robul Tău acesta mutat de la noi, odihneşte-l, ca un Iubitor de oameni.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale...

Să nu plângem pe prunci, ci mai vârtos pe noi înşine, care greşim totdeauna, să ne tânguim ca să ne izbăvim de gheena.

Lipsit-ai, Stăpâne, pe pruncul acesta de desfătările pământeşti, dar ca un Judecător drept, învredniceşte-l pe dânsul de bunătăţile cele cereşti.

Slavă...

Locuitor raiului te va arăta pe tine, cu adevărat, fericite pruncule, Cel ce te-a luat de pe pământ şi cu cetele Sfinţilor te va aşeza împreună.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu totul Curată te cunoaştem pe tine, Născătoare de Dumnezeu, noi toţi cei luminaţi prin botez, că ai născut pe Soarele dreptăţii, pururea Fecioară.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta...

Cu judecata Ta cea dreaptă, mai înainte de a creşte el deplin, ai secerat ca pe o iarbă verde pe pruncul acesta pe care l-ai mutat, Doamne; ci luându-l pe el, Cuvinte, răsădeşte-l în muntele cel dumnezeiesc al veşnicelor bunătăţi.

Ca pe o stâlpare tânără, sabia morţii venind te-a tăiat pe tine, cel ce n-ai ajuns la cunoaşterea dulceţilor lumeşti, o, fericite! Ci, iată, Hristos îţi deschide ţie porţile cereşti, numărându-te cu aleşii Săi, ca un Îndurat.

Slavă...

Nu mă plângeţi pe mine, că n-am făcut nimic vrednic de plâns, strigă pruncul cel mort; ci mai degrabă plângeţi-vă pe voi toţi, rudelor şi prietenilor, cei ce păcătuiţi, ca să nu aveţi parte de osândă la chinuri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Noi înşine deznădăjduim când privim la mulţimea faptelor noastre; dar când ne vii în minte tu, Maica lui Dumnezeu, ceea ce mai presus de minte ai născut pe Domnul, ne răcorim cu nădejdea că pe tine singură folositoare te-am câştigat.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Rugăciunea mea voi vărsa...

Ca un prunc în iesle ai fost culcat şi ai fost dat în braţele bătrânului, Cel ce plăsmuieşti pe prunci în pântece şi muţi la viaţă pe acesta mai înainte de a ajunge la creşterea desăvârşită; pentru aceasta cu bună mulţumire Te slăvim pe Tine.

Zis-ai apostolilor, Cuvântule: lăsaţi pruncii să vină la Mine, că împărăţia Mea este hărăzită pentru cei nevinovaţi ca dânşii. Deci pe pruncul acesta mutat la Tine, învredniceşte-l de lumina Ta.

Slavă...

Lipsit-ai pe pruncul Tău acesta de bunătăţile cele pământeşti, ca să-l arăţi pe dânsul părtaş bunătăţilor Tale celor cereşti, căci încă n-a călcat porunca Ta cea dumnezeiască; slăvim adâncul cel nemăsurat al judecăţilor Tale, Bunule.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine te avem zid de scăpare şi mântuire desăvârşită a sufletelor şi uşurare în necazuri, Fecioară, şi de lumina ta pururea ne bucurăm; pentru care, Stăpână, şi acum de chinuri şi de nevoi ne izbăveşte.

Irmosul:

Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul şi Lui voi «spune întristările mele, că s-a umplut sufletul meu de «răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad; şi ca Ionà mă «rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

După aceasta preotul rosteşte ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm... şi celelalte, iar după ecfonis.

C O N D A C U L, glasul al 8-lea:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

I C O S

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar noi pământenii din pământ suntem ziditi şi în acelaşi pământ vom merge, precum ai po-

runcit, Cel ce m-ai zidit şi mi-ai zis: pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguire de îngropare cântarea: Aliluia.

Apoi şi aceste icoase:

Nimic nu este mai jalnic pentru o maică, nimic mai întristător pentru un tată, decât când îşi petrec pruncii de aici la groapă; căci lăuntrul lor se tulbură şi mare jale au inimile lor pentru prunci, mai ales dacă au ajuns să vorbească bine, căci îşi aduc aminte de cuvintele lor, cu cântarea: Aliluia.

De multe ori, înaintea mormântului, maicile îşi bat pieptul şi zic: o, fiul meu şi copilul meu cel preadulce, nu auzi ce-ţi spune maica ta? Iată şi pântecele care te-a purtat; pentru ce nu vorbeşti cum ne vorbeai, ci taci aşa, fără să vorbeşti cu noi? Aliluia.

Dumnezeule, Dumnezeule, Care m-ai chemat, fii acum mângâiere casei mele, căci plângere mare s-a întâmplat lor, pentru că toţi la mine căutau, fiind iubitul lor copil. Ci Însuţi, Cel ce Te-ai născut din pântecele Fecioarei, mângâie cele din lăuntrul maicii mele şi răcoreşte inima tatălui meu, de la care auzi: Aliluia.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Tinerii evrei în cuptor...

Scrie în cartea celor mântuiţi, ca un Iubitor de oameni, Îndurate, pe pruncul Tău, ca bucurându-se să strige puterii slavei Tale: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Cu lumina feţei Tale, Cuvântule, luminează pe pruncul Tău acesta, care în credinţă s-a mutat acum la Tine în vârstă nedesăvârşită şi-Ţi cântă Ţie: Doamne Dumnezeule, binecuvântat eşti.

Slavă...

Pricină de întristare s-a arătat acum despărţirea ta pentru cei ce te iubesc; dar ţie adevărată pricină de bucurie şi de veselie, că moşteneşti, pruncule, viaţa de veci.

Şi acum..., a Născătoarei:

Vezi întristarea noastră, Fecioară, pe care ne-a adus-o mulţimea răutăţilor noastre, şi mai înainte de plecarea de aici, dă-ne uşurare cu rugăciunile tale cele de Maică, ca Dumnezeu să ne fie milostiv.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Cuptorul caldeilor...

În sânurile lui Avraam, în loc de odihnă, unde este bucuria celor ce pururea prăznuiesc, în locaşurile de linişte, unde este apa cea vie, Hristos, Cel ce S-a făcut prunc pentru noi, să te aşeze pe tine care strigi Lui fără încetare: preoţi, lăudaţi-L, popoare, preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Pricină de întristare şi de lacrimi s-a făcut nouă despărţirea ta cea cu adevărat de neuitat, că mai înainte de gustarea desfătărilor din viaţa aceasta ai lăsat pământul şi sânurile părinţilor; dar te-a primit pe tine sânul lui Avraam, ca pe un prunc neîmpărtăşit de nici o întinăciune.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ce mă plângeţi pe mine, strigă nevăzut pruncul cel adormit, căci nu sunt de plâns; pentru că bucuria tuturor drepţilor s-a rânduit pruncilor, care n-au făcut lucruri vrednice de lacrimi şi care cântă lui Hristos: preoţi, lăudaţi-L, popoare, preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Scoală-te în ajutorul nostru, Născătoare de Dumnezeu; ia aminte la rugăciunile noastre şi ne izbăveşte de osânda cea cumplită, de întrebarea cea grea, de întuneric şi de foc, de scrâşnirea dinţilor, de supărările diavolilor şi de toată nevoia, Nădejdea celor fără de nădejde şi viaţa celor deznădăjduiţi.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta...

Hristoase, Cel ce Te-ai făcut Prunc fără schimbare şi crucea ai primit de voie şi ai căutat la durerea de maică a celei ce Te-a născut, uşurează întristarea şi durerea cumplită a credincioşilor părinţi ai acestui prunc adormit, ca să slăvim puterea Ta.

Trimis-ai dintru înălţime, Împărate al tuturor, şi luând pe fericit pruncul acesta, Stăpâne, ca pe o pasăre curată în cuiburile cereşti, mântuit-ai duhul lui de laţurile cele felurite şi l-ai împreunat cu duhurile drepţilor, spre a se desfăta în împărăţia Ta.

Slavă...

Pruncilor care nimic n-au făcut, Cuvântule al lui Dumnezeu, le-ai dat a locui în ceruri, că aşa ai binevoit, Bunule; între aceia numără şi făptura Ta, pe pruncul ce acum a venit la Tine, Însuţi uşurând durerea părinţilor, ca un Atotîndurat şi de oameni iubitor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu ochiul inimii noastre pururea căutând la tine, Preanevinovată, care ai rugăciune de mamă către Cel ce S-a născut din tine, te rugăm, Preacurată, adoarme patimile sufletelor noastre, spre dimineaţa pocăinţei ne deşteaptă, Fecioară, şi cu lumina ta ne luminează.

Irmosul:

Spăimântatu-s-a de aceasta cerul, şi marginile «pământului s-au minunat, pentru că Dumnezeu S-a «arătat oamenilor în trup şi pântecele tău s-a făcut mai «desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, Născătoare de «Dumnezeu, mai-marii cetelor îngereşti şi omeneşti pe «tine te măresc».

Apoi L U M I N Â N D A

Acum m-am odihnit şi am aflat uşurare multă, că m-am mutat din stricăciune şi m-am dus la viaţă; Doamne, slavă Ţie.

Apoi stihurile acestea:

Stih 1: Omul, ca iarba, zilele lui, ca floarea câmpului, aşa va înflori.

Stih 2: Că duh a trecut printr-însul şi nu va fi şi nici nu-şi va mai cunoaşte încă locul său.

Stih 3: Şi adevărul Domnului rămâne în veac.

Iar după fiecare stih se cântă Luminânda.

Apoi: Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Acum am ales pe Fecioara, Maica lui Dumnezeu, că dintr-însa S-a născut Hristos, Izbăvitorul tuturor; Doamne, slavă Ţie.

Şi îndată zice preotul cu glas mare:

Că Sfânt eşti Dumnezeul nostru şi întru sfinţi Te odihneşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin. Sfinte Dumnezeule... Şi de va fi diacon zice: Să luăm aminte. Preotul: Pace tuturor. Cântăreţul: Şi duhului tău.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Fericită este calea întru care mergi astăzi, suflete, că s-a gătit ţie loc de odihnă.

Stih: Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, că Domnul bine a făcut ţie.

APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune.

Din Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, citire:

(XV, 39-45)

Fraţilor, nu toate trupurile sunt acelaşi trup, ci unul este trupul oamenilor, şi altul este trupul dobitoacelor, şi altul este trupul păsărilor, şi altul este trupul peştilor. Sunt şi trupuri cereşti şi trupuri pământeşti; dar alta este mărirea celor cereşti şi alta a celor pământeşti. Alta este strălucirea soarelui şi alta strălucirea lunii şi alta strălucirea stelelor. Căci stea de stea se deosebeşte în strălucire. Aşa este şi învierea morţilor: Se seamănă trupul întru stricăciune, învie întru nestricăciune; se seamănă întru necinste, învie întru mărire; se seamănă întru slăbiciune, învie întru putere; se seamănă trup firesc, învie trup duhovnicesc. Că de este trup firesc, este şi trup duhovnicesc. Precum şi este scris: Făcutu-s-a omul cel dintâi Adam, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă, cu duh dătător de viaţă.

Preotul: Pace ţie. Cântăreţul: Şi duhului tău. Aliluia, glasul al 6-lea:

Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

Stih: Sufletul lui întru bunătăţi se va sălăşlui.

EVANGHELIA

Diaconul: Înţelepciune drepţi...

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan, citire:

(VI, 35-39)

Zis-a Domnul către iudeii care crezuseră în El: Eu sunt pâinea vieţii; cel ce vine la Mine nu va flămânzi şi cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată. Dar v-am spus vouă că M-aţi şi văzut şi nu credeţi. Tot ce-Mi dă Mie Tatăl va veni la Mine; şi pe cel care vine la Mine nu-l voi da afară; pentru că M-am pogorât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine. Şi aceasta este voia Celui care M-a trimis, ca din toţi pe care Mi i-a dat Mie să nu pierd pe niciunul, ci să-i înviez pe ei în ziua de apoi.

După aceea, această

Rugăciune

Domnului să ne rugăm.

Doamne, Cel ce păzeşti pruncii în viaţa de acum, iar în cea viitoare, pentru nerăutatea şi nevinovăţia minţii lor, umpli cu ei sânurile lui Avraam şi-i sălăşluieşti în locuri luminoase, unde petrec sufletele drepţilor, primeşte în pace şi sufletul robului Tău (N); căci Tu ai zis: a unora ca acestora este împărăţia cerurilor. Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, împreună cu Părintele Tău cel fără de început şi cu Preasfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea, se face sărutarea icoanei sau a Sfintei Cruci aflată pe pieptul mortului, în timp ce cântăreţii cântă aceste stihiri, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune...

O, cine nu va plânge, fiul meu, mutarea ta cea cu tânguire din viaţa aceasta? Căci, ca un prunc fără de vârstă, ai zburat acum grabnic din braţele maicii, ca o pasăre, şi la Ziditorul tuturor ai alergat. O, fiule, cine nu va plânge, văzând veştejită faţa ta cea veselă, care mai înainte era ca un trandafir frumos?

O, cine nu va suspina, fiul meu, şi nu va striga cu plângere pentru podoaba şi frumuseţea cea multă a vieţii tale celei curate? Căci precum corabia ce n-are urmă, aşa de grabnic ai apus de la ochii mei. Veniţi, prietenii mei, rudele şi vecinii împreună cu mine, să sărutăm pe acesta, petrecându-l la groapă.

Moartea este uşurare pentru prunci, pentru că s-au arătat neîmpărtăşiţi de relele lumeşti şi la odihnă şi bucurie cerească au ajuns; în sânurile lui Avraam se bucură şi cu cetele cele dumnezeieşti ale sfinţilor prunci acum se veselesc şi cu credinţă dănţuiesc, căci s-au mutat curaţi de stricăciunea cea iubitoare de păcat.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Durere a fost pentru Adam gustarea din pomul de demult în Eden, când şi-a vărsat şarpele veninul, căci prin aceasta a intrat moartea, care mănâncă tot neamul omenesc; ci venind Stăpânul a surpat şarpele şi

nouă odihnă ne-a dăruit. Deci către Dânsul să strigăm: iartă-ne, Mântuitorule, şi pe cel pe care l-ai luat cu sfinţii odihneşte-l, ca un Iubitor de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

Schimbarea celor întristaţi, izbăvirea celor neputincioşi fiind, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, miluieşte cetatea şi poporul, tu, pacea celor din războaie, liniştea celor înviforaţi, singura folositoare a credincioşilor.

Ajungând la mormânt, se zice: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru... Că a Ta este Împărăţia... troparele: Cu duhurile dreptilor... şi celelalte; Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi cele ştiute ale înmormântării; apoi otpustul.

SĂ SE ŞTIE: măcar că nu se află precizat până la ce vârstă să se săvârşească această slujbă a înmormântării pruncilor, noi credem că se cuvine să se săvârşească până la vârsta de şapte ani a pruncului.

RÂNDUIALA ÎNMORMÂNTĂRII PREOŢILOR ŞI A DIACONILOR DE MIR

De se va muta către Domnul vreunul din preoţii sau diaconii de mir, merg trei preoţi şi, luându-l de pe pat, îl pun jos pe o rogojină sau pe un aşternut. Şi, deoarece nu se cuvine a-l scălda şi nici trupul să i se vadă gol, îl dezbracă şi-l şterg cu un burete muiat în untdelemn curat, iar unde nu vor avea untdelemn şi burete, să ude o pânză în apă curată şi să-l şteargă. După aceea, să-l îmbrace mai întâi în hainele ce a purtat şi apoi în toate veşmintele preoţeşti; să-i acopere faţa cu un procovăţ şi să se pună pe pieptul lui Sfânta Evanghelie. Apoi preoţii se îmbracă cu veşmintele sfinţite ale lor, iar protosul face început:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru... Că a Ta este împărăţia... Apoi troparele: **Cu duhurile dreptilor...** şi celelalte. În urmă, diaconul rosteşte ectenia pentru morţi, şi preotul zice Rugăciunea: **Dumnezeul duhurilor...**, iar după ecfonis face sfârşit.

Şi îndată ridicând trupul, îl duc în mijlocul bisericii şi pun împrejurul lui patru sfeşnice cruciş, cu făclii aprinse. Trupul decedatului rămâne în biserică până în ziua înmormântării. În tot acest timp, preoţii, vecinii şi credincioşii din parohie fac rugăciuni pentru cel răposat şi privegheri de noapte. În ziua înmormântării, un

sobor de preoţi, după săvârşirea Sfintei Liturghii, face slujba înmormântării rânduită pentru preoţii şi diaconii de mir.

După ce protosul zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., urmează slujba mirenilor până după terminarea binecuvântărilor (vezi paginile 5-27).

Apoi diaconul zice ectenia pentru morţi, iar preotul Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi după ecfonis, troparul: Odihneşte Mântuitorule... Slavă... Şi acum... Cel ce din Fecioară ai răsărit... (caută-le tot la înmormântarea mirenilor, pag. 26).

Apoi îndată se cântă ANTIFOANELE

Antifonul întâi, glasul al 6-lea:

Spre cer ridic ochii mei, către Tine, Cuvântule, miluieşte-mă ca să viez Ţie.

Miluieşte-ne pe noi urgisiţii, făcându-ne vase de bună trebuinţă, Ţie, Cuvântule.

Slavă... Şi acum...

În Sfântul Duh este pricina a toată mântuirea; de suflă Acesta spre cineva după vrednicie, curând îl ridică din cele de pe pământ, îl întraripează, îl creşte şi sus îl aşază.

Antifonul al doilea:

De nu era Domnul cu noi, nimeni dintre noi nu s-ar fi putut împotrivi luptei vrăjmaşului; căci cei ce biruiesc prin aceasta se înalţă.

În dinţii lor să nu se prindă sufletul meu ca o pasăre, Cuvântule; vai mie, cum voi scăpa de vrăjmaşi, fiind iubitor de păcate.

Slavă... Şi acum...

Prin Sfântul Duh este îndumnezeirea tuturor, bunăvoirea, înţelegerea, pacea şi binecuvântarea, pentru că este lucrător deopotrivă cu Tatăl şi cu Cuvântul.

Antifonul al treilea:

Cei ce se încred în Domnul înfricoşează pe vrăjmaşi şi tuturor sunt minunaţi, pentru că sus privesc.

Mântuitorule, ceata drepţilor având-Te pe Tine într-ajutor, nu întinde mâinile la nelegiuiri.

Slavă... Şi acum...

Sfântului Duh se cuvine stăpânirea peste toate, Căruia se închină oştile cele de sus, împreună cu toată suflarea celor de jos.

După aceea, de va fi diacon, zice: Să luăm aminte. Preotul: Pace tuturor. Cântăreţul: Şi duhului tău.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Fericită este calea în care mergi astăzi, suflete, căci s-a gătit ţie loc de odihnă.

Stih: Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, căci Domnul bine a făcut ţie.

(1) APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune.

Din Epistola întâi către Tesaloniceni a Sfântului Apostol Pavel, citire:

(IV, 13-17)

Fraţilor, despre cei ce au adormit, nu voim să fiţi în neştiinţă, ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi care nu au nădejde. Pentru că de credem că Iisus a murit şi

a înviat, tot aşa credem că Dumnezeu, pe cei adormiţi întru Iisus, îi va aduce împreună cu El. Căci aceasta vă spunem, după cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înainte celor adormiţi, pentru că Însuşi Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi cei morţi întru Hristos vor învia întâi. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi aşa pururea vom fi cu Domnul.

Preotul: Pace ţie. Cântăreţul: Şi duhului tău. Aliluia, glasul al 8-lea:

Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

(1) EVANGHELIA

Diaconul: Înţelepciune drepţi...

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan, citire:

(V, 24-30)

Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul: Adevărat, adevărat, zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viaţă. Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul, şi acum este, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei care vor auzi vor învia. Căci precum Tatăl are viaţă în Sine, aşa I-a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine; şi I-a dat putere să facă judecată, pentru că este Fiul Omului. Nu vă miraţi de aceasta, că vine ceasul în care toţi cei din morminte vor auzi glasul

Lui; şi vor ieşi cei care au făcut cele bune, spre învierea vieţii, iar cei care au făcut cele rele, spre învierea osândirii. Nu pot să fac de la Mine nimic; precum aud, judec; dar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Preotul citeşte această

(1) Rugăciune

Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce singur ai nemurire, Care locuieşti în lumina cea neapropiată; Cel ce omori şi iarăşi faci viu; Care duci în iad şi scoţi; Cel ce cu înţelepciune ai făcut pe om din pământ şi ai legiuit să se întoarcă iarăşi în pământ, pentru greşeala lui, primeşte sufletul robului Tău, şi-l odihneşte pe dânsul în sânurile lui Avraam, ale lui Isaac şi ale lui Iacob. Şi-i dă lui cununa dreptăţii Tale, parte cu cei mântuiţi, în mărirea aleşilor Tăi, ca să ia multă plată în locaşurile sfinţilor Tăi pentru cele ce s-a ostenit în lumea aceasta pentru numele Tău.

Cu harul şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni ale Unuia-Născut Fiului Tău, cu care bine eşti cuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceasta, S E D E A L N A, glasul al 2-lea:

Astăzi mă despart de neamul meu şi alerg la Tine, Cel ce singur eşti fără de păcat; în corturile drepţilor cu aleşii Tăi mă odihneşte.

Apoi se zice Antifonul întâi, Psalmul 22:

Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi.

Aliluia (de 3 ori).

La loc de păşune, acolo m-a sălăşluit; la apa odihnei m-a hrănit; sufletul meu l-a întors.

Aliluia (de 3 ori).

Povăţuitu-m-a pe cărările dreptăţii, pentru numele Lui.

Aliluia (de 3 ori).

Că de voi şi umbla în mijlocul morţii, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine eşti. Toiagul Tău şi varga Ta, acestea m-au mângâiat.

Aliluia (de 3 ori).

Gătit-ai masă înaintea mea, împotriva celor ce mă necăjesc; uns-ai cu untdelemn capul meu şi paharul Tău este adăpându-mă ca un puternic.

Aliluia (de 3 ori).

Şi mila Ta mă va urma în toate zilele vieţii mele, ca să locuiască în casa Domnului, întru lungimea de zile.

Aliluia (de 3 ori).

Slavă... Aliluia (de 3 ori) Şi acum... Aliluia (de 3 ori).

Apoi T R O P A R U L acesta, glasul al 2-lea:

De vreme ce toţi mergem la acelaşi locaş şi sub aceeaşi piatră vom intra şi peste puţin vom fi pulbere, celui adormit să-i cerem de la Hristos odihnă, căci

viaţa noastră, fraţilor, este pe pământ ca o jucărie: ceea ce n-am fost ne facem şi din ceea ce suntem ne stricăm; vis nestătător suntem, suflare care nu are putere, zbor de pasăre călătoare, corabie pe mare care nu lasă urmă. Pentru aceasta, să strigăm către Împăratul cel fără de moarte: Doamne, învredniceşte de fericirea Ta cea fără de sfârşit pe acesta.

Şi, de va fi diacon, zice: Să luăm aminte. Preotul: Pace tuturor. Cântăreţul: Şi duhului tău.

Prochimen, glasul al 5-lea:

Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

Stih: Ţie se cuvine cântare, Dumnezeule, în Sion.

(2) A P O S T O L U L

Diaconul: Înţelepciune.

Din Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel, citire:

(V, 12-21)

Fraţilor, precum printr-un om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, aşa moartea a trecut la toţi oamenii, pentru că toţi au păcătuit în el. Căci, până la Lege, păcatul era în lume, dar păcatul nu se socoteşte când nu este lege. Ci moartea a împărăţit de la Adam până la Moise şi peste cei ce nu păcătuiseră, după asemănarea greşelii lui Adam, care este chip al Celui ce avea să vină. Însă nu e cu greşeala cum e cu harul, căci dacă prin greşeala unuia cei mulţi au murit, cu mult mai mult harul lui Dumnezeu şi darul Lui au prisosit asupra celor mulţi, prin harul unui singur om, Iisus Hristos. Şi ce aduce darul nu seamănă

cu ce a adus acel unul, care a păcătuit; căci judecata dintr-unul duce la osândire, iar harul din multe greşeli duce la îndreptare. Căci, dacă prin greşeala unuia moartea a împărăţit prin unul singur, cu mult mai mult cei ce primesc prisosinţa harului şi a darului dreptăţii vor împărăţi în viaţă, prin Unul Iisus Hristos. Aşadar, după cum prin greşeala unuia a venit osânda pentru toţi oamenii, aşa şi prin îndreptarea adusă de Unul a venit, pentru toţi oamenii, îndreptarea care dă viaţă; căci precum prin neascultarea unui om s-au făcut păcătoşi cei mulţi, tot aşa prin ascultarea Unuia se vor face drepţi cei mulţi. Iar Legea a intrat şi ea ca să se înmulţească greşeala; iar unde s-a înmulţit păcatul a prisosit harul; pentru că, precum a împărăţit păcatul prin moarte, aşa şi harul să împărăţească prin dreptate, spre viaţa veşnică, prin Iisus Hristos, Domnul nostru.

Preotul: Pace ţie. Cântăreţul: Şi duhului tău. Aliluia, glasul al 6-lea:

Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

Stih: Şi pomenirea lui în neam şi în neam.

(2) EVANGHELIA

Diaconul: Înţelepciune drepţi...

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan, citire:

(V, 17-24)

Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul: Tatăl Meu până acum lucrează, şi Eu lucrez. Deci pentru aceasta căutau şi mai mult iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe

Sine deopotrivă cu Dumnezeu. A răspuns Iisus şi le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu va vedea pe Tatăl făcând; căci cele ce face Acela, acestea le face şi Fiul întocmai. Că Tatăl iubeşte pe Fiul şi-I arată toate câte face; şi lucruri mai mari decât acestea va arăta Lui, ca voi să vă miraţi. Căci, după cum Tatăl scoală morţii şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă celor ce voieşte. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toţi să cinstească pe Fiul, precum cinstesc pe Tatăl. Cel ce nu cinsteşte pe Fiul nu cinsteşte nici pe Tatăl, Care L-a trimis. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viaţă.

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Preotul citeşte această

(2) Rugăciune

Mulţumim Ţie, Doamne Dumnezeul nostru, că numai Tu ai viaţă fără de moarte, şi slava Ta este neajunsă şi mila Ta nemăsurată şi iubirea Ta de oameni mai presus de cuvânt, şi împărăţia Ta nesfârşită, şi părtinire nu este la Tine, iar pentru toţi oamenii ai pus sfârşit obştesc: când se împlineşte firul vieţii. Pentru aceasta Te rugăm, Doamne Dumnezeul nostru, robului Tău (N), care a fost împreună-slujitor cu noi şi a adormit în nădejdea învierii vieţii celei veşnice, fă-i odihna în sânurile lui Avraam, ale lui Isaac şi ale lui Iacob. Şi precum l-ai pus pe dânsul pe pământ slujitor

în Biserică, aşa îl arată şi în altarul Tău cel ceresc, Doamne. De vreme ce l-ai împodobit pe acesta între oameni cu vrednicie duhovnicească, primeşte-l neosândit şi în mărirea Ta cea hărăzită îngerilor; Tu ai preamărit viaţa lui pe pământ, şi ieşirea vieţii lui fă-o ca o intrare între drepţii Tăi cei sfinţi şi numără sufletul lui cu toţi care din veac au bineplăcut Ţie.

Că Tu eşti învierea, viaţa şi odihna adormitului robului Tău (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi Bunului şi de viaţă Făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin.

Antifonul al doilea, Psalmul 23:

Al Domnului este pământul şi plinirea lui, lumea şi toţi cei ce locuiesc în ea.

Aliluia (de 3 ori).

Aceasta pe mări l-a întemeiat pe el şi pe râuri l-a aşezat pe el.

Alilula (de 3 ori).

Cine se va sui în muntele Domnului şi cine va sta în locul cel sfânt al Lui?

Aliluia (de 3 ori).

Cel nevinovat cu mâinile şi curat cu inima, care n-a luat în deşert sufletul său şi nu s-a jurat cu vicleşug aproapelui său.

Alilula (de 3 ori).

Acesta va lua binecuvântare de la Domnul şi milostenie de la Dumnezeu, Mântuitorul său.

Aliluia (de 3 ori).

Acesta este neamul celor ce-L caută pe Domnul, al celor ce caută faţa Dumnezeului lui Iacob.

Aliluia (de 3 ori).

Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre, şi vă ridicaţi porţile cele veşnice şi va intra Împăratul slavei.

Aliluia (de 3 ori).

Cine este Acesta, Împăratul slavei? Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel tare în război.

Aliluia (de 3 ori).

Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre şi vă ridicaţi porţile cele veşnice şi va intra Împăratul slavei.

Aliluia (de 3 ori).

Cine este Acesta, Împăratul slavei? Domnul puterilor, Acesta este Împăratul slavei.

Aliluia (de 3 ori).

Slavă... Aliluia (de 3 ori) Şi acum... Aliluia (de 3 ori).

Apoi T R O P A R U L acesta, glasul al 2-lea:

În credinţă şi în dragoste, în nădejde şi în blândeţe, în curăţenie şi în vrednicia preoţească, cu bună cinste te-ai înfrumuseţat, pururea pomenite. Pentru aceasta, preaveşnicul Dumnezeu, Căruia ai şi slujit, va aşeza sufletul tău în loc luminos şi vesel unde drepţii se odihnesc; şi vei dobândi de la Hristos, la judecată, iertare şi mare milă.

Apoi S E D E A L N A, glasul al 5-lea:

Ştii, Dumnezeul nostru, că în păcate ne-am născut. Pentru aceasta Te rugăm, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni, pe acesta ce s-a mutat de la noi, odihneşte-l, trecându-i ca un bun păcatele, pe care ca un om muritor le-a făcut în viaţă.

Şi, de va fi diacon, zice: Să luăm aminte. Preotul: Pace tuturor. Cântăreţul: Şi duhului tău.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

Stih: Şi pomenirea lui în neam şi în neam.

(3) A P O S T O L U L

Diaconul: Înţelepciune.

Din Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, citire:

(XV, 1-11)

Fraţilor, vă aduc aminte de Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care aţi şi primit-o, întru care şi staţi, prin care şi sunteţi mântuiţi; cu ce cuvânt v-am binevestit-o – dacă o ţineţi cu tărie, afară numai dacă n-aţi crezut în zadar – căci v-am dat, întâi de toate, ceea ce şi eu am primit, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scriptură; şi că a fost îngropat şi că a înviat a treia zi, după Scripturi; şi că S-a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece; în urmă S-a arătat deodată la peste cinci sute de fraţi, dintre care cei mai mulţi trăiesc până astăzi, iar unii au şi adormit;

după aceea, S-a arătat lui Iacob, apoi tuturor Apostolilor; iar la urma tuturor, ca unui născut înainte de vreme, mi S-a arătat şi mie. Căci eu sunt cel mai mic dintre Apostoli, care nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentru că am prigonit Biserica lui Dumnezeu. Dar, prin harul lui Dumnezeu, sunt ceea ce sunt; şi harul Lui care este în mine n-a fost zadarnic; ci m-am ostenit mai mult decât ei toţi. Dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine. Deci, ori eu, ori acela, aşa propovăduim şi voi aşa aţi crezut.

Preotul: Pace ţie. Cântăreţul: Şi duhului tău. Aliluia, glasul al 6-lea:

Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

Stih: Şi pomenirea lui în neam şi în neam.

(3) E V A N G H E L I A

Diaconul: Înţelepciune drepţi...

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan, citire:

(VI, 35-39)

Zis-a Domnul către iudeii care crezuseră în El: Eu sunt pâinea vieţii; cel ce vine la Mine nu va flămânzi, şi cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată. Dar am spus vouă că M-aţi şi văzut şi nu credeţi. Tot ce-Mi dă Tatăl va veni la Mine; şi pe cel care vine la Mine nu-l voi da afară, pentru că M-am pogorât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis pe Mine. Şi aceasta este voia Celui care M-a trimis, ca din toţi pe care mi i-a dat Mie să nu pierd pe nici unul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi.

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Preotul citeşte această

(3) Rugăciune

Doamne al puterilor, Cel ce eşti bucuria celor întristaţi şi mângâierea celor ce plâng şi sprijinitor al tuturor celor slabi de inimă, mângâie cu milostivirea Ta pe cei cuprinşi de plângere pentru fratele nostru preotul (N) cel adormit; vindecă toată durerea care este pusă acum în inima lor; şi fă odihnă în sânurile lui Avraam robului Tău preotul (N) întru nădejdea învierii vieţii celei veşnice.

Că Tu eşti învierea, viaţa şi odihna robului Tău (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Antifonul 3, Psalmul 83:

Cât de iubite sunt locaşurile Tale, Doamne al puterilor! Doreşte şi se sfârşeşte sufletul meu după curţile Domnului.

Aliluia (de 3 ori).

Inima mea şi trupul meu s-au bucurat de Dumnezeul cel viu.

Aliluia (de 3 ori).

Că pasărea şi-a aflat casă şi turtureaua cuib, unde-şi va pune puii săi; altarele Tale, Doamne al puterilor, Împăratul meu şi Dumnezeul meu.

Aliluia (de 3 ori).

Fericiţi sunt cei ce locuiesc în casa Ta; în vecii vecilor Te vor lăuda.

Aliluia (de 3 ori).

Fericit este bărbatul al cărui ajutor este de la Tine, Doamne; suişuri în inima sa a pus.

Aliluia (de 3 ori).

În valea plângerii, în locul care i-a fost pus; că binecuvântare va da Cel ce pune lege.

Aliluia (de 3 ori).

Merge-vor din putere în putere, arăta-Se-va Dumnezeul dumnezeilor în Sion.

Aliluia (de 3 ori).

Doamne, Dumnezeul puterilor, auzi rugăciunea mea! Ascultă, Dumnezeul lui Iacob!

Aliluia (de 3 ori).

Apărătorul nostru, vezi, Dumnezeule, şi caută spre faţa unsului Tău!

Aliluia (de 3 ori).

Că mai bună este o zi în curţile Tale, decât mii.

Aliluia (de 3 ori).

Ales-am a fi lepădat în Casa lui Dumnezeu, mai vârtos decât a locui în locaşurile păcătoşilor.

Aliluia (de 3 ori).

Că mila şi adevărul iubeşte Domnul; Dumnezeu har şi mărire va da.

Aliluia (de 3 ori).

Dumnezeu nu va lipsi de bunătăţi pe cei ce umblă întru nerăutate.

Aliluia (de 3 ori).

Doamne al puterilor, fericit este omul care nădăjduieşte în Tine.

Aliluia (de 3 ori).

Slavă... Aliluia (de 3 ori) Şi acum... Aliluia (de 3 ori).

Apoi TROPARELE acestea, glasul al 2-lea:

Fraţii mei cei iubiţi, nu mă uitaţi pe mine când lăudaţi pe Domnul, ci vă aduceţi aminte de dorul şi de dragostea mea. Aduceţi-vă aminte şi de frăţie, şi rugaţi pe Dumnezeu să mă odihnească pe mine cu dreptii.

Fără de veste a venit asupra mea moartea şi m-a despărţit astăzi de ai mei; ci Hristoase, Cel ce m-ai mutat, în locuri răcoroase odihneşte-mă.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...

Doamne, miluieşte-ne pe noi că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale, şi numele Tău chemăm.

Şi acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Şi de va fi diacon zice: Să luăm aminte. Preotul: Pace tuturor. Cântăreţul: Şi duhului tău.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Sufletul lui întru bunătăţi se va sălăşlui şi seminţia lui va moşteni pământul.

Stih: Către Tine, Doamne, am strigat.

(4) APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune.

Din Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, citire:

(XV, 20–28)

Fraţilor, Hristos a înviat din morţi, fiind începătură a învierii celor adormiţi. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om şi învierea morţilor. Şi precum întru Adam toţi mor, aşa şi întru Hristos, toţi vor învia. Ci fiecare în rândul cetei sale; început este Hristos; apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui. După aceea, fi-va sfârşitul, când Domnul va da împărăţia lui Dumnezeu şi Tatăl, când va nimici orice domnie şi orice stăpânire şi orice putere. Căci El se cuvine să împărăţească până ce va pune pe toţi vrăjmaşii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmaşul cel din urmă, care va fi nimicit, este moartea. Căci toate le-a supus sub picioarele Lui. Dar, când zice Scriptura că toate

I-au fost supuse Lui, învederat este că afară de Cel care I-a supus Lui toate. Iar când toate se vor supune Lui, atunci şi Fiul însuşi Se va supune Celui ce I-a supus Lui toate, ca Dumnezeu să fie totul întru toate.

Preotul: Pace ţie. Cântăreţul: Şi duhului tău. Aliluia, glasul al 6-lea:

Fericit bărbatul care se teme de Domnul.

Stih: Puternică va fi pe pământ seminţia lui.

(4) EVANGHELIA

Diaconul: Înţelepciune drepţi...

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan, citire:

(VI, 40-44)

Zis-a Domnul către iudeii care crezuseră în El: Aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă veşnică şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Deci iudeii murmurau împotriva Lui, fiindcă zisese: Eu sunt pâinea care s-a pogorât din cer. Şi ziceau: Au nu este Acesta Iisus, Fiul lui Iosif, şi nu ştim noi pe tatăl Său şi pe mama Sa? Cum spune El acum: M-am pogorât din cer? Iisus a răspuns şi le-a zis: Nu murmuraţi între voi. Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis; iar Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.

După aceea Fericirile, glasul al 2-lea:

Întru împărăţia Ta când vei veni, pomeneşte-ne pe noi, Doamne.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăţia cerurilor.

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.

Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi de dreptate, că aceia se vor sătura.

Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

De demult, Adam, gustând din rodul pomului, din rai a fost izgonit; iar tâlharul, fiind spânzurat pe cruce şi mărturisindu-Te pe Tine Dumnezeu, în rai a fost aşezat. Şi noi, care am fost mântuiţi prin patima Ta, Stăpâne, urmând tâlharului, cu credinţă strigăm: pomeneşte-ne şi pe noi, când vei veni întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Luând ţărână din pământ Tu, Cel ce m-ai zidit, ai plăsmuit trupul meu după sfatul cel dumnezeiesc, iar suflând cu suflarea Ta cea purtătoare de viaţă, prin poruncă sfântă, ai pus în mine sufletul; dar supunându-mă stricăciunii păcatului, m-ai chemat iarăşi la Tine, Iubitorule de oameni, prin milostivirea Ta cea mare. Ci odihneşte, Dumnezeule, cu sfinţii Tăi, pe cel pe care l-ai luat.

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Despărţirea sufletului de trup este taină înfricoşătoare şi înspăimântătoare pentru toţi; căci sufletul se duce tânguindu-se, iar trupul se acoperă, fiind dat pământului. Pentru aceasta şi noi, cunoscând moartea

trupului, să alergăm cu lacrimi la Mântuitorul, strigând: pomeneşte-ne şi pe noi când vei veni întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a acelora este împărăţia cerurilor.

Pentru ce mă tânguiţi cu jale, oamenilor, pentru ce vă tulburaţi în deşert, grăieşte cel adormit către toţi. Moartea este odihnă pentru toţi, precum am auzit glasul lui Iov, care zice: moartea este odihna omului. Ci odihneşte, Dumnezeule, cu sfinţii Tăi, pe acesta pe care l-ai luat.

Fericiţi veţi fi, când, din pricina Mea, vă vor ocărî pe voi şi vă vor prigoni şi, minţind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

Preaînţeleptul Pavel a vestit lămurit mai dinainte mutarea, învăţând pe toţi că morţii sé vor scula nestricaţi şi noi ne vom schimba la porunca lui Dumnezeu. Pentru aceasta trâmbiţa va răsuna înfricoşător şi pe cei adormiţi din veac îi va scula din somn. Ci odihneşte, Dumnezeule, cu sfinţii Tăi, pe acesta pe care l-ai luat.

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Adormitul care zace în groapă, cu bună cucernicie strigă tuturor: veniţi la mine pământenilor şi vedeţi frumuseţea trupului înnegrită toată. Din aceasta, fraţilor, cunoscând sfârşitul, să alergăm la Mântuitorul, cu lacrimi strigând: odihneşte, Dumnezeule, cu sfinţii Tăi, pe acesta pe care l-ai luat.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Mai presus de fire în pântecele tău, Stăpână, fără sămânţă ai zămislit pe Dumnezeu cel preaveşnic şi cu trup L-ai născut, Dumnezeu şi om, fără schimbare şi fără amestecare. Pentru aceasta şi noi, pururea cunoscându-te pe tine, Născătoare de Dumnezeu, lui Dumnezeu celui născut din tine, cu credinţă strigăm: pomeneşte-ne şi pe noi, Hristoase, întru împărăţia Ta.

Şi de va fi diacon zice: Să luăm aminte. Preotul: Pace tuturor. Cântăreţul: Şi duhului tău.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

Stih: Sufletul lui întru bunătăţi se va sălăşlui.

(5) A P O S T O L U L

Diaconul: Înţelepciune.

Din Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel, citire:

(XIV, 6-9)

Fraţilor, cel ce ţine ziua, o ţine pentru Domnul; şi cel ce nu ţine, nu o ţine pentru Domnul. Şi cel ce mănâncă, pentru Domnul mănâncă, căci mulţumeşte lui Dumnezeu; şi cel ce nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă, şi mulţumeşte lui Dumnezeu. Căci nimeni dintre noi nu trăieşte pentru sine şi nimeni nu moare pentru sine. Că, dacă trăim, pentru Domnul trăim şi, dacă murim, pentru Domnul murim. Deci şi dacă trăim, şi dacă murim, suntem ai Domnului. Căci pentru aceasta a murit şi a înviat Hristos, ca să stăpânească şi peste morţi şi peste vii.

Preotul: Pace ţie. Cântăreţul: Şi duhului tău. Aliluia, glasul al 6-lea:

Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

(5) E V A N G H E L I A

Diaconul: Înţelepciune drepţi...

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan, citire:

(VI, 48-54)

Zis-a Domnul către iudeii care crezuseră în El: Eu sunt pâinea vieţii. Parinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit. Pâinea care se coboară din cer este aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu mai moare. Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii este trupul Meu. Deci iudeii se certau între ei, zicând: Cum poate Acesta să ne dea trupul Său ca să-l mâncăm? Şi le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi. Cel care mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.

După aceea, Psalmul 50: Miluieşte-mă Dumnezeule... (caută-l la pagina 27).

Şi îndată, C A N O N U L

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmos: Pe Cel ce cu valul mării a acoperit de demult pe Faraon...

Stih: Odihneşte, Doamne, sufletul adormitului robului Tău.

La Tine, Făcătorul de bine şi Stăpânul tuturor, Hristoase, cădem cu lacrimi fierbinţi, strigând cu plângere această cântare de îngropare: pe credinciosul robul Tău odihneşte-l, ca un milostiv.

Învredniceşte-l, Cuvinte sfinte, să stea de-a dreapta Ta împreună cu aleşii Tăi, pe acesta ce a murit întru nădejdea învierii, Iubitorule de oameni, cu osârdie ne rugăm cu glas de laudă.

În cinstita împărăţie cerească pe alesul robul Tău cel mutat de pe pământ, învredniceşte-l, Iubitorule de oameni, luminat să se bucure, trecându-i lui greşalele sufleteşti, ca un Îndurat.

Slavă...,

Vai mie! Ca iarba este mărirea lumească: când a înflorit, îndată s-a uscat. Unde este în groapă vrednicia? Unde este acolo chipul sau frumuseţea? Pentru aceasta iartă, Doamne, pe robul Tău, ca un Îndurat.

Şi acum..., a Născătoarei:

După datorie toţi cu dragoste te lăudăm pe tine, Fecioară preacurată, Marie, Maica lui Dumnezeu, căci ai pururea neadormit ochiul rugăciunii tale; izbăveşte-ne pe noi acum de păcate şi din judecata morţii.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu...

Nu este om pe pământ care n-a greşit, Cuvântule. Pentru aceasta primeşte, prin noi smeriţii, rugăciunea şi lasă, iartă, Mântuitorule, robului Tău toate greşalele.

Cine este iubitor de oameni ca Tine, Doamne milostive, Care cu puterea Ta cea mare ierţi păcatele şi ale celor vii şi ale celor morţi? Pentru aceasta, mântuieşte şi pe robul Tău.

Slavă...,

Chemării celei de sus, Mântuitorule, arată-l moştenitor pe acesta ce cu credinţă s-a mutat, primind rugăciunea cea din urmă a lacrimilor lui, Cel ce singur eşti fară de păcat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti cu adevărat Stăpâna noastră, Preasfântă Fecioară, nu înceta rugând pe Dumnezeu, pe Care L-ai născut, să învrednicească de împărăţia Sa pe acesta ce s-a mutat în credinţă.

Irmosul:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, «Care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule, şi «ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale».

Ectenia mică, S E D E A L N A,

glasul al 6-lea:

Cu adevărat deşertăciune sunt toate şi viaţa aceasta este umbră şi vis; că în deşert se tulbură tot pământeanul, precum a zis Scriptura: când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălăşluim, unde împreună sunt împăraţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase, odihneşte pe robul Tău în latura celor vii şi în corturile drepţilor.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, în vremea vieţii mele nu mă părăsi; ajutorului omenesc nu mă încredinţa, ci singură mă apără şi mă miluieşte.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Pogorârea Ta cea dumnezeiască de pe cruce...

Pe cei ce s-au mutat îi așteaptă judecata cea nemitarnică a zilei aceleia de înfricoșătoare amenințare, de aceea cu stăruință să cerem, prin credință, de la Hristos, învierea.

Ca pe cel care prin pocăință Ți-a aprins Ție făclie luminoasă, Hristoase, înainte de moarte, pe robul Tău, Stăpâne, îndurate Mântuitorule, de cămara Ta cea luminată învrednicește-l.

Slavă...,

Când vei descoperi toate cele ascunse și vei vădi, Hristoase, păcatele noastre, miluiește-l pe acesta pe care l-ai luat, Doamne, aducându-Ți aminte de mărturisirea lui, Bunule.

Și acum..., a Născătoarei:

Nu uita pe cei ce strigă cu osârdie către tine plângând, Sfântă Născătoare de Dumnezeu; ceea ce ești bună, roagă-te să afle odihnă pentru toate credinciosul robul tău acesta care s-a mutat.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Dumnezeiești arătării Tale, Hristoase...

În ceata aleșilor și în desfătarea raiului, Îndurate, sălășluiește pe acesta pe care în credință l-ai mutat dintre noi; că Tu, Mântuitorul nostru, ai pus dumnezeiască pocăință tuturor oamenilor celor ce greșesc, ca un Stăpân, și pe acesta învrednicește-l de împărăția Ta.

Cu putere, ca un Dumnezeu, miluieşte ca un Stăpân făptura Ta, la a cărei lege omenească Te-ai supus, Doamne, Iubitorule de oameni. Pentru aceasta uşurează, iartă, Mântuitorule, păcatele acestuia care în credinţă s-a mutat, şi-l învredniceşte pe dânsul de împărăţia Ta.

Slavă...,

Nimeni nu va scăpa acolo de înfricoşătorul scaun al judecăţii Tale: toţi împăraţii şi puternicii, împreună cu robii vor sta înainte, şi glasul cel înfricoşător al Judecătorului va chema popoarele cele păcătoase la judecata osândei; din care, Hristoase, izbăveşte pe robul Tău.

Şi acum..., a Născătoarei:

Din tine S-a născut mai presus de fire Izbăvitorul firii omeneşti, pe Care, Fecioară nenuntită, cu osârdie roagă-L să scoată pe toţi din chinuri şi din nevoi şi din chinurile cele înfricoşătoare ale iadului; şi mântuieşte pe acesta care acum în credinţă s-a mutat.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se...

Moartea şi groapa şi judecata care vădeşte toate faptele ne aşteaptă pe noi; din aceasta mântuieşte, Iubitorule de oameni, pe robul Tău, pe care acum l-ai mutat.

Deschide, Mântuitorul meu, acestuia ce s-a mutat, uşa milei Tale, rugămu-ne Ţie, Hristoase, ca, făcându-l părtaş la veselia stăpânirii Tale, să se bucure întru mărire.

Slavă...,

Izbăveşte de greşeli cu mila Ta, Mântuitorule, pe robul Tău, pe care acum în credinţă l-ai mutat; căci nu se îndreptează nimeni numai din faptele omeneşti, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

Omorârea morţii şi pierderea blestemului fiind Ziditorul, Care cu trup S-a născut din tine, Născătoare de Dumnezeu, pe toţi cei morţi îi mântuieşte ca un bun şi de oameni iubitor.

Irmosul:

Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispi-«telor, la limanul Tău cel lin alergând, strig Ţie: scoate «din stricăciune viaţa mea, mult-Milostive».

Diaconul rosteşte ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm... şi celelalte, iar preotul rugăciunea: Dumnezeul duhurilor...

După aceea C O N D A C U L, glasul al 8-lea:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Şi T R O P A R E L E acestea:

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om, iar noi pământenii din pământ suntem zidiţi şi în acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit, Cel ce m-ai zidit şi mi-ai zis: pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguire de îngropare, cântând: Aliluia.

Cu osârdie mă rog să ascultaţi ceea ce cu durere spun către voi, căci am făcut plângerea aceasta, că doar aş afla pe cineva spre folos; dar când veţi rosti acestea, aduceţi-vă aminte de mine, cel ce eram cândva cunoscut de voi; că de multe ori am intrat împreună în casa lui Dumnezeu şi împreună am cântat: Aliluia.

Veniţi toţi, adunaţi-vă şi şezând ascultaţi cuvânt: fraţilor, înfricoşător este Judecătorul înaintea Căruia toţi vom sta; nu este acolo nici rob, nici slobod; nu este acolo nici mare, nici mic, ci toţi ne vom înfăţişa goi. Pentru aceasta bine este să cântăm neîncetat cântarea: Aliluia.

Să plângem toţi cu lacrimi când vedem trupul zăcând, şi apropiindu-ne toţi să-l sărutăm şi să zicem unele ca acestea către dânsul: iată, ai lăsat pe cei ce te iubesc şi mai mult nu vei mai grăi cu noi, o, prietene! Pentru ce nu grăieşti, precum grăiai, cu noi? Ci taci aşa, fără să cânţi cu noi: Aliluia.

Ce amare sunt cuvintele celor ce mor, pe care le zic când se duc de aici: fraţilor, de fraţi mă despart, pe toţi prietenii îi las şi mă duc; dar încotro mă duc nu ştiu, sau cum va fi acolo, nu cunosc, numai Dumnezeu, Cel ce m-a chemat, ştie. Ci voi faceţi-mi pomenire cu cântarea: Aliluia.

Oare unde se duc acum sufletele? Oare cum petrec acum acolo? Aş dori să ştiu taina, dar nu este nimeni în stare să mi-o spună. Oare şi ei îşi aduc aminte de ai lor, precum noi de dânşii? Sau poate că ei au uitat pe cei ce-i tânguiesc pe dânşii şi fac cântarea: Aliluia.

Petreceţi, prietenilor, pe cei morţi şi degrab duceţi-vă la mormânt şi acolo cu osârdie priviţi şi fiţi gata, pentru că tinereţea piere acolo şi orice vârstă se veştejeşte acolo; acolo este ţărână şi pulbere şi viermi; acolo este numai tăcere şi nu este nici unul să grăiască: Aliluia.

Iată acum mă vedeţi zăcând şi mult nu voi mai sta înaintea voastră; iată limba a amuţit, iată buzele stau nemişcate. Rămâneţi sănătoşi, prietenilor şi fiilor; mântuiţi-vă, fraţilor; mântuiţi-vă, cunoscuţilor, căci eu în calea mea merg. Ci faceţi pomenire de mine cu cântarea: Aliluia.

Nici unul din cei de acolo n-a înviat ca să spună nouă cum petrec fraţii de altădată sau nepoţii cei duşi mai înainte la Domnul. Pentru aceasta adesea zicem între noi: oare putem să ne vedem acolo unul cu altul? Oare putem să zicem acolo cântarea: Aliluia?

Ne ducem pe calea cea veşnică, stând ca nişte vinovaţi înaintea lui Dumnezeu celui veşnic, toţi privind cu feţele în jos. Unde va fi atunci frumuseţea? Unde va fi avuţia? Unde va fi atunci mărirea vieţii acesteia? Nici una dintr-acestea nu ne va ajuta nouă acolo, fără numai zicând neîncetat cântarea: Aliluia.

De ce te tulburi în deşert, omule? Încă un ceas şi toate trec. În iad nu este pocăinţă, nu este acolo nici un fel de odihnă; acolo-i viermele cel neadormit; acolo totul este întuneric şi beznă; acolo am să fiu eu osândit, căci nu m-am nevoit nicidecum ca să zic adesea cântarea: Aliluia.

Nimic nu se uită aşa de lesne ca omul când se desparte de om; căci deşi ne aducem aminte de el câtăva vreme, dar repede uităm de moartea lui, ca şi cum n-ar fi fost; chiar şi părinţii uită cu totul pe fiii lor, pe care i-au născut şi i-au crescut şi în lacrimi i-au petrecut cu cântarea: Aliluia.

Vă aduc aminte vouă, fraţilor, fiilor şi prietenilor, să nu mă uitaţi când vă rugaţi către Domnul; vă rog şi iar vă rog şi vă poftesc: ţineţi minte acestea şi tânguiţi-mă ziua şi noaptea. Ca Iov către prietenii lui zic şi eu către voi: şedeţi iarăşi să zicem: Aliluia.

Părăsind toate, ne ducem şi ne vom înfăţişa goi şi amărâţi, că frumuseţea ca iarba se veştejeşte; dar noi ne înşelăm, oamenilor; gol te-ai născut, o, ticălosule, şi cu totul gol vei sta acolo de faţă; să nu te amăgeşti cu mintea, muritorule, a trăi în desfătare în viaţă, ci numai suspină pururea cu plângere: Aliluia.

De ai miluit, omule, pe vreun om, şi tu acolo vei fi miluit; de te-ai îndurat de vreun orfan, şi tu acolo vei afla îndurare; de ai scăpat pe cineva din nevoie, şi tu vei fi mântuit acolo din nevoie; de ai adăpostit pe vreun gol în viaţă, şi pe tine te va adăposti acolo cântarea: Aliluia.

Cumplită este calea pe care mă duc şi pe care niciodată n-am mai umblat; şi locul acela îmi este necunoscut, unde nimeni nicidecum nu mă cunoaşte; înfricoşător lucru este să vezi pe cei ce ne conduc, dar şi mai înfricoşător este să vezi pe Cel ce m-a chemat, Stăpânul vieţii şi al morţii, Care ne cheamă pe noi acolo, când voieşte: Aliluia.

Noi, de mergem dintr-o ţară într-altă ţară, avem nevoie de călăuzire. Ce să facem când ne vom duce în ţara pe care nicidecum n-o cunoaştem? Multe călăuze îţi trebuie ţie atunci, multe rugăciuni trebuie să meargă împreună cu tine, ca să se păzească ticălosul suflet, până să ajungă la Hristos şi să zică către Dânsul: Aliluia.

Cei ce se supun patimilor trupeşti, aceia nu vor avea acolo nicidecum iertare, căci acolo vor fi învinuitori înfricoşători; acolo şi cărţile se vor deschide. Încotro vei privi atunci, omule, sau cine-ţi va ajuta ţie acolo, atunci? Fără numai de ai făcut vreun bine, când ai fost viu, şi de ai făcut bine săracilor, cântând: Aliluia.

Tinereţile şi frumuseţea trupului în vremea morţii se veştejesc; limba atunci arde cumplit şi gâtlejul uscat se aprinde; atunci frumuseţea ochilor se stinge şi toată podoaba obrazului se schimbă, iar frumuseţea glasului se destramă şi de acum încetează a mai zice adesea: Aliluia.

Liniştiţi-vă acum, liniştiţi-vă, pentru cel mort; liniştiţi-vă încetând tânguirea; priviţi taina cea mare, căci ceasul este înfricoşător; tăceţi, ca să plece cu pace sufletul, că în mare nevoie se află, şi cu multă frică se roagă lui Dumnezeu: Aliluia.

Eu am văzut prunc murind şi mi-am tânguit viaţa, pentru că se tulbura cu totul şi tremura; iar când i-a venit ceasul, striga: tată, ajută-mi! maică, scapă-mă! Şi nu era nimeni în stare să-l ajute, ci numai văzându-l se mâhneau şi-l plângeau la groapă, făcând cântarea: Aliluia.

Câţi n-au fost răpiţi fără de veste din cămările lor de nuntă, în mormânt, căci s-au însoţit cu însoţire veşnică şi au pricinuit tânguire nesfârşită şi nu s-au mai sculat din cămara lor de nuntă! În timpul în care a fost nunta, în acelaşi timp a fost şi groapa; în timpul în care a fost însoţirea, în acelaşi timp şi despărţirea; în acelaşi loc râsul, în acelaşi loc şi plânsul, împreună şi cântarea: Aliluia.

Ne bucurăm chiar numai auzind că acolo este veşnică lumină, că acolo este izvorul vieţii noastre şi că acolo este desfătarea cea veşnică; acolo este raiul, unde toate sufletele drepţilor se bucură. Să ne adunăm şi noi toţi în Hristos, ca să strigăm aşa lui Dumnezeu: Aliluia.

Preasfântă Fecioară nenuntită, care ai născut Lumina cea neapropiată, te rog, şi cu smerenie cad înaintea ta şi cer ţie: nu înceta a ruga pe Domnul pentru adormitul robul tău, Preacurată, ca să afle acolo iertare greşelilor în Ziua Judecăţii, Preasfântă, că îndrăznire ai pururea să te rogi Fiului tău: Aliluia.

Apoi iarăşi C O N D A C U L

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Minune de negrăit...

De focul gheenei şi de hotărârea cea înfricoşătoare ca un îndurat, Hristoase, izbăveşte pe robul Tău, pe care în credinţă l-ai luat din acestea de

acum, şi dă robului Tău să-Ţi cânte Ţie: Izbăvitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

În pământul celor blânzi şi în desfătarea raiului, pe robul Tău cel adormit întru credinţă, învrednicindu-l de locaşul măririi celei minunate, Dumnezeule, dă-i să-Ţi cânte Ţie: Izbăvitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Slavă...,

Mare este judecata, dar urgia gheenei este de negrăit, fraţilor, căci acolo sufletele ard dimpreună cu trupurile şi cu durerea lăcrimează, strigând: Izbăvitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe cei ce neîncetat te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu fără prihană, Curată, pe cei vii pururea păzeşte-i cu rugăciunile tale, iar pe cei mutaţi scoate-i din foc, ca să strige: Izbăvitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Înfricoşează-te, teme-te cerule...

O, ce ceas înfricoşător aşteaptă pe păcătoşi, fraţilor! O, ce frică îi va cuprinde atunci când focul gheenei îi va mistui şi şarpele cel târâtor îi va înghiţi! Pentru aceasta, Hristoase îndurate, izbăveşte-ne de ziua cea înfricoşătoare a gheenei.

O, de ce bucurie vor avea parte drepţii, când va veni Judecătorul, căci acolo s-au gătit cămara şi raiul şi toată împărăţia lui Hristos; întru acestea fă, Hristoase, ca robii Tăi să se veselească împreună cu sfinţii Tăi, în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cine va putea îndura, Hristoase, ameninţarea venirii Tale celei înfricoşătoare? Atunci cerul se va zbate ca o hârtie bătută de vânt şi vor cădea stelele; toată făptura se va clătina de frică şi lumina se va schimba. Atunci iartă, Cuvântule, pe acesta ce s-a mutat de aici.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fiul pe Care L-ai întrupat mai presus de fire, Curată, este Judecătorul celor vii şi al celor morţi; El judecă tot pământul şi mântuieşte din chinuri pe care voieşte şi mai vârtos pe cei ce cu dragoste se închină Lui şi pe tine te laudă în toţi vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Nu vă tânguiţi toţi cei ce aţi murit în credinţă, căci Hristos pentru noi a răbdat cu trupul şi crucea şi îngroparea, şi a făcut fii ai nemuririi pe toţi care strigă către Dânsul: să nu intri la judecată cu robii Tăi.

Ca cei ce am adormit în nădejdea dumnezeieştii învieri, noi, credincioşii, am aflat viaţa cea în Hristos a tuturor. Dar acolo, fraţilor, ne aşteaptă judecată multă şi nimeni nu se mântuieşte în iad. Dar voi rugaţi-vă lui Hristos pentru toţi.

Slavă...,

În neîmbătrânitoare slava Ta şi în desfătarea raiului aşază-l, Bunule, pe acesta ce s-a mutat acum de la

noi, căci în dreaptă credinţă şi în pocăinţă a alergat la Tine cu credinţă; fă-l pe dânsul părtaş ales al împărăţiei Tale.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine ca pe Maica vieţii, ceea ce eşti mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, cu dreaptă credinţă te lăudăm credincioşii, că noi cei ce eram morţi mai înainte, prin tine făcându-ne fără moarte, am aflat viaţă, şi iată cântare aducem ţie.

Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oame-«nilor, spre Care nu cutează a căuta oştile îngereşti; iar «prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul «întrupat, pe Care slăvindu-L cu oştile îngereşti, pe «tine te fericim».

Apoi diaconul rosteşte ectenia: Iară şi iară cu pace... şi preotul rugăciunea: Dumnezeul duhurilor...

Apoi L U M I N Â N D A

Acum m-am odihnit şi am aflat uşurare multă, căci m-am mutat din stricăciune şi m-am dus la viaţă; Doamne, slavă Ţie.

Şi stihurile acestea:

Stih 1: Omul, ca iarba, zilele lui, ca floarea câmpului, aşa va înflori.

Stih 2: Că duh a trecut printr-însul şi nu va fi.

Stih 3: Şi adevărul Domnului rămâne în veac.

Şi după fiecare stih se zice Luminânda, apoi: Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Acum am ales pe Fecioara, Maica lui Dumnezeu, că dintr-însa S-a născut Hristos Izbăvitorul tuturor; Doamne, slavă Ţie.

Şi îndată Laudele; apoi stihirile următoare, glasul al 6-lea:

Podobie: Cea deznădăjduită pentru viaţă...

La Tine s-a mutat sfinţitul Tău slujitor, îndumnezeindu-se acum, prin taina cea făcătoare de viaţă, Hristoase. Primeşte sufletul lui ca pe o pasăre în mâinile Tale, Mântuitorule; aşază-l pe el în curţile Tale cu cetele îngerilor şi odihneşte pe acesta pe care l-ai luat cu porunca Ta, Doamne, pentru mare mila ta (de două ori).

Străină este taina morţii, pentru că vine asupra tuturor fără de veste; firea se strică; moartea ia cu sila pe bătrâni, pe dregători, pe cărturari, pe dascăli şi pe cei care cugetă cele deşarte; surpă pe episcopi, pe păstori şi pe tot omul muritor. Ci să strigăm cu lacrimi: pe acesta pe care l-ai luat cu porunca Ta, Doamne, odihneşte-l pentru mare mila Ta.

Vieţuind întru dreapta credinţă şi înfrumuseţat fiind preotul Tău, Hristoase, jertfitorul şi slujitorul dumnezeieştilor Taine, cu dumnezeiasca Ta poruncă s-a mutat din tulburările cele lumeşti. Pe acesta, ca pe un preot al Tău, Mântuitorule, primindu-l, mântuieşte-l; şi pe acesta, pe care l-ai luat cu porunca Ta, odihneşte-l cu drepţii pentru mare mila Ta.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Dumnezeu L-am cunoscut prin întruparea din tine, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi diaconul rosteşte: Slavă Ţie, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina. Iar cântăreţii citesc: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă... Învredniceşte-ne Doamne.

Diaconul rosteşte ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta... Încă ne rugăm pentru odihna sufletului... Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor...

Iar preoţii toţi zic în taină rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., ecfonis: Că Tu eşti învierea...

Apoi stihirile lui Ioan Damaschin monahul, glasul 1:

Care desfătare lumească este lipsită de întristare? Care mărire stă pe pământ neschimbată? Toate sunt mai neputincioase decât umbra, toate mai înşelătoare decât visurile; o clipă numai, şi pe toate acestea moartea le primeşte. Ci în lumina feţei Tale, Hristoase, şi în îndulcirea frumuseţii Tale, pe cel pe care l-ai ales odihneşte-l ca un iubitor de oameni.

Stih: Domnul mă va paşte şi nimic nu-mi va lipsi.

Mântuitorul meu, cu fapta arăţi că Tu eşti învierea tuturor; cu cuvântul, Cuvântule, pe Lazăr l-ai înviat din morţi; atunci încuietorile s-au sfărâmat şi porţile iadului s-au cutremurat; atunci moartea oamenilor s-a arătat ca un somn. Ci Tu, Care ai venit să mântuieşti zidirea Ta, nu să o osândeşti, pe acesta pe care l-ai ales, odihneşte-l ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Ocrotitoare caldă te-ai arătat tuturor, Născătoare de Dumnezeu; acoperământ şi tărie de la Dumnezeu tuturor celor ce aleargă la tine, celor din nevoi ajutătoare, celor robiţi, grabnică izbăvire, căci pe tine te-a pus Hristos sprijin şi scut şi zid nestricat împotriva vrăjmaşilor, iar pentru neputincioşi tărie nebiruită, şi dătătoare de pace sufletelor noastre.

Stihirile, glasul al 2-lea:

Vai, câtă luptă are sufletul când se desparte de trup! Vai, cât lăcrimează atunci, şi nu este cine să-l miluiască pe dânsul; către îngeri, ridicându-şi ochii, în zadar se roagă; către oameni mâinile tinzându-şi nu are cine să-i ajute. Pentru aceasta, iubiţii mei fraţi, cunoscând scurtimea vieţii noastre, adormitului să-i cerem odihnă de la Hristos, şi sufletelor noastre mare milă.

Stih: Către Domnul când m-am necăjit, am strigat şi m-a auzit.

Veniţi cu toţii să vedem minune mai presus de minte, că cel ce ieri cânta cu noi acum zace mort. Veniţi să cunoaştem cum peste puţin şi noi cei tulburaţi ne vom sfârşi; cum cei ce se ungeau cu miruri zac greu mirosind; cum cei ce se împodobeau cu auz zac fără podoabă şi fără chip? Pentru aceasta, iubiţii mei fraţi, cunoscând scurtimea vieţii noastre, celui mutat să-i cerem de la Hristos odihnă, şi sufletelor noastre mare milă.

Stih: Doamne, izbăveşte sufletul meu de buze viclene.

Mântuieşte-te viaţă deşartă, mântuiţi-vă toţi, prieteni, rude şi fii; iată, eu merg acum pe o cale, unde n-am

călătorit niciodată; ci, aducându-vă aminte de dragostea mea cea către voi, veniţi, întovărăşiţi-mă şi daţi gropii acest lut al meu, iar pe Hristos, Care va judeca smeritul meu suflet, cu lacrimi rugaţi-L să mă izbăvească de focul cel nestins.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Uşă neumblată, tainic pecetluită, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, primeşte rugăciunile noastre şi le du Fiului tău şi Dumnezeu, ca să mântuiască prin tine sufletele noastre.

Stihirile, glasul al 3-lea:

Deşertăciuni sunt toate cele omeneşti. Câte nu rămân după moarte! Nu merge cu noi bogăţia, nu ne însoţeşte mărirea, căci venind moartea toate acestea pier. Pentru aceasta, lui Hristos celui fără de moarte să-I strigăm: pe acesta ce s-a mutat de la noi odihneşte-l, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc.

Stih: Ridicat-am ochii mei la munţi, de unde va veni ajutorul meu.

Iată zac, iubiţii mei fraţi, în mijlocul tuturor, amuţit şi fără glas; gura a tăcut, limba a încetat şi buzele s-au lipit; mâinile şi picioarele s-au legat, chipul s-a schimbat, ochii s-au stins şi nu văd pe cei ce plâng; auzul nu primeşte strigarea celor ce se tânguiesc, nările nu simt mireasma tămâiei; dar dragostea cea adevărată niciodată nu moare; pentru aceasta rog pe toţi cunoscuţii şi prietenii mei, faceţi pomenire pentru mine, ca în ziua judecăţii să aflu milă la judecata cea înfricoşătoare.

Stih: Domnul va păzi intrarea ta şi ieşirea ta de acum şi până în veac.

O, oamenilor, pentru ce ne tulburăm zadarnic? Calea pe care alergăm este repede şi scurtă; fum este viaţa; abur, cenuşă şi ţărână ne facem peste puţin şi ca floarea ne veştejim. Pentru aceasta să strigăm lui Hristos, Împăratului celui nemuritor: pe acesta ce s-a mutat de la noi odihneşte-l, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Liman de mântuire te avem, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, noi cei învăluiţi în marea vieţii. Pentru aceasta, roagă-te lui Dumnezeu, Care S-a întrupat din tine mai presus de fire şi în chip de negrăit S-a făcut om, ca să mântuiască sufletele noastre.

Stihirile, glasul al 4-lea:

Unde este dezmierdarea cea lumească? Unde este nălucirea celor trecătoare? Unde este aurul şi argintul? Unde este mulţimea slugilor şi strigarea? Toate sunt ţărână, toate cenuşă, toate umbră. Ci veniţi să strigăm Împăratului celui fără de moarte: Doamne, de veşnicele Tale bunătăţi învredniceşte pe acesta ce s-a mutat de la noi, odihnindu-l pe dânsul întru fericirea ce neîmbătrânitoare.

Stih: Veselitu-m-am de cei ce mi-au zis mie: în casa Domnului vom merge.

A venit asupră-mi moartea ca un fur; a venit stricătorul şi m-a surpat; a venit şi ca şi cum n-aş fi fost m-a

arătat; a venit şi, pământ fiind eu, ca şi cum n-aş fi fost, zac; cu adevărat vis, cu adevărat nălucire suntem noi muritorii. Ci veniţi să strigăm Împăratului celui fără de moarte: Doamne, pe acesta ce s-a mutat de la noi, învredniceşte-l de veşnicele Tale bunătăţi, odihnindu-l pe dânsul în viaţa cea neîmbătrânitoare.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Una curată şi preacinstită Fecioară, ceea ce pe Dumnezeu mai presus de fire L-ai născut, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Stihirile, glasul al 5-lea:

Adusu-mi-am aminte de proorocul ce strigă: eu sunt pământ şi cenuşă; şi iarăşi m-am uitat în mormânt şi am văzut oase goale şi am zis: Oare cine este împăratul sau ostaşul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? Ci odihneşte, Doamne, cu drepţii pe robul Tău.

Stih: Au stat picioarele noastre în curţile tale, Ierusalime.

Tu ai zis, Hristoase: cel ce crede în Mine nu va vedea moarte, ci precum Eu sunt Lumină din Lumină, aşa vor lumina cu Mine cei ce Mă caută; iar cei ce sunt împreună cu Mine se vor bucura de mărirea cea dumnezeiască, de care învredniceşte, Preabunule, pe robul Tău cel plecat la Tine, Iubitorule de oameni, dând iertare greşelilor lui.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Ţie ne rugăm, ca Maicii lui Dumnezeu: Binecuvântată, roagă-te să ne mântuim noi.

Stihirile, glasul al 6-lea:

Început şi temei mi-a fost mie hotărârea Ta de a mă zidi; căci voind să mă faci fiinţă vie din firea cea nevăzută şi din cea văzută, ai plăsmuit trupul meu din pământ, şi mi-ai dat suflet, prin insuflarea Ta cea dumnezeiască şi făcătoare de viaţă. Pentru aceasta, Hristoase, odihneşte pe robul Tău în latura celor vii şi în locaşurile drepţilor.

Stih: Către Tine, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei.

Cinstit-ai cu chipul Tău zidirea mâinilor Tale, Mântuitorule, că ai zugrăvit în chip trupesc asemănarea fiinţei Tale celei înţelegătoare, căreia şi părtaş pe mine m-ai făcut, punându-mă să stăpânesc pe pământ făpturile după libera mea voie. Pentru aceasta, Mântuitorule, odihneşte pe robul Tău în latura celor vii şi în locaşurile drepţilor.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Dumnezeu L-am cunoscut prin întruparea din tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, singură curată şi binecuvântată; pentru aceasta, neîncetat lăudându-te, te mărim.

Stihirile, glasul al 7-lea:

După chipul şi după asemănarea Ta ai plăsmuit din început pe om şi l-ai pus în rai să stăpânească făpturile Tale; dar din invidia diavolului fiind amăgit, s-a făcut părtaş mâncării, călcător poruncilor Tale făcându-se. Pentru aceasta l-ai osândit să se întoarcă iarăşi în pământul din care a fost luat, Doamne, şi să-şi ceară odihnă.

Stih: Cât sunt de iubite locaşurile Tale, Doamne.

Moartea cea dată firii noastre celei din Adam dezleagă toată întristarea; căci ne-am făcut stricăcioşi făcându-ne părtaşi mâncării; să cunoaştem dar că, fiind zidiţi din pământ, vom deveni iarăşi pulbere, ţărână precum eram mai înainte. Pentru aceasta, cu glas de plângere pe Făcătorul să-L rugăm, ca să dăruiască adormitului iertare şi mare milă.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, zid nesurpat şi nădejde te-au agonisit credincioşii. Pentru că ştii că firea noastră este amestecată cu toate păcatele, nu înceta, Stăpână, a te ruga pentru robii tăi care au adormit în credinţă, ca Fiul tău şi Dumnezeu să dea lor iertare, când va şedea la judecată, ca toţi să te fericim.

Stihirile, glasul al 8-lea:

Plâng şi mă tânguiesc când mă gândesc la moarte şi văd în morminte frumuseţea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu, zăcând: grozavă, fără mărire şi fără chip. O, minune! Ce taină este aceasta ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris, după porunca lui Dumnezeu, Care dă adormitului odihnă.

Stih: Doamne al puterilor, doreşte şi se sfârşeşte de dor sufletul meu.

Cum ne-am dat stricăciunii noi, cei care, precum s-a scris, purtam chip nestricăcios şi primind, prin suflare dumnezeiască, suflet nemuritor, am devenit fire amestecată? Şi cum am călcat poruncile lui Dumnezeu?

O, minune! Cum, lăsând hrana vieţii, am mâncat mâncare amară şi aducătoare de moarte? Cum ne-am înşelat, lipsindu-ne de viaţa cea dumnezeiască? Pentru aceasta să strigăm: pe cel ce s-a mutat, în curţile Tale, odihneşte-l.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, este doctorie sufletească, că sub acela scăpând ne izbăvim de bolile sufleteşti.

Alte stihiri, idiomele, glasul al 8-lea:

Nemăsurat este chinul pentru cei ce vieţuiesc în desfrânări: scrâşnire dinţilor şi plângere nemângâiată, negură neluminată şi întunericul cel mai din afară, vierme neadormit, lacrimi fără trecere şi judecată fără milă. Pentru aceasta mai înainte de sfârşit, să strigăm, grăind: Stăpâne Hristoase, pe cel pe care l-ai chemat, odihneşte-l cu aleşii Tăi.

Va răsuna trâmbiţa şi morţii ca dintr-un somn se vor scula dorind să ia viaţă cerească; să nu osândeşti pe robii Tăi, care au nădăjduit în Tine, Făcătorul şi Domnul, că muritor pentru noi Te-ai arătat, Cel ce eşti nemuritor. Pentru aceasta îndrăznind cădem la Tine şi grăim: Stăpâne Hristoase, priveşte cu milă pe cel pe care l-ai chemat şi odihneşte-l cu aleşii Tăi.

Iată şi stihiile, cerul şi pământul, se vor schimba şi toată făptura în nestricăciune se va îmbrăca. Pieri-va stricăciunea şi se va risipi întunericul, la venirea Ta; căci iarăşi ai să vii cu slavă, precum s-a scris, ca să

răsplătești fiecăruia după faptele lui. Pentru aceasta, Hristoase, pe cel pe care l-ai chemat odihnește-l cu aleșii Tăi.

A Născătoarei:

Cel ce Te-ai arătat din Fecioară, Mântuitorul meu, ai slăvit fecioria; de aceea cetele fecioarelor, aprinzându-și candelele, cântă Ție, dorind slava Ta. Deci, precum pe acelea, așa și pe robul Tău învrednicește-l să intre în cămara Ta cea dumnezeiască, cu rugăciunile curatei Fecioare, binecuvântata Maica Ta, care Te-a născut fără prihană, și cu ale tuturor sfinților Tăi, Iubitorule de oameni.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Veniți și priviți toți străina și înfricoșătoarea vedere, cunoscută tuturor, chipul care acum se arată, și să nu mai gândiți la cele trecătoare, căci astăzi sufletul se desparte de trup, mutându-se la lumea cea veșnică, mergând pe o cale în care niciodată n-a umblat, și la Judecătorul cel nefățarnic, unde stau înainte cetele îngerești; și înfricoșătoare este, frații mei, judecata aceea, unde toți vom sta goi: unii rușinați, iar alții încununați. Pentru aceasta să strigăm către Împăratul cel nemuritor: când vei cerceta cele ascunse ale oamenilor, iartă pe robul Tău, pe care l-ai luat, Doamne, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei:

Hristoase, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut, ale Înaintemergătorului Tău, ale apostolilor, proorocilor, ale arhiereilor, ale preacuvioșilor și drepților și ale tuturor sfinților, odihnește pe robul Tău cel ce a adormit.

După aceea: Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia..., troparele: Cu duhurile dreptilor... şi celelalte. Apoi ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta... şi celelalte. Şi după rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... se face sărutare, aşa cum s-a arătat la înmormântarea mirenilor, în care timp se cântă stihirile, glasul al 2-lea: Veniţi, fraţilor, să dăm mortului sărutarea... Apoi, Slavă..., glasul al 6-lea: Văzându-mă, zăcând fără de glas... Şi acum..., a Născătoarei (caută-le la înmormântarea mirenilor, pag. 44-47).

După aceasta, ridicând coşciugul ocolesc mai întâi biserica şi făcând trei opriri, unde se rosteşte ectenia pentru morţi, apoi este dus la mormânt; iar preoţii, mergând înainte, cântă irmoasele Canonului Mare, glasul al 6-lea:

Irmosul Cântării I:

Ajutor şi apărător S-a făcut mie spre mântuire; «Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi preaslăvi; Dum-«nezeul părinţilor noştri şi-L voi înălţa pe Dânsul, căci «cu slavă S-a preaslăvit».

Irmosul Cântării a 2-a:

Ia aminte, cerule, şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos, «Care din Fecioară S-a arătat lumii cu trup».

Vedeţi, vedeţi că Eu sunt Dumnezeu, Care am plouat «mană, şi apă din piatră am izvorât de demult, în «pustiu, poporului Meu, numai cu dreapta şi cu pu-«terea Mea».

Irmosul Cântării a 3-a:

Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, «întăreşte Biserica Ta».

Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima «mea care se clatină, că Tu eşti singur sfânt şi Domn».

Irmosul Cântării a 4-a:

A auzit proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a «cutremurat că vrei să Te naşti din Fecioară şi să Te «arăţi oamenilor, şi a zis: am auzit glasul Tău şi m-am «temut. Slavă puterii Tale, Doamne».

Irmosul Cântării a 5-a:

Pe mine cel ce mă rog dis-de-dimineaţă, Iubitorule «de oameni, Te rog luminează-mă şi mă îndreptează «întru poruncile Tale şi mă învaţă, Mântuitorule, să fac «voia Ta».

Irmosul Cântării a 6-a:

Din iadul cel mai de dedesubt am strigat din toată «inima către îndurătorul Dumnezeu, şi m-a auzit şi a «scos din stricăciune viaţa mea».

Irmosul Cântării a 7-a:

Am greşit, am făcut fărădelege, nu ne-am îndreptat «înaintea Ta, nu am păzit şi nici n-am făcut precum «ne-ai poruncit nouă. Dar nu ne părăsi pe noi până în «sfârşit, Dumnezeul părinţilor».

Irmosul Cântării a 8-a:

Pe Cel pe Care oştile cereşti Îl slăvesc şi de Care se «cutremură heruvimii şi serafimii, pe Acela toată su- «flarea şi făptura lăudaţi-L, binecuvântaţi-L şi-L prea- «înălţaţi întru toţi vecii».

Irmosul Cântării a 9-a:

Neînţeles lucru este rodul zămislirii mai presus de «fire şi fără stricăciune naşterea Maicii celei fără de «bărbat; căci naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. «Pentru aceasta toate neamurile pe tine ca pe o maică, «mireasă dumnezeiască, cu dreaptă credinţă te mărim».

Apoi: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia..., troparele: Cu duhurile dreptilor... şi celelalte. După aceea diaconul rosteşte ectenia pentru morţi şi preotul citeşte rugăciunea: Dumnezeul duhurilor...

Şi făcând apolisul, aşază trupul mortului în mormânt, aşa cum s-a arătat la Rânduiala înmormântării mirenilor.

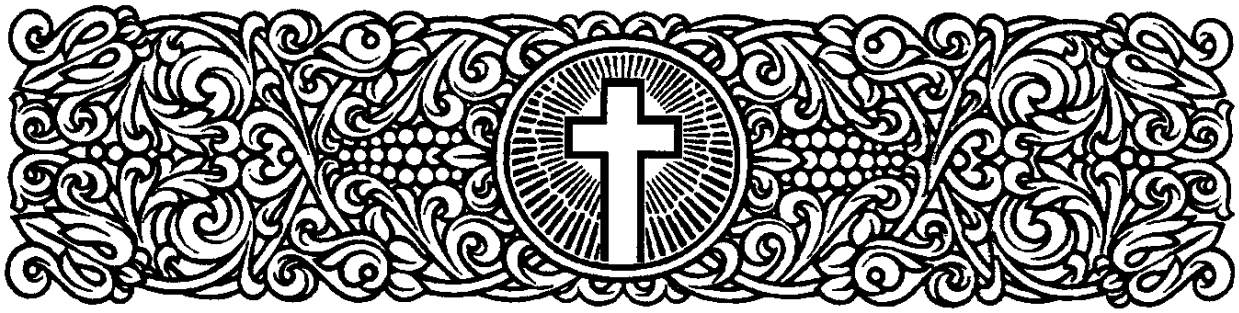

RÂNDUIALA
ÎNMORMÂNTĂRII CĂLUGĂRILOR

De se va muta către Domnul vreunul dintre călugări, se așază trupul lui jos întins pe o rogojină; și deoarece nu se cade ca trupul să fie scăldat și nici văzut gol, se rânduiește un călugăr care șterge trupul lui cu un burete muiat în apă caldă, făcând semnul crucii cu buretele mai întâi pe fruntea mortului, la piept, la mâini, la picioare și la genunchi, și nimic mai mult. După aceea aduce cămașă curată și-l îmbracă, scoțând mai întâi pe cea veche, fără a-i vedea goliciunea lui. Iar după îmbrăcare îi pune cuculiul; și de va fi schimnic îl înfășoară cu camilavca pe deasupra capului până la barbă, cât să nu i se vadă fața. Apoi îi pune analavul, adică pleterile după rânduiala lui, și rasa; îl încinge cu cureaua și-l încalță cu călțuni noi; apoi întinde mantia lui în lat, și ridicând trupul de pe rogojină, îi așterne mantia sub trup de la cap până la picioare. Și așa călugărul cel rânduit pentru îngrijirea mortului, tăind cu cuțitul marginile mantiei și de o parte și de alta, le sfâșie până sus, și învelind trupul cu mantia, îl înfășoară cu fâșiile împletindu-le în jurul lui astfel: începând de la cap, face trei cruci: una la cap, alta la piept, și a treia la genunchi; iar cu partea ce mai rămâne din acele două fâșii îi leagă picioarele.

După aceea cheamă preotul de rând care, punându-și epitrahilul și tămâie în cădelniță, face începutul obișnuit: Binecuvântat este Dumnezeul nostru... Împărate Ceresc... Sfinte Dumnezeule... Preasfântă Treime... Tatăl nostru... Că a Ta este Împărăția..., apoi

troparele: Cu duhurile dreptilor... şi celelalte, iar diaconul rosteşte ectenia pentru morţi şi preotul zice rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., şi după ecfonis face sfârşit (caută-le la paginile 5-8).

După aceea, luând fraţii trupul celui adormit, îl duc în biserică; şi de este fratele cel adormit preot sau arhiereu, pun trupul lui în mijlocul bisericii; iar dacă este numai călugăr, în tinda bisericii.

Venind vremea să se săvârşească înmormântarea pentru cel adormit, după oficierea Sfintei Liturghii, se duce aprinzătorul de candele şi loveşte în toaca de fier, făcând trei soroace; şi aşa, adunându-se fraţii, ecleziarhul le împarte lumânări aprinse.

Iar diaconul zice: **Binecuvintează, părinte!** Preotul: **Binecuvântat este Dumnezeul nostru...** şi se citeşte Psalmul 90: **Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt...** (caută-l la pagina 9). **Aliluia** (de 3 ori), glasul al 8-lea. Stih: **Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.** Stih: **Şi pomenirea lui în neam şi în neam.**

Apoi troparul acesta, acelaşi glas:

Cel ce prin adâncul înţelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chiverniseşti, şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşti; Unule, Ziditorule, odihneşte, Doamne, sufletul adormitului robului Tău, că spre Tine nădejdea şi-a pus, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei:

Pe tine zid şi liman te avem, şi rugătoare bine primită către Dumnezeu; pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită; ceea ce eşti credincioşilor mântuire.

Şi îndată Psalmul 118, glasul al 6-lea: **Fericiţi cei fără prihană în cale...** (caută la pagina 11). Şi se cântă starea întâi a psalmului până la: **Al Tău sunt eu, mântuieşte-mă...**, pentru că aici se cântă psalmul întreg numai în două stări. Şi când se ajunge la stihul din urmă: **În veac nu voi uita îndreptările Tale...**, al stării întâi, se

repetă de trei ori. Trebuie a şti că după fiecare stih al psalmului se cântă: Bine eşti cuvântat, Doamne... Apoi diaconul rosteşte ectenia pentru morţi, iar preotul zice rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi ecfonisul. Şi se începe a doua stare: Al Tău sunt eu, mântuieşte-mă..., Şi după fiecare stih al psalmului mai departe, se cântă: Al tău sunt eu, mântuieşte-mă..., până ce se ajunge la: Caută spre mine şi mă mântuieşte..., de unde se cântă psalmul mai departe, pe glasul al 3-lea, cântând după fiecare stih: Întru împărăţia Ta, Doamne, pomeneşte pe robul Tău. Şi la sfârşitul stării se repetă de trei ori stihul din urmă: Viu va fi sufletul meu...

Apoi îndată: Bine eşti cuvântat, Doamne... Ceata sfinţilor a aflat... şi toate celelalte tropare (pe care caută-le la paginile 25-26). Şi îndată diaconul rosteşte ectenia pentru morţi, iar preotul Rugaciunea Dumnezeul duhurilor... şi ecfonis (caută-le la pagina 8). După aceea se cântă sedealna, glasul al 5-lea: Odihneşte Mântuitorul nostru... Slavă... Şi acum... Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii... şi Psalmul 50: Miluieşte-mă Dumnezeule... (caută-l la pagina 27). Şi îndată se cântă Antifoanele:

Antifonul întâi, glasul 1:

Când mă necăjesc, auzi durerile mele, Doamne, către Tine strig.

Pustnicilor, celor ce sunt departe de lumea cea deşartă, neîncetată le este dorirea după Dumnezeu.

Slavă... Şi acum...

Sfântului Duh cinstire şi slăvire împreună se cuvine ca şi Tatălui şi Fiului; pentru aceasta să cântăm o stăpânire a Treimii.

Apoi stihirile lui Teofan, glasul 1:

Podobie: Prealăudaţilor mucenici...

Ţie, Mântuitorule, ne rugăm, învredniceşte de împărtăşirea Ta cea dulce pe acesta ce s-a mutat, şi-l

sălăşluieşte în corturile drepţilor, în sălaşurile sfinţilor Tăi şi în cămările cereşti, trecându-i cu îndurarea Ta greşalele şi dându-i lui odihnă.

Nimeni dintre oameni n-a fost fără de păcate, afară de Tine, Cel singur fără de moarte. Pentru aceasta pe robul Tău, ca un Dumnezeu îndurat, aşază-l întru lumină, împreună cu cetele îngerilor Tăi, trecându-i cu milostivirea Ta fărădelegile, şi dându-i lui odihnă.

Slavă...

Făgăduinţele Tale, Mântuitorule, cele mai presus de cele văzute, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inimă nu s-au suit, Stăpâne, binevoieşte ca cel ce s-a mutat la Tine să dobândească împărtăşirea lor cea preadulce, după multă îndurarea Ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Roagă pe Hristos Fiul tău, Maică Fecioară, să dea iertare de greşeli robului tău, celui ce te-a mărturisit cu dreaptă credinţă, şi cu cuvânt adevărat te-a propovăduit pe tine, de Dumnezeu Născătoare, ca să-l învrednicească de strălucirea şi de veselia sfinţilor întru împărăţia Sa.

Antifonul al 2-lea, glasul al 2-lea:

Spre cer ridic ochii inimii mele, la Tine, Mântuitorule; mântuieşte-mă cu strălucirea Ta.

Miluieşte-ne pe noi, cei ce-Ţi greşim Ţie mult, în tot ceasul, o Hristoase al meu; şi ne dă chipuri mai înainte de sfârşit, să ne pocăim.

Slavă... Şi acum...

Sfântului Duh a împărăţi se cuvine, a sfinţi şi a mişca făptura: că Dumnezeu este, de o fiinţă cu Tatăl şi cu Cuvântul.

Apoi stihirile acestea, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn...

Tăria morţii şi stricăciunea, cu moartea Ta cea dătătoare de viaţă, o ai surpat, Stăpâne; şi tuturor ai izvorât viaţă veşnică, şi celor muritori învierea din morţi le-ai dăruit. Pentru aceasta Ţie ne rugăm: Mântuitorule, odihneşte pe acesta ce cu credinţă s-a mutat la Tine, şi slavei Tale celei nestricăcioase învredniceşte-l, Iubitorule de oameni.

Ca să faci pe oameni părtaşi împărăţiei celei dumnezeieşti, Cruce ai răbdat, şi moarte de bunăvoie ai primit. Pentru aceasta ne rugăm milostivirii Tale, arată moştenitor împărăţiei Tale pe acesta ce în credinţă s-a mutat la Tine, şi-l învredniceşte de frumuseţea Ta cea preadulce, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Morţii cei din veac, cu cutremur stând înaintea judecăţii Tale celei înfricoşătoare şi înspăimântătoare, aşteaptă răspunsul Tău cel drept, Mântuitorule, şi primesc dumnezeiasca judecată cea dreaptă. Atunci iartă, Stăpâne Hristoase, pe robul Tău, care întru credinţă s-a mutat la Tine, şi-l învredniceşte desfătării şi fericirii Tale celei de-a pururea.

Şi acum..., a Născătoarei:

Tu, Curată, luând datoria strămoaşei Eva, ai zămislit pe Dumnezeu, Care dăruieşte nestricăciune şi înviere credincioşilor, şi încununează cu slavă nemuritoare pe cei ce te măresc pe tine. Pe Care acum nu înceta rugându-L să aşeze pe acesta întru lumina strălucirii Sale, dumnezeiască Mireasă.

Antifonul al 3-lea, glasul al 3-lea:

Robia Sionului Tu o ai scos din Babilon; şi pe mine din patimi la viaţă mă scoate, Cuvântule.

Cei ce seamănă în austru cu lacrimi dumnezeieşti, secera-voi spice întru bucuria vieţii celei veşnice.

Slavă... Şi acum...

Prin Sfântul Duh este toată buna-dăruire, căci cu Tatăl şi cu Fiul împreună străluceşte, întru Care toate viază şi se mişcă.

Apoi stihirile acestea, glasul al 3-lea:

Podobie: Cu chipul Crucii Tale...

Măresc Crucea Ta cea cinstită, prin care s-a dăruit viaţa şi moştenirea desfătării celor ce cu credinţă şi cu dragoste Te laudă pe Tine, Unule mult-Milostive. Pentru aceasta strigăm Ţie, Hristoase Dumnezeule: pe acesta ce s-a mutat de la noi odihneşte-l unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine, ca să slăvească Dumnezeirea Ta.

Cel ce eşti singur milostiv şi îndurător, Care ai noian necuprins de bunătate şi cunoşti firea omenească pe care o ai zidit, pe Tine Te rugăm, Hristoase Dumnezeule: pe acesta ce s-a mutat de la noi odihneşte-l unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine, ca să slăvească Dumnezeirea Ta.

Slavă...

Adormind în mormânt ca un om, cu puterea Ta cea nebiruită, ca un Dumnezeu, ai înviat pe cei ce dormeau în morminte, care fără încetare aduc Ţie cântare. Pentru aceasta strigăm Ţie, Hristoase Dumnezeule: pe acesta ce s-a mutat de la noi odihneşte-l unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine, ca să slăvească Dumnezeirea Ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, toţi te ştim făclie înţelegătoare şi purtătoare de lumina Dumnezeirii ce s-a împreunat cu grosimea fiinţei omeneşti. Pentru aceasta roagă pe Fiul tău şi Dumnezeu: pe acesta ce s-a mutat de la noi să-l odihnească întru desfătare, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc, Curată; ca să te mărească pe tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Antifonul al 4-lea, glasul al 4-lea:

Din tinereţile mele multe patimi se luptă cu mine; ci Însuţi mă sprijineşte şi mă mântuieşte, Mântuitorul meu.

Cei ce urâţi Sionul, ruşinaţi veţi fi de Domnul; că precum iarba de foc, aşa veţi fi uscaţi.

Slavă... Şi acum...

Prin Sfântul Duh tot sufletul viază şi cu curăţie se înalţă, luminează-se întru unimea Treimii cu sfinţenie de tainã.

Apoi stihirile acestea, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Cu adevărat înfricoşătoare este taina morţii: cum sufletul cu anevoie se desparte de trup; cum, cu voinţă dumnezeiască, legătura cea firească se desface din încheieturi şi din alcătuire. Pentru aceasta Ţie ne rugăm: pe acesta ce s-a mutat odihneşte-l în corturile drepţilor Tăi, Dătătorule de viaţă, Iubitorule de oameni.

Somn s-a arătat moartea celor ce cred în Tine cel pus în mormânt, Stăpânitorule a toate, Cel ce ai stricat stăpânirea morţii şi ai surpat puterea ei cea de mulţi ani. Pentru aceasta ne rugăm Ţie: pe acesta ce s-a mutat aşază-l în corturile sfinţilor Tăi, în locaşurile Tale cele nestricăcioase.

Slavă...

Tu Te-ai făcut nouă dreptate şi sfinţire şi izbăvire sufletelor, că ne-ai adus Tatălui îndreptaţi şi izbăviţi, luând pedeapsa noastră cu care eram datori. Şi acum Te rugăm: pe acesta ce s-a mutat odihneşte-l întru bucurie şi lumină, Făcătorule de bine, Mântuitorul nostru.

Şi acum..., a Născătoarei:

Urmând noi cuvintele grăitorilor de Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană, te cunoaştem că eşti

Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Dumnezeu, Care S-a întrupat necuprins cu mintea şi ne-a izbăvit pe noi cei robiţi de păcate. Pe Care şi acum roagă-L: pe robul tău acesta ce s-a mutat, cu strălucirile Sale să-l lumineze, Preacurată.

Antifonul al 5-lea, glasul al 5-lea:

Când sunt necăjit, ca David strig Ţie, Mântuitorul meu: izbăveşte sufletul meu de limba vicleană.

Fericită este viaţa pustnicilor, a celor ce se întraripează cu dumnezeiescul dor.

Slavă... Şi acum...

Prin Sfântul Duh se ţin toate cele văzute, împreună cu cele nevăzute; că Însuşi stăpânitor fiind, este cu adevărat Unul din Treime.

Apoi stihirile acestea, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara cea cu taină...

Cu raza feţei Tale, Hristoase, luminează ca un îndurător pe acesta ce s-a mutat, sălăşluindu-l în loc cu verdeaţă, la apele odihnei Tale celei curate şi dumnezeieşti, întru doritele sânuri ale strămoşului Avraam, unde se vede limpede lumina Ta şi se revarsă izvoarele bunătăţii Tale, unde cetele drepţilor dănţuiesc, veselindu-se de bunătatea Ta; cu care aşezând pe robul Tău, dăruieşte-i mare milă.

Binevoieşte, Îndurate, ca să-Ţi cânte cu glas bine întocmit, slăvind puterea Ta, acesta ce s-a mutat dintru cele trecătoare la Tine, Stăpânul tuturor şi Iubitorul de

oameni, dându-i să se lumineze cu frumuseţea podoabei Tale, să se îndulcească cu împărtăşirea Ta cea dulce şi veselă şi să se desfăteze preacurat, unde îngerii dănţuiesc împrejurul scaunului Tău, şi cetele sfinţilor cu bucurie stau împrejur; cu care împreună dă robului Tău odihnă şi mare milă.

Slavă...

Unde este adunarea proorocilor şi cetele apostolilor şi ale mucenicilor şi ale tuturor celor care din veac s-au îndreptat prin mântuitoarea Ta patimă şi prin sângele cu care ai răscumpărat pe omul cel robit; acolo odihneşte pe acesta ce a adormit întru credinţă, ca un iubitor de oameni, iertându-i greşalele; că Tu singur ai vieţuit fără de păcat pe pământ, Tu singur eşti sfânt, şi singur slobod între morţi. Pentru aceasta robului Tău dă-i odihnă şi mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe noi cei robiţi de legea păcatului ne-ai slobozit, Stăpână, zămislind, ceea ce eşti singura Maică Fecioară, în pântece pe Dătătorul de lege şi Împăratul Hristos, prin Care ne îndreptăm prin dar şi prin har. Pe Acesta acum roagă-L să aşeze în cartea vieţii sufletele celor ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu. Ca prin mijlocirea ta mântuindu-ne, ceea ce eşti cu totul fără prihană, să dobândim izbăvirea cea dorită a Fiului tău, închinându-ne Celui ce dă lumii mare milă.

Antifonul al 6-lea, glasul al 6-lea:

Spre cer ridic ochii mei, către Tine, Cuvântule: milostiveşte-Te spre mine ca să viez Ţie.

Miluieşte-ne pe noi defăimaţii, făcându-ne vase de bună trebuinţă Ţie, Cuvântule.

Slavă... Şi acum...

Prin Sfântul Duh este începutul a toată mântuirea: de suflă spre cineva Acesta, după vrednicie, curând îl ridică din cele de pe pământ, îl întraripează, îl creşte şi sus îl aşază.

Apoi stihirile acestea, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Cel ce ai necuprinsă milostivire spre noi şi izvor nedeşertat de bunătăţi dumnezeieşti, mult-Milostive, pe acesta ce s-a mutat la Tine, Stăpâne, sălăşluieşte-l în pământul celor vii, în locaşurile cele iubite şi dorite, dăruindu-i moştenirea cea pururea fiitoare. Că tu pentru toţi Ţi-ai vărsat sângele Tău, Hristoase, şi cu preţul cel purtător de viaţă lumea ai răscumpărat.

Moarte de viaţă făcătoare răbdând Tu de bunăvoie, viaţă ai izvorât şi desfătare veşnică ai dăruit credincioşilor; întru care aşază pe acesta ce a adormit întru nădejdea învierii, iertându-i lui toate păcatele cu bunătatea Ta, ca Cel ce eşti singur fără de păcat, singur bun şi iubitor de oameni. Ca prin toate să se laude numele Tău, Hristoase, şi fiind mântuiţi să slăvim iubirea Ta de oameni.

Slavă...

Pe Tine, Hristoase, ştiindu-Te că stăpâneşti pe cei vii cu puterea Ta cea dumnezeieşte stăpânitoare, şi pe

cei morţi oblăduieşti, Te rugăm, pe credinciosul robul Tău care a venit la Tine, Unule, Dătătorule de bine, odihneşte-l cu aleşii Tăi, Iubitorule de oameni, în loc de odihnă, în luminile sfinţilor. Că voitor de milă eşti şi mântuieşti ca un Dumnezeu pe cei pe care i-ai zidit după chipul Tău, Unule mult-Milostive.

Şi acum..., a Născătoarei:

Arătatu-te-ai petrecere cuvioasă lui Dumnezeu, Preasfântă. Că pe Dumnezeu L-ai încăput şi pe Dumnezeu L-ai născut, neispitită de nuntă, om văzut în două firi, dar într-un Ipostas. Pe Acesta roagă-L, pe cel Unul-Născut şi Întâi-Născut, Care te-a păzit pe tine şi după naştere fecioară fără prihană, să odihnească sufletul celui adormit întru credinţă, în lumina şi strălucirea cea nestricată şi întru fericire.

Antifonul al 7-lea, glasul al 7-lea:

Robia Sionului dintru înşelăciune o ai întors; şi pe mine, Mântuitorule, mă viază, scoţându-mă din robia patimilor.

Cel ce seamănă în austru rele pătimiri, posturi cu lacrimi, acesta va secera snopii de bucurie ai hranei celei de viaţă veşnică.

Slavă... Şi acum...

Prin Sfântul Duh este izvorul dumnezeieştilor vistierii, din care este înţelepciunea, înţelegerea, frica; Lui se cuvine laudă, slavă, cinste şi putere.

Apoi stihirile acestea, glasul al 7-lea:

Podobie: Toate urând...

Mort ai fost văzut pe Cruce, Tu singurul fără de moarte, şi în groapă ca un mort ai fost pus, izbăvind pe oameni din omorâre şi din stricăciune şi din moarte. Ci ca Cel ce eşti adâncul cel nedeşertat al îndurării şi izvorul bunătăţii, sufletul robului Tău ce s-a mutat de la noi odihneşte-l.

Cu podoaba Ta cea nestricată şi cu dulceaţa frumuseţii Tale, şi cu razele luminii Tale celei dumnezeieşti, învredniceşte, Bunule, pe acesta ce s-a mutat la Tine să se lumineze cu vărsarea de lumină cea nematerialnică a arătării luminii Tale, săltând cu îngerii împrejurul Tău, Stăpânul şi Împăratul slavei, şi Domnul.

Slavă...

Ca Cel ce ai necheltuită strălucire a darurilor, ca o vistierie neîmpuţinată a bogăţiei bunătăţii, pe acesta ce s-a mutat la Tine, ca un Dumnezeu sălăşluieşte-l în latura aleşilor Tăi, în locul uşurării, în casa slavei Tale, în desfătarea raiului, în cămara fecioarelor, ca un Milostiv.

Şi acum..., a Născătoarei:

Plinire a Legii ai născut pe Izbăvitorul, Care trup S-a făcut. Că îndreptare n-a fost pentru cei mai înainte de Lege, ci Hristos, acum răstignindu-Se pentru noi, ne-a îndreptat. Deci, pe tine, ceea ce ai îndrăznire ca o Maică, te rugăm cere de la Fiul tău cel Preamilostiv să odihnească sufletul acestuia ce s-a mutat de la noi.

Antifonul al 8-lea, glasul al 8-lea:

Din tinereţile mele vrăjmaşul mă ispiteşte şi cu desfătări mă aprinde; dar eu nădăjduindu-mă spre Tine, Doamne, îl biruiesc pe el.

Cei ce urăsc Sionul să se facă, mai înainte de a se smulge, ca o iarbă; că va tăia Hristos grumajii lor cu tăiere de chinuri.

Slavă... Şi acum...

Prin Sfântul Duh viază toate, lumină din lumină, Dumnezeu mare; împreună cu Tatăl, Îl lăudăm pe El şi cu Cuvântul.

Apoi stihirile acestea, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Ca un împărat mi-ai scris mie slobozire, cu vopsele roşii încrustându-Ţi degetele Tale, Stăpâne, şi roşindu-le cu sângele Tău. Şi acum cu credinţă Te rugăm: cu cei întâi-născuţi ai Tăi numără şi învredniceşte să dobândească bucuria drepţilor Tăi, pe acesta ce s-a mutat la Tine, Milostive.

Sfinţitor ai fost ca un om, junghiindu-Te pe Tine; jertfă Te-ai adus Tatălui, scoţând pe om din stricăciune. Deci pe acesta ce s-a mutat, ca un iubitor de oameni, în latura celor vii îl aşază, unde râurile desfătării se varsă, unde izvorăsc izvoarele petrecerii celei veşnice.

Slavă...

Cu adâncul înţelepciunii Tale celei de negrăit pui hotar vieţii, şi mai înainte vezi moartea, şi la altă viaţă muţi pe om. Deci pe acesta pe care l-ai luat aşază-l la apele odihnei, întru strălucirea sfinţilor, Doamne, unde este glasul bucuriei şi al laudei.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca ceea ce ai zămislit pe Cuvântul lui Dumnezeu cel fără de început şi Dumnezeu, cu îndrăznirea ta cea de Maică, cu deadinsul roagă-l să aşeze pe robul tău, unde este dănţuirea cea neîncetată a celor ce se veselesc şi te laudă pe tine, unde sunt luminile cele veşnice şi dulcele glas al celor ce prăznuiesc, Născătoare de Dumnezeu.

Apoi diaconul rosteşte ectenia pentru morţi, şi preotul Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi ecfonisul (caută-le la paginile 7-8), iar după aceea condacul, glasul al 8-lea:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Icos:

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar noi pământenii din pământ suntem zidiţi şi în acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit, Cel ce m-ai zidit şi mi-ai zis: pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguire de îngropare cântarea: Aliluia.

Şi iarăşi se cântă: Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul robului Tău...

Şi îndată Fericirile, glasul al 2-lea:

Întru împărăţia Ta când vei veni, pomeneşte-ne pe noi, Doamne.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este împărăţia cerurilor.

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.

Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi de dreptate, că aceia se vor sătura.

Fericiţi cei milostivi că aceia se vor milui.

Pomeneşte-ne şi pe noi, Îndurate, precum ai pomenit pe tâlharul, întru împărăţia cerurilor.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Toţi cei ce se tem de Dumnezeu, acolo se vor veseli de Dânsul, întru împărăţia cerurilor.

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Pe cel ce întru pustnicie Ţi-a slujit Ţie, Hristoase, şi dreptei credinţe pe pământ, preamăreşte-l, Mântuitorule, în ceruri.

Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este împărăţia cerurilor.

Pe acesta ce întru credinţă şi întru nădejde cu cuviinţă dumnezeiască şi cu dragoste a vieţuit pe pământ, preamăreşte-l, Mântuitorule, în ceruri.

Fericiţi veţi fi când, din pricina Mea, vă vor ocărî pe voi şi vă vor prigoni şi, minţind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

Odihneşte pe robul Tău, Dumnezeule, cu sfinţii, ca un bun, întru împărăţia cerurilor.

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Pe cel ce a lăsat lumea, şi în viaţă cinstită a vieţuit cu dreaptă credinţă, preamăreşte-l, Mântuitorule, în ceruri.

Slavă...

Credincioşii ţinând cu credinţă o stăpânire dumnezeiască, în trei feţe să o slăvim cu dreaptă cuviinţă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toţi te fericim pe tine, Curată, că fără de sămânţă ai născut cu trup pe Dumnezeu, Împăratul cerurilor.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Fericită este calea în care mergi astăzi, frate, că s-a gătit ţie loc de odihnă.

Stih: Întoarce-te, suflete al meu, întru odihna ta, că Domnul bine a făcut ţie.

Urmează Apostolul şi Evanghelia, pe care caută-le la slujba înmormântării mirenilor (paginile 39-40). Şi după aceasta diaconul

rosteşte ectenia pentru morţi, iar arhiereul sau protosul zice Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi ecfonisul: Că tu eşti învierea şi viaţa..., apoi se face sărutarea icoanei sau a sfintei cruci aflată pe pieptul mortului, timp în care se cântă aceste podobii, glasul al 2-lea, asemenea cu: Când de pe lemn...

Veniţi, fraţilor, să dăm mortului sărutarea cea mai de pe urmă, mulţumind lui Dumnezeu; căci acesta a ieşit din rudenia sa şi de groapă se apropie, nemaiîngrijindu-se de cele deşarte şi de trupul cel mult-pătimitor. Unde sunt acum rudele şi prietenii, căci iată ne despărţim? Să ne rugăm ca Domnul să-i facă odihnă.

Toate mădularele trupului se văd acum netrebnice; cele ce puţin mai înainte erau mişcătoare, toate sunt nelucrătoare, moarte, nesimţitoare; căci ochii au apus, picioarele s-au legat, mâinile şi auzul au încetat, limba cu tăcere s-a îngrădit şi gropii se dă. Cu adevărat deşertăciune sunt toate cele omeneşti.

Ce despărţire este, o, fraţilor, ce tânguire, ce plângere în ceasul de acum! Deci veniţi să sărutăm pe cel ce puţin mai înainte a fost cu noi. Că se dă gropii, cu pământ se acoperă, în întuneric se sălăşluieşte, cu morţii se îngroapă. Toate rudele şi prietenii, acum când ne despărţim, să ne rugăm ca Domnul să-i facă odihnă.

Ce este viaţa noastră? Adevărat floare şi fum şi rouă de dimineaţă. Deci veniţi să ne uităm cu jale în morminte. Unde este frumuseţea trupului, unde sunt tinereţile? Unde sunt ochii şi chipul trupului? Toate s-au veştejit ca iarba, toate au pierit. Veniţi să cădem la Hristos cu lacrimi.

Acum toată mărirea cea înşelătoare a deşertăciunii vieţii se desface; pentru că sufletul a părăsit locaşul său, vasul s-a spart, lutul s-a făcut negru, fără glas, fără simţire, mort, nemişcat; pe care petrecându-l la groapă, să ne rugăm Domnului ca să-i dea odihnă în veci.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei, glasul al 6-lea:

Mântuieşte pe cei ce nădăjduiesc în tine, Maica Soarelui celui neapus, Născătoare de Dumnezeu, şi te rugăm, fă milostiv pe preabunul Dumnezeu cu rugăciunile tale, ca să dea odihnă celui ce a răposat acum, acolo unde sufletele drepţilor se odihnesc; să-l arate moştenitor bunătăţilor celor dumnezeieşti în locaşurile drepţilor, întru pomenire veşnică, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alte stihiri, glasul al 8-lea:

Scăpând din marea cea pururea tulburată a lumii, a alergat la limanul Tău acesta ce s-a mutat întru credinţă. Ci întru liniştea Ta şi întru desfătarea cea pururea vieţuitoare cu sfiinţii îndreptându-l, Hristoase, fă odihnă sufletului robului Tău.

Glasul al 4-lea:

Astăzi s-a plinit glasul cel de-a pururea lăudat al dumnezeiescului David, care zice: omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, aşa va înflori. Că pe care cu puţin mai înainte l-am văzut viu şi grăind, iată zace de faţă mort, nemişcat, fără de suflare; a ieşit şi s-a dus din acestea de aici, acolo unde este plata pentru fapte,

acolo unde este bucuria tuturor sfinţilor; cu care odihneşte pe acesta ce a răposat, Dumnezeule, ca un milostiv şi Iubitor de oameni.

Glasul al 8-lea:

Atotţiitorule, Doamne, sufletul robului Tău odihneşte-l în locaşurile drepţilor, unde lumina Ta străluceşte tuturor celor vrednici, Unule mult-Milostive.

Alta, acelaşi glas:

Am părăsit rudenia mea şi am lăsat cealaltă viaţă a mea, şi la Tine am scăpat, Doamne, mântuieşte-mă.

A Născătoarei:

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, împacă viaţa noastră, a celor ce strigăm Ţie: Dătătorule de viaţă, Doamne, slavă Ţie.

Şi îndată după sărutare, se zic troparele acestea: Cu duhurile drepţilor... Întru odihna Ta... Slavă... Tu eşti Dumnezeu... Şi acum... Una Curată... Diaconul rosteşte ectenia pentru morţi, iar preotul Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi ecfonisul: Că tu eşti învierea şi viaţa... şi otpustul: Cel ce a înviat din morţi... (caută-le la paginile 6-8).

Luând patul cu trupul, dacă cel adormit este ieromonah sau arhiereu, se înconjoară biserica, şi apoi este dus la mormânt cântând stihirile lui Ioan Damaschin monahul, care s-au pus la înmormântarea mirenilor: Care desfătare lumească... şi celelalte toate (caută-le la paginile 35-37). Şi, până la mormânt, este pus trupul jos de trei ori, când se rosteşte ectenia pentru morţi şi rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., iar sosind la groapă, se aşază trupul în groapă. Apoi preotul, luând ţărână cu lopata, aruncă cruciş dea-

supra trupului, zicând: Al Domnului este pământul şi plinirea lui... şi varsă în groapă cenuşa din cădelniţă, zicând troparul acesta:

Cu semnul Crucii Tale, Iubitorule de oameni, moartea s-a omorât, iadul s-a prădat, şi cei morţi de demult sculându-se au adus Ţie laudă. Pentru aceasta strigăm Ţie, Hristoase Dumnezeule, pe acesta ce s-a mutat de la noi odihneşte-l, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine, ca să slăvesc Dumnezeirea Ta.

Şi după obicei se astupă groapa, zicând troparele acestea, glasul al 8-lea:

Pământule, deschide-te şi primeşte pe cel plăsmuit din tine mai înainte cu mâna lui Dumnezeu; care acum iarăşi se întoarce la tine, cel ce l-ai născut. Căci Ziditorul a luat ceea ce a fost după chipul Său, iar tu primeşte trupul lui ca ceea ce este al tău.

Precum ai zis, Doamne, Martei: Eu sunt Învierea şi cu fapta ai plinit cuvântul chemând din iad pe Lazăr, aşa şi pe robul Tău din iad îl scoate, Iubitorule de oameni.

Fraţii mei cei sufleteşti şi împreună-nevoitori nu mă uitaţi pe mine când vă rugaţi către Domnul; ci văzând groapa mea, aduceţi-vă aminte de dragostea mea, şi rugaţi pe Hristos ca să aşeze sufletul meu cu dreptii.

Diaconul rosteşte ectenia pentru morţi, iar preotul zice Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi ecfonisul: Că Tu eşti învierea şi viaţa... Slavă... Şi acum... şi otpustul: Cel ce a înviat din morţi... Iar toţi câţi se află la înmormântare fac şi 12 metanii pentru fratele lor cel adormit, zicând: Odihneşte, Doamne, sufletul robului Tău (N). Şi apoi se întorc la chiliile lor.

Învăţătură cum să se înmormânteze arhiereii

Pe arhiereul răposat mai întâi îl spală numai cu apă, cu buretele cruciş, ca la Sfântul Botez: la frunte, la ochi, la buze, la piept, la mâini şi la genunchi; apoi ca pe cel ce este cu totul sfinţit, îl îmbracă cu hainele sale curate şi pe deasupra îl îmbracă cu veşmintele arhiereşti; apoi i se pune încălţăminte nouă în picioare, iar în mâini i se pune Sfânta Evanghelie, ca unul ce a vieţuit după Evanghelie şi şi-a dat lui Dumnezeu sufletul; iar trupul cel sfinţit cu sfinţire se dă pământului. Se aduce apoi tămâie lui Dumnezeu spre arătarea cucerniciei şi a dreptei lui credinţe, care este ca o mireasmă curată şi plăcută. Deci ridicându-l, îl duc cu făclii în biserică spre închipuirea luminii celei dumnezeieşti, unde se face slujba după rânduiala înmormântării călugărilor.

RÂNDUIALA ÎNMORMÂNTĂRII

cum se face la Sfintele Paşti şi peste toată Săptămâna Luminată

Ştiut să fie că, de va răposa vreunul dintre creştini de Sfintele Paşti sau în orice zi din Săptămâna Luminată până la Duminica Tomii, nu se cântă slujba obişnuită a înmormântării, pentru mărirea şi cinstea sărbătorii Învierii şi pentru că acestea sunt zile de bucurie şi de veselie, iar nu de jale şi de plângere, căci toţi câţi murim în nădejdea învierii şi a vieţii celei veşnice, în Hristos înviem. Biserica aşa învaţă şi aşa ne porunceşte să ţinem.

Deci, venind preotul cu cântăreţii în casa în care zace trupul mortului, îşi pune epitrahilul şi felonul şi, cădind ca totdeauna, începe:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., apoi preotul cântă troparul, glasul al 5-lea:

Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcând, şi celor din morminte viaţă dăruindu-le (de trei ori).

Apoi zice stihurile acestea:

Stih 1: Înviază Dumnezeu, risipindu-se vrăjmaşii Lui, şi fugind de la faţa Lui cei ce-L urăsc pe El.

Iar cântăreţii cântă după fiecare stih: Hristos a înviat din morţi...

Stih 2: Precum se împrăştie fumul şi nu mai este; precum se topeşte ceara de la faţa focului.

Stih 3: Aşa pier păcătoşii de la faţa lui Dumnezeu, iar dreptii se veselesc.

Stih 4: Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim întru ea.

Slavă..., Hristos a înviat..., Şi acum..., Hristos a înviat...

După cântarea acestora, pun trupul mortului în sicriu. Şi diaconul zice ectenia pentru morţi, iar preotul Rugăciunea: **Dumnezeul duhurilor...** (caută-le la pag. 7-8). Şi după ecfonis se citeşte **Învierea lui Hristos văzând...** Iar când sunt gata cele ale înmormântării, ridicând sicriul cu mortul, pornesc spre biserică, mergând înainte preoţii cu diaconii, după dânşii cântăreţii şi tot poporul, cântând Canonul Paştilor: **Ziua învierii, să ne luminăm, popoare...,** cât se va putea până ajung la biserică. Iar după ce intră în biserică, pun sicriul pe masă şi preotul cădeşte după obicei, începând Canonul de la început, pe 8.

Cântarea I, glasul 1:

Irmosul:

Ziua învierii, să ne luminăm, popoare! Paştile Domnului, Paştile! Că din moarte la viaţă şi de «pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe «noi, cei ce cântăm cântare de biruinţă».

Să ne curăţim simţirile şi să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiată lumină a Învierii. Şi cântându-I cântare de biruinţă, luminat să-L auzim zicând: bucuraţi-vă!

Cerurile, după cuviinţă, să se veselească şi pământul să se bucure. Şi să prăznuiască toată lumea cea văzută şi cea nevăzută; că a înviat Hristos, Bucuria cea veşnică.

Apoi ectenia mică, şi ecfonisul:

Că a Ta este stăpânirea şi a Ta este împărăţia, puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Veniţi să bem băutură nouă, nu din piatră stearpă făcută cu minuni, ci din izvorul nestricăciu-«nii, cel izvorât din mormântul lui Hristos, întru care «ne întărim».

Acum toate s-au umplut de lumină: şi cerul şi pământul şi cele de dedesubt. Deci să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru Care s-a întărit.

Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, Hristoase; astăzi mă ridic împreună cu Tine, Cel ce ai înviat; răstignitu-m-am ieri împreună cu Tine; Însuţi împreună mă preamăreşte, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Diaconul rosteşte ectenia pentru morţi, iar preotul zice Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi ecfonisul: Că Tu eşti învierea şi viaţa...

Apoi, I P A C O I, glasul al 4-lea:

Venind mai înainte de dimineaţă cele ce au fost cu Maria şi, aflând piatra răsturnată de pe mormânt, au auzit de la înger: Pentru ce căutaţi, printre morţi, ca pe un om, pe Cel ce este Lumina cea pururea fiitoare? Vedeţi giulgiurile cele de îngropare. Alergaţi şi propovăduiţi lumii că S-a sculat Domnul, omorând moartea, pentru că este Fiul lui Dumnezeu, Care mântuieşte neamul omenesc.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu-grăitorul Avacum să stea împreună cu noi şi să arate pe «îngerul cel purtător de lumină, care a grăit cu mare «glas: Astăzi este mântuirea lumii, că a înviat Hristos, «ca Cel Atotputernic».

Parte bărbătească, ca Cel ce a deschis pântecele fecioresc, fost-a Hristos; iar ca om, Mieluşel S-a chemat. Şi fără prihană a fost, Paştile noastre, ca Cel ce n-a gustat întinăciune; şi ca un Dumnezeu adevărat, desvârşit S-a numit.

Ca un mieluşel de un an, Cununa cea binecuvântată de noi, Hristos, de voie pentru toţi S-a jertfit, Paştile cele curăţitoare; şi iarăşi, din mormânt, frumos a strălucit nouă Soarele dreptăţii.

Dumnezeiescul părinte David înaintea chivotului umbrei a săltat jucând; iar noi, poporul cel sfânt al lui Dumnezeu, văzând plinirea celor închipuite, să ne veselim dumnezeieşte, că a înviat Hristos, ca Cel atotputernic.

Ecfonis: Că bun şi iubitor de oameni...

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Noi, cei ce ne rugăm dis-de-dimineaţă, în loc de mir cântare să aducem Stăpânului; şi să vedem «pe Hristos, Soarele dreptăţii, tuturor viaţă răsărind».

Milostivirea Ta cea nemăsurată văzând-o cei ţinuţi în legăturile iadului, spre lumină se grăbeau, Hristoase, cu picioare sprintene, lăudând Paştile cele veşnice.

Să ne apropiem, purtătorilor de lumină, de Hristos, Care a ieşit din mormânt ca un mire; şi să prăznuim, împreună cu cetele cele iubitoare de praznice, Paştile lui Dumnezeu, cele mântuitoare.

Diaconul rosteşte ectenia mică, iar preotul, ecfonisul: Că s-a sfinţit şi s-a preaslăvit...

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Pogorâtu-Te-ai în cele mai de jos ale pământului şi ai sfărâmat încuietorile cele veşnice, care ţi-«neau pe cei legaţi, Hristoase; iar a treia zi, precum «Ionà din chit, ai înviat din mormânt».

Păzind peceţile întregi, Hristoase, ai înviat din mormânt, Cel ce n-ai stricat cheile Fecioarei cu naşterea Ta, şi ne-ai deschis nouă uşile raiului.

Mântuitorul meu, Jertfa cea vie şi nejertfită, ca un Dumnezeu, pe Tine însuţi de voie aducându-Te Tatălui, ai ridicat pe Adam împreună cu tot neamul, înviind din mormânt.

Diaconul rosteşte ectenia pentru morţi, iar preotul zice Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi ecfonisul: Că Tu eşti învierea şi viaţa...

Apoi CONDACUL

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

ICOS

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar noi pământenii din pământ suntem zidiţi şi în acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit, Cel ce m-ai zidit şi mi-ai zis: pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii vom merge, făcând tânguire de îngropare cântarea: Aliluia.

Şi iarăşi: Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău... Iar în loc de Sfinte Dumnezeule... se cântă: Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi şi îmbrăcat.

După aceea Apostolul din Faptele Apostolilor, al zilei în care se face înmormântarea, iar de nu se va afla Apostolul, se citeşte cel de la înmormântarea cea de obşte. Apoi se cântă: Aliluia, glasul al 8-lea, şi se citeşte Evanghelia întâi a Învierii:

Diaconul: Înţelepciune drepţi...

Din Sfânta Evanghelie de la Matei, citire:

(XXVIII, 16-20)

În vremea aceea cei unsprezece ucenici au mers în Galileea, la muntele unde le poruncise lor Iisus. Şi văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră. Şi,

apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ. Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă; şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.

După aceea se cântă:

Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, şi sfântă învierea Ta o lăudăm şi o slăvim, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim; numele Tău numim. Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm sfintei Învierii lui Hristos, că iată a venit prin Cruce bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm Învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a stricat (de trei ori).

Şi stihira, glasul al 6-lea:

Înviind Iisus din mormânt, precum a zis mai înainte, a dăruit nouă viaţă veşnică şi mare milă (de trei ori).

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcându-Se om, pătimeşte ca un muritor; şi prin patimă «pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestricăciunii, «Cel unul binecuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri şi «preaslăvit».

Femeile, cele de Dumnezeu înţelepţite, cu miruri către Tine au alergat; şi, bucurându-se, s-au închinat Ţie, Dumnezeului celui viu, pe Care, ca pe un mort, cu lacrimi Te căutau; şi Paştile cele de taină, ucenicilor Tăi, Hristoase, le-au binevestit.

Prăznuim omorârea morţii, sfărâmarea iadului şi începutul altei vieţi veşnice; şi, săltând, lăudând pe Pricinuitorul, Cel unul binecuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri, şi preaslăvit.

Cât este de sfântă, cu adevărat, şi mult prăznuită această noapte de mântuire şi strălucită, mai înainte vestitoare fiind a zilei celei purtătoare de lumină, a Învierii, întru care Lumina cea fără de ani din mormânt cu trupul tuturor a strălucit.

Ectenia mică şi ecfonisul: Fie stăpânirea împărăţiei...

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Această aleasă şi sfântă zi, cea dintâi a săptămânii, împărătească şi doamnă, a praznicelor «praznic şi sărbătoare a sărbătorilor este, în care bine-«cuvântăm pe Hristos în veci».

Veniţi, în ziua cea vestită a Învierii, să ne împărtăşim din rodul cel nou al viţei, din veselia cea dumnezeiască şi din împărăţia lui Hristos, lăudându-L pe Dânsul ca pe un Dumnezeu în veci.

Ridică împrejur ochii tăi, Sioane, şi vezi, că iată, au venit la tine fiii tăi, ca nişte făclii de Dumnezeu luminate, de la apus şi de la miazănoapte, şi de la miazăzi şi de la răsărit, întru tine binecuvântând pe Hristos în veci.

Părinte Atotţiitorule şi Cuvântule şi Duhule, Fire ceea ce eşti una în trei Ipostasuri, mai presus de fiinţă şi de Dumnezeire, întru Tine ne-am botezat şi pe Tine bine Te cuvântăm întru toţi vecii.

Ectenia mică şi ecfonisul: Că s-a binecuvântat...

Cântarea a 9-a:

Stih: Îngerul a strigat celei pline de dar: Curată Fecioară, bucură-te, şi iarăşi zic, bucură-te, că Fiul tău a înviat a treia zi din mormânt.

Irmosul:

Luminează-te, luminează-te noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit; saltă acum «şi te bucură Sioane, iar tu Curată, Născătoare de «Dumnezeu, veseleşte-te întru Învierea Celui născut «al tău».

Stih: Măreşte, sufletul meu, pe Cel ce a pătimit de bunăvoie şi a fost îngropat şi a înviat a treia zi din mormânt.

O, dumnezeiescul, o, iubitul, o, preadulcele Tău glas! Căci cu noi ai făgăduit să fii cu adevărat până la sfârşitul veacului, Hristoase; pe Care întărire de nădejde credincioşii având-Te, să ne bucurăm.

Stih: Hristos, Paştile cele noi, Jertfa cea vie jertfită, Mieluşelul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii.

O, Paştile cele mari şi preasfinţite, Hristoase! O, Înţelepciunea şi Cuvântul şi Puterea lui Dumnezeu! Dă-ne nouă să ne împărtăşim cu Tine, mai adevărat, în ziua cea neînserată a împărăţiei Tale.

Ectenia mică şi ecfonisul:

Că pe Tine Te laudă toate Puterile cereşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin.

LUMINÂNDA

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzând-o; Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire (de trei ori).

Apoi Binecuvântările Învierii, glasul al 5-lea:

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Soborul îngeresc s-a mirat văzându-Te pe Tine, între cei morţi socotit fiind, şi puterea morţii, Mântuitorule, stricând şi împreună cu Tine pe Adam ridicând, şi din iad pe toţi slobozindu-i.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Pentru ce miruri, din milostivire, cu lacrimi amestecaţi, o, ucenităelor? Îngerul, cel ce a strălucit la mormânt, a zis mironosităelor: vedeţi voi groapa şi înţelegeţi că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Foarte de dimineaţă, mironosităele au alergat la mormântul Tău, tânguindu-se, dar înaintea lor a stat îngerul şi a zis: Vremea tânguirii a încetat, nu mai plângeţi, ci Apostolilor spuneţi Învierea.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Mironosităele femei, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, au plâns; dar îngerul către dânsele a grăit, zicând: pentru ce socotiţi pe Cel viu cu cei morţi. Căci ca un Dumnezeu a înviat din mormânt.

Slavă..., a Treimii:

Închinămu-ne Tatălui, şi Fiului Acestuia, şi Duhului celui Sfânt, Sfintei Treimi întru o fiinţă, cu serafimii strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Dătătorul de viaţă născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai izbăvit; şi bucurie Evei în locul

întristării i-ai dăruit şi pe cei căzuţi din viaţă i-ai îndreptat la aceeaşi; Cel ce S-a întrupat din tine, Dumnezeu şi om.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule.

Şi după Binecuvântările Învierii, îndată se cântă stihirile Paştilor, acelaşi glas:

Stih: Înviază Dumnezeu risipindu-se vrăjmaşii Lui, şi fugind de la faţa Lui cei ce-L urăsc pe El.

Paştile cele sfinţite astăzi nouă s-au arătat, Paştile cele noi şi sfinte, Paştile cele de taină, Paştile cele preacinstite, Paştile Hristos-Izbăvitorul; Paştile cele fără prihană, Paştile cele mari, Paştile credincioşilor, Paştile care au deschis nouă uşile raiului, Paştile cele ce sfinţesc pe toţi credincioşii.

Stih: Precum se împrăştie fumul şi nu mai este; precum se topeşte ceara de faţa focului.

Veniţi de la mormânt, femei binevestitoare, şi ziceţi Sionului: Primeşte de la noi bunele vestiri de bucurie ale Învierii lui Hristos; veseleşte-te, saltă şi te bucură, Ierusalime, pe Împăratul-Hristos văzându-L ca pe un mire ieşind din mormânt.

Stih: Aşa pier păcătoşii de la faţa lui Dumnezeu, iar drepţii se veselesc.

Mironosiţele femei, foarte de dimineaţă, stând înaintea mormântului Dătătorului de viaţă, aflat-au înger pe piatră şezând, şi acela, grăind către dânsele, aşa

zicea: Ce căutaţi pe Cel viu cu cei morţi? Ce plângeţi pe Cel nestricăcios ca şi cum ar fi întru stricăciune? Mergând, propovăduiţi ucenicilor Lui.

Stih: Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim întru ea.

Paştile cele frumoase, Paştile Domnului, Paştile! Paştile cele preacinstite nouă ne-au răsărit! Paştile, cu bucurie unul cu altul să ne îmbrăţişăm. O, Paştile, izbăvire de întristare! Că astăzi, din mormânt ca dintr-o cămară strălucind Hristos, pe femei de bucurie le-a umplut, zicând: vestiţi Apostolilor.

Slavă... Şi acum..., glasul al 5-lea:

Ziua Învierii! Şi să ne luminăm cu prăznuirea şi unul pe altul să ne îmbrăţişăm. Să zicem: fraţilor, şi celor ce ne urăsc pe noi. Să iertăm toate pentru Înviere şi aşa să strigăm: Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcând, şi celor din morminte viaţă dăruindu-le.

Hristos a înviat... (de 3 ori). Apoi diaconul rosteşte ectenia pentru morţi, iar arhiereul sau preotul citeşte cu glas mare, aproape de mort, Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... şi Rugăciunile de iertare cu celelalte cântări şi rânduieli (caută-le la paginile 41-47). După aceea se face otpustul: Hristos, Cel ce a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcând, şi celor din morminte viaţă dăruindu-le, Adevăratul Dumnezeul nostru... Hristos a înviat...

Şi, apoi, ieşind, este dus trupul mortului la groapă, cântându-se: Hristos a înviat... Şi este înmormântat cu mulţumire şi cu bucurie, zicând cele scrise la Rânduiala înmormântării mirenilor (caută la pagina 48). Se cântă şi troparul:

Pământule, deschide-te, şi primeşte pe cel zidit din tine mai înainte cu mâna lui Dumnezeu, care acum iarăşi se întoarce la tine, cel ce l-ai născut. Căci Ziditorul a luat ceea ce a fost după chipul Său, iar tu primeşte trupul lui ca ceea ce este al tău.

ALTE SLUJBE PENTRU MORŢI

RÂNDUIALA PARASTASULUI

Această slujbă se face totdeauna, peste tot anul, o dată în săptămână, vineri seara după otpustul Vecerniei, sau sâmbătă dimineaţa după Utrenie.

În situaţia în care sâmbătă avem sărbătoare (sfânt cu polieleu sau cu doxologie) sau după serbare, atunci nu se face pomenire pentru cei răposaţi.

Se mai cuvine a şti că această rânduială, care mai jos se va arăta, se face neschimbată pentru cel răposat la patruzeci de zile, la 3 luni, la 6 luni, la 9 luni şi apoi din an în an până la al şaptelea an (sau de câte ori va cere familia răposatului).

Dacă este vineri seara după vecernie, preotul se îmbracă în felon, iar diaconul în stihar, şi luând cădelniţa şi tămâie, se duc în

pridvor, mergând înaintea lor eclesiarhul cu sfeşnicul, iar în urmă credincioşii.

Aici, fiind pusă mai dinainte coliva, diaconul zice: Binecuvintează, părinte! Preotul: Bine este cuvântat Dumnezeul nostru... Şi cădind peste colivă în chipul crucii, cântăreţii zic Psalmul 90: Cel ce locuieşte sub acoperământul Celui Preaînalt... (vezi pag. 9).

Dacă este în altă vreme, deosebit de după Vecernie sau Utrenie, atunci se face începutul după obicei cu: Sfinte Dumnezeule... Preasfântă Treime... Tatăl nostru... Că a Ta este Împărăţia... Doamne, miluieşte (de 12 ori), Slavă... Şi acum... Veniţi să ne închinăm... (de 3 ori) şi Psalmul 90 cu sfârşitul: Slavă... Şi acum... Aliluia (de 3 ori), apoi ectenia pentru răposaţi:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte.

Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru lăsarea şi iertarea greşelilor celor ce întru fericită adormire s-au mutat, Domnului să ne rugăm.

Pentru pururea pomeniţii robii lui Dumnezeu (aici se pomenesc numele, dacă nu sunt multe), **cei din veac adormiţi întru bună credinţă: a strămoşilor, a moşilor, a părinţilor, a fraţilor, a ctitorilor acestui sfânt locaş şi a tuturor ortodocşilor creştini, celor ce zac aici şi pretutindenea; pentru odihna, liniştea şi fericirea lor, Domnului să ne rugăm.**

Pentru ca să li se ierte lor toată greşala cea de voie şi cea fără de voie, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca neosândiţi să stea la înfricoşătorul scaun al slavei Domnului, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce plâng şi se chinuiesc, aşteptând mântuirea lui Hristos, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se îndepărteze de la ei toată durerea, necazul şi suspinarea şi să-i sălăşluiască pe ei unde străluceşte lumina feţei lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca Domnul Dumnezeul nostru să aşeze sufletele lor în loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, unde toţi dreptii petrec, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, mânia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lor cerându-le lor, şi nouă înşine şi unul altuia, şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Cântăreţii: Ţie Doamne.

Preotul, ecfonisul:

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna răposaţilor robilor Tăi: a fericiţilor şi pururea pomeniţilor ctitorilor acestui sfânt locaş, a părinţilor şi fraţilor noştri, a strămoşilor şi a rudeniilor noastre, a celor ce odihnesc aici şi pretutindeni, a ortodocşilor creştini, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin.

Apoi cântăm: Aliluia pe glasul al 8-lea, zicând aceste stihuri:

Stih 1: Fericiţi pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Stih 2: Şi pomenirea lor din neam în neam.

Stih 3: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul.

Apoi troparul, glasul al 8-lea:

Cel ce, prin adâncul înţelepciunii, cu iubirea de oameni, toate le chiverniseşti şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşti; Unule, Ziditorule, odihneşte, Doamne, sufletele robilor Tăi, că spre Tine nădejdea şi-au pus, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru (de două ori).

Slavă... Şi acum... al Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine zid şi liman te avem şi rugătoare bine primită către Dumnezeu; pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită; ceea ce eşti credincioşilor mântuire.

După aceea se cântă pe glasul al 2-lea Catisma 17, aşa cum s-a arătat la înmormântarea mirenilor (vezi pag. 11).

După terminarea Catismei se cântă aceste tropare pentru cei răposaţi pe glasul al 5-lea. La fiecare tropar se zice:

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Ceata sfinţilor a aflat izvorul vieţii şi uşa raiului; să aflu şi eu calea prin pocăinţă, eu sunt oaia cea pierdută, cheamă-mă, Mântuitorule, şi mă mântuieşte.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cei ce pe Mielul lui Dumnezeu aţi mărturisit şi aţi fost junghiaţi ca nişte miei, fiind mutaţi la viaţa cea neîmbătrânitoare şi pururea veşnică, sfinţilor; Aceluia cu deadinsul, mucenicilor, vă rugaţi, să ne dăruiască nouă dezlegare datoriilor.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cei ce aţi umblat pe calea cea strâmtă şi cu chinuri, toţi care în viaţă crucea ca jugul aţi luat şi Mie aţi urmat cu credinţă, veniţi de luaţi darurile, care am gătit vouă, şi cununile cereşti.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Chipul slavei Tale celei negrăite sunt, măcar deşi port rănile păcatelor; miluieşte zidirea Ta, Stăpâne, şi o curăţeşte cu îndurarea Ta, şi moştenirea cea dorită dăruieşte-mi, făcându-mă pe mine iarăşi cetăţean al raiului.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cel ce cu mâna dintru nefiinţă m-ai zidit, şi cu chipul Tău cel dumnezeiesc m-ai cinstit; iar pentru călcarea poruncii iarăşi m-ai întors în pământ, din care am fost luat; la cel după asemănare mă ridică, cu frumuseţea cea dintâi iarăşi împodobindu-mă.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Odihneşte, Dumnezeule, pe robii Tăi şi-i aşază în rai, unde cetele sfinţilor, Doamne, şi dreptii ca luminătorii strălucesc; pe adormiţii robii Tăi odihneşte-i, trecându-le lor toate greşalele.

Slavă..., a Treimii:

Pe o Dumnezeire în trei străluciri, cu dreaptă credinţă să o lăudăm, strigând: Sfânt eşti Părinte fără de început, Fiule cel împreună fără de început, şi Duhule cel dumnezeiesc; luminează-ne pe noi, care cu credinţă slujim Ţie, şi ne scoate pe noi din focul cel veşnic.

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, Curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup, spre mântuirea tuturor; că neamul omenesc a aflat mântuire prin tine, şi noi să aflăm raiul, Născătoare de Dumnezeu, curată şi binecuvântată.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule (de trei ori).

Apoi preotul zice ectenia pentru ceĭ răposaţi.

După aceasta se cântă Sedealna răposaţilor, glasul al 5-lea:

Odihneşte, Mântuitorul nostru, cu drepţii pe robii Tăi, şi-i sălăşluieşte pe dânşii în lăcaşurile Tale, precum este scris, trecându-le, ca un bun, greşalele lor cele de voie şi cele fără de voie şi toate cele întru ştiinţă şi cele întru neştiinţă, Iubitorule de oameni.

Slavă... Şi acum... al Născătoarei:

Cel ce ai răsărit din Fecioară, lumii, Hristoase Dumnezeule, şi fiii luminii printr-însa ne-ai arătat, miluieşte-ne pe noi.

Şi îndată Psalmul 50: Miluieşte-mă Dumnezeule... Apoi:

C A N O N U L, glasul al 4-lea:

La troparul dintâi se zice stihul acesta: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

La al doilea tropar: Doamne, odihneşte cu drepţii pe adormiţii robii Tăi.

La al treilea tropar: Slavă.., iar

La al patrulea tropar, care este al Născătoarei, se zice: Şi acum... şi aşa se cântă întreg Canonul.

Cântarea I, glasul al 6-lea.

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel...

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Întru cămările cereşti, vitejii mucenici pururea Te roagă pe Tine, Hristoase: pe aceşti credincioşi, pe care i-ai mutat de pe pământ, învredniceşte-i să dobândească bunătăţile cele veşnice.

Stih: Doamne, odihneşte cu drepţii pe adormiţii robii Tăi.

Cel ce ai înfrumuseţat toate, pe mine omul, fiinţă amestecată întru smerenie împreună şi întru mărire m-ai zidit; pentru aceasta, Mântuitorule, sufletele robilor Tăi odihneşte-le.

Slavă...

Locuitor şi lucrător raiului m-ai rânduit din început, iar călcând porunca Ta m-ai izgonit; pentru aceasta, Mântuitorule, sufletele robilor Tăi odihneşte-le.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce din coastă a zidit dintâi pe Eva, strămoaşa noastră, din preacuratul tău pântece S-a îmbrăcat în trup, prin Care tăria morţii, Preacurată, s-a stricat.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Nu este sfânt...

După lege s-au nevoit mucenicii Tăi, Dătătorule de viaţă, şi cu cununi de biruinţă împodobindu-se, mijlocesc celor ce întru credinţă s-au săvârşit, mântuire veşnică.

Învăţatu-m-ai mai întâi cu multe minuni şi semne, pe mine rătăcitul, iar mai pe urmă Însuţi pe Tine Te-ai smerit ca un milostiv şi căutând m-ai aflat şi m-ai mântuit.

Slavă...

Pe cei ce au venit la Tine din stricăciunea cea nestătătoare a celor trecătoare, întru locaşurile cele veşnice învredniceşte-i, Bunule, cu bucurie a vieţui, îndreptându-i prin credinţă şi prin har.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nu este fără prihană precum tu, Preacurată Maica lui Dumnezeu, că tu una pe adevăratul Dumnezeu cel din veci L-ai zămislit în pântece, Care a stricat puterea morţii.

Apoi irmosul:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, «Care ai înălţat crucea credincioşilor Tăi, Bunule, şi «ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale».

Urmează această ectenie pentru cei răposaţi:

Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte (o dată).

Încă ne rugăm pentru odihna sufletelor adormiţilor robilor lui Dumnezeu (N), şi pentru ca să li se ierte lor toată greşeala cea de voie şi cea fără de voie.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte (o dată).

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletele lor unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerului şi lăsarea păcatelor lor, de la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Cântăreţii: Dă, Doamne.

Diaconul sau preotul: Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte, iar preotul zice Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul...

Ecfonis: Că Tu eşti învierea şi viaţa...

După acest ecfonis, Sedealna, glasul al 6-lea:

Cu adevărat deşertăciune sunt toate şi viaţa aceasta este umbră şi vis, că în deşert se tulbură tot pământeanul, precum a zis Scriptura; când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălăşluim, unde împreună sunt împăraţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robii Tăi aceştia, mutaţi de la noi, odihneşte-i, ca un Iubitor de oameni.

Slavă... Şi acum... al Născătoarei:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, în vremea vieţii mele nu mă lăsa pe mine, ajutorului omenesc nu mă încredinţa, ci singură mă apără şi mă mântuieşte.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Hristos este puterea mea...

Arătând cunoştinţa înţelepciunii cele mai bune şi a bunătăţii celei mult desăvârşite, pentru daruri, Stăpâne, cetele mucenicilor le-ai numărat împreună cu îngerii.

Slava Ta cea preacurată a dobândi, învredniceşte pe aceştia ce s-au mutat la Tine, Hristoase, unde este locaşul celor ce se veselesc şi glasul curatei bucurii.

Slavă...

Primeşte pe cei ce laudă puterea Ta cea dumnezeiască, pe cei ce i-ai luat de pe pământ, făcându-i pe dânşii fiii luminii, curăţindu-le ceaţa păcatului, mult-Milostive.

Şi acum..., a Născătoarei:

Locaş preacurat, Biserică cu totul fără prihană, sicriu preasfânt, loc fecioresc de sfinţenie, pe tine, frumuseţea lui Iacov, te-a ales Stăpânul.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Ca o roadă desăvârşită sfinţită şi ca o pârgă a firii omeneşti, aducându-se mucenicii preaslăvitului Dumnezeu, nouă pururea ne dau mântuire.

Petrecerii cereşti şi împărăţiei darurilor învredniceşte, Doamne, pe cei adormiţi, credincioşii robii tăi, dându-le lor izbăvire de păcate.

Slavă...

Cel ce însuţi din fire eşti făcător de viaţă şi adâncul cel neurmat al bunătăţii cu adevărat, pe aceştia ce au adormit învredniceşte-i împărăţiei Tale, Îndurate, Unule, Cel ce eşti fără de moarte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Tărie şi cântare şi mântuire s-a făcut celor pierduţi, Cel ce S-a născut din tine, Stăpâna lumii; Care a izbăvit din porţile iadului pe cei ce cu credinţă te fericesc pe tine.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Marea vieţii...

Pe cruce fiind răstignit ai adunat la Tine cetele mucenicilor, care au urmat patimii Tale, Bunule; pentru aceasta ne rugăm Ţie: pe aceştia ce s-au mutat la Tine, odihneşte-i.

Când vei veni cu slava Ta cea de negrăit, cu frică să judeci toată lumea, binevoieşte, Mântuitorule, pe nori luminat să Te întâmpine pe Tine credincioşii robii Tăi, pe care i-ai luat de pe pământ.

Slavă...

Izvorul vieţii eşti Cel ce cu bărbăţia cea dumnezeiască scoţi pe cei ferecaţi, Stăpâne; pe robii Tăi aceştia, care cu credinţă au venit la Tine, întru dulceaţa raiului sălăşluieşte-i.

Şi acum..., a Născătoarei:

În pământ ne-am întors, călcând porunca lui Dumnezeu cea sfântă; iar prin tine, Fecioară, în cer de pe pământ ne-am înălţat, stricăciunea morţii scuturând.

Apoi Irmosul:

Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispi-«telor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: «scoate din stricăciune viaţa mea, mult-Milostive».

Apoi ectenia: Iară şi iară... şi celelalte cum s-a arătat mai sus.

După ecfonis, CONDACUL, glasul al 8-lea:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletele adormiţilor robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

ICOSUL:

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar noi pământenii din pământ suntem zidiţi şi în acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit, Cel ce m-ai zidit şi mi-ai zis: pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguire de îngropare cântarea: Aliluia (de trei ori).

Apoi iarăşi se cântă: Cu sfinţii odihneşte, Hristoase...

Cântarea a 7-a:

Irmos: Dătător de rouă...

Mântuindu-se mucenicii, cu sângele Tău, de călcarea poruncii celei dintâi, şi stropindu-se cu sângele lor, arătat au închipuit junghierea Ta: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe moartea cea semeaţă ai omorât-o, Cuvinte, Începătorule de viaţă; primeşte şi pe aceştia ce au adormit întru credinţa Ta, care cântă şi grăiesc Ţie, Hristoase: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Cel ce m-ai însufleţit pe mine, omul, cu suflarea cea dumnezeiască, Dumnezeule Preastăpânitorule, pe aceştia mutaţi învredniceşte-i, Stăpâne, împărăţiei Tale, ca să-Ţi cânte Ţie, Mântuitorule: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mai presus de toată făptura te-ai făcut preanevinovată, zămislind pe Dumnezeu, Care a sfărâmat porţile morţii şi a frânt încuietorile; pentru aceasta pe tine, Curată, cu cântări te mărim credincioşii, ca pe Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât...

Tărie arătând, vitejilor, cu cunună de biruinţă v-aţi împodobit mucenicii lui Hristos, purtătorilor de nevoinţă, strigând: pe Tine Te preînălţăm, Hristoase, în veci.

Pe credincioşii cei ce au lăsat viaţa întru sfinţenie, şi la Tine, Stăpânul, s-au mutat, primeşte-i cu blândeţe, odihnindu-i ca un îndurător pe cei ce Te preaînalţă întru toţi vecii.

Slavă...

Binevoieşte acum a se sălăşlui în pământul celor blânzi, toţi cei mai dinainte adormiţi, Mântuitorule, îndreptând prin credinţa cea întru Tine şi prin dar pe cei ce Te preaînalţă întru toţi vecii.

Şi acum... a Născătoarei:

Fericimu-te toţi, Preafericită, pe tine ceea ce ai născut pe Cuvântul, Cel ce este cu adevărat fericit, Care S-a întrupat pentru noi, pe Care Îl preaînălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Nădejdea a întărit cetele mucenicilor şi spre dragostea Ta cu căldură i-ai înălţat, mai înainte închipuind acestora cele ce vor să fie, odihna cea neclintită cu adevărat; căreia învredniceşte pe aceşti credincioşi ce s-au mutat, Bunule.

Binevoieşte Hristoase, ca un milostiv, ca aceştia care cu credinţă s-au mutat să dobândească strălucirea Ta cea luminată şi dumnezeiască, odihnă în sânurile lui Avraam le dăruieşte şi fericirii celei veşnice învredniceşte-i.

Slavă...

Cel ce eşti din fire bun şi milostiv şi voitor milei şi adâncul îndurării, pe cei ce i-ai mutat din locul acesta al dosădirii şi din umbra morţii, Mântuitorule, aşază-i pe dânşii unde străluceşte lumina Ta.

Şi acum... a Născătoarei:

Cort sfânt te cunoaştem pe tine, Preacurată, şi sicriu şi tabla legii darului, că prin tine s-a dăruit iertare celor îndreptaţi cu sângele Celui ce S-a întrupat din pântecele tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

După aceasta preotul, tămâind, zice:

Pe Născătoarea de Dumnezeu şi Maica Luminii, întru cântări cinstind-o să o slăvim.

Cântăreţii:

Duhurile şi sufletele dreptilor Te vor lăuda pe Tine, Doamne.

Şi îndată, Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oame-«nilor, spre Care nu cutează a căuta oştile îngereşti; iar «prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul «întrupat, pe Care slăvindu-L cu oştile cereşti pe tine te «fericim».

Apoi: Sfinte Dumnezeule... şi după: Tatăl nostru... cântăm troparele acestea, glasul al 4-lea:

Cu duhurile dreptilor celor ce s-au săvârşit, odihneşte, Mântuitorule, sufletele robilor Tăi, păzindu-le pe dânsele întru viaţa cea fericită, care este la Tine, Iubitorule de oameni.

Întru odihna Ta, Doamne, unde toţi sfinţii Tăi se odihnesc, odihneşte şi sufletele robilor Tăi, că Însuţi eşti Iubitor de oameni.

Slavă...

Tu eşti Dumnezeu Care Te-ai pogorât în iad şi ai dezlegat durerile celor ferecaţi, Însuţi şi sufletele robilor Tăi, odihneşte-le.

Şi acum... a Născătoarei:

Una Curată şi preanevinovată Fecioară, ceea ce ai născut pe Dumnezeu mai presus de fire, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele robilor tăi.

Preotul zice ectenia aceasta:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte (de trei ori).

Încă ne rugăm pentru odihna sufletelor adormiţilor robilor lui Dumnezeu (N) şi pentru ca să li se ierte lor toată greşeala cea de voie şi cea de fără de voie.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletele lor unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerului şi iertarea păcatelor lor, la Hristos, Împăratul Cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Cântăreţii: Dă, Doamne.

Diaconul sau preotul: Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte (o dată).

Apoi preotul zice această Rugăciune:

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, Care ai călcat moartea şi pe diavol l-ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale, Însuţi Doamne, odihneşte sufletele adormiţilor robilor Tăi (aici se pomenesc numele, dacă nu sunt multe), **în loc minunat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea. Şi orice greşeală ce au săvârşit ei cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni iartă-i** (credincioşii zic: **Dumnezeu să-i ierte**). **Că nu este om care să fie viu şi să nu greşească; numai Tu singur eşti fără de păcat, dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău este adevărul.**

Ecfonis:

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormiţilor robilor Tăi, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin.

Apoi se citesc Rugăciunile de iertare a tot blestemul şi afurisenia.

Rugăciunea întâia

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce cu înţelepciunea Ta cea de negrăit ai făcut pe om din ţărână şi întocmindu-l după chipul şi asemănarea Ta, l-ai împodobit cu înfăţişare şi frumuseţe, ca pe o cinstită făptură cerească, spre măreţia şi strălucirea slavei şi a împărăţiei Tale; dar el călcând cuvântul poruncii Tale şi

nepăzind chipul Tău, de care era învrednicit – pentru ca răutatea să nu fie fără de moarte – din iubire de oameni, ca un Dumnezeu al părinţilor noştri ai poruncit amestecului şi împreunării acesteia şi acestei negrăite legături a Ta – prin vrerea Ta cea dumnezeiască – să se desfacă şi să se risipească, pentru ca sufletul să meargă acolo de unde fiinţă şi-a luat, până la obştească Înviere, iar trupul să se desfacă în cele dintru care a fost alcătuit.

Pentru aceasta Ţie ne rugăm, Părintelui celui fără de început şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi Celui de o fiinţă şi de viaţă făcătorului Tău Duh să nu îngădui ca făptura Ta să fie înghiţită de pieire; ci trupul să se desfacă în cele dintru care a fost alcătuit, iar sufletul să se aşeze în ceata drepţilor.

Aşa, Doamne Dumnezeul nostru, să biruiască mila Ta cea nemăsurată şi iubirea de oameni cea neasemănată. Şi de a căzut robul Tău acesta sub blestemul tatălui său, sau al maicii sale, sau sub blestemul său; de a amărât pe vreun preot şi a luat de la el legătură nedezlegată; de a căzut în grea afurisanie de la arhiereu şi din nepăsare sau din lenevie n-a dobândit iertare; iartă-l pe acesta prin mine păcătosul şi nevrednicul slujitorul Tău. Şi trupul lui îl dezleagă în cele din care a fost alcătuit, iar sufletul lui îl rânduieşte în corturile sfinţilor.

Aşa Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai dat sfinţilor Tăi Ucenici şi Apostoli această putere ca să dea iertare de păcate, zicând: «Oricâte veţi lega şi veţi dezlega, să fie legate şi dezlegate», şi printr-înşii şi nouă nevrednicilor, din iubire de oameni ne-ai dăruit această

putere, dezleagă pe adormitul robul Tău (N) de păcatul cel sufletesc şi trupesc, şi să fie iertat şi în veacul de acum şi în cel ce va să fie, cu rugăciunile Preacuratei şi pururea Fecioarei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

Rugăciunea a doua

Stăpâne, mult-Îndurate, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Care ai dat sfinţilor Tăi ucenici şi apostoli cheile împărăţiei cerurilor, iar după sfântă Învierea Ta, cea de a treia zi, cu harul Tău le-ai dăruit puterea de a lega şi dezlega păcatele oamenilor, ca să fie legate şi în cer câte de dânşii pe pământ s-au legat, şi tot aşa să fie dezlegate şi în cer câte de dânşii pe pământ s-au dezlegat; Cel ce prin nespusa Ta iubire de oameni ne-ai învrednicit şi pe noi, smeriţii şi nevrednicii robii Tăi, să fim moştenitori ai aceluiaşi preasfânt dar şi har, ca şi noi de asemenea să legăm şi să dezlegăm cele ce se întâmplă în poporul Tău; Însuţi Preabunule Împărate, prin mine, smeritul şi nevrednicul slujitorul Tău, iartă robului Tău (N) orice a greşit întru această viaţă ca un om şi-i iartă lui toate câte a păcătuit cu cuvântul, sau cu lucrul, sau cu gândul, dezlegându-l şi de legătura pusă în orice chip asupra lui, cu care el însuşi din mânie sau din altă pricină s-a legat pe sine, sau de la arhiereu sau de la altcineva a suferit o alunecare ca aceasta, prin invidia şi prin lucrarea diavolului. Binevoieşte, Preabunule şi mult-Îndurate, ca sufletul lui să se aşeze cu sfinţii, care din veac au bineplăcut Ţie, iar trupul să se dea firii celei zidite de Tine. Că binecuvântat şi preaslăvit eşti în veci. Amin.

Preotul sau diaconul zice: Înţelepciune...

Cântăreţii: Ceea ce eşti mai cinstită...

Preotul:

Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie.

Cântăreţii: Slavă... Şi acum..., Doamne, miluieşte (de trei ori). Părinte, binecuvintează!

Preotul zice otpustul:

Cel ce a înviat din morţi, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale sfinţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli, ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale sfântului şi dreptului Lazăr cel înviat din morţi a patra zi şi ale tuturor sfinţilor, sufletele robilor Săi celor mutaţi de la noi, în corturile drepţilor să le aşeze (cântăreţii Amin); în sânurile lui Avraam să le odihnească (cântăreţii Amin); cu drepţii să le numere (cântăreţii Amin); iar pe noi să ne miluiască, ca un bun şi de oameni iubitor.

Cântăreţii: Amin.

Preotul:

Întru fericită adormire, veşnică odihnă dă, Doamne, adormiţilor robilor Tăi (N) şi le fă lor veşnică pomenire.

Cântăreţii cântă: Veşnică pomenire (de trei ori).

Preotul:

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi.

Cântăreţii: Amin.

SE CUVINE A ŞTI CĂ: În ziua în care se face Parastas, la Liturghie se pune, la obişnuitele tropare de după ieşirea cu Sfânta Evanghelie, troparul cu condacul pentru cei răposaţi. La Apostolul şi Evanghelia zilei, se adaugă Apostolul şi Evanghelia pentru cei răposaţi. După ectenia cea mare de după Evanghelie, se zice ectenia pentru cei morţi: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule... Dumnezeul duhurilor... Că Tu eşti învierea... Întru fericită adormire... Veşnică pomenire.

La Sâmbăta Moşilor, ectenia mică a morţilor se zice precum urmează:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, ne rugăm Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru odihna şi iertarea sufletelor celor din veac adormiţi întru dreapta credinţă: a strămoşilor, a moşilor, a părinţilor, a maicilor, a fraţilor, a surorilor, a fiilor şi a tuturor sufletelor celor dintr-o rudenie şi seminţie cu noi, care mai înainte au adormit întru nădejdea învierii şi a vieţii veşnice; a ctitorilor sfântului locaşului acestuia, a miluitorilor şi binefăcătorilor şi a tuturor celor ce s-au ostenit şi au slujit în sfânt locaşul acesta: arhierei, ieromonahi, preoţi, diaconi, ierodiaconi, monahi şi slujitori care odihnesc aici şi pretutindeni dreptmăritori creştini, şi a robilor lui Dum-

nezeu care acum se pomenesc (N) şi pentru ca să li se ierte lor toată greşala cea de voie şi cea fără de voie.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletele lor şi numele lor în cartea vieţii, în sânurile lui Avraam, în latura celor vii, în împărăţia cerurilor şi în raiul desfătării, unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lor, la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să le cerem.

Apoi Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... Că Tu eşti învierea...

Sfârşitul rânduielii Parastasului.

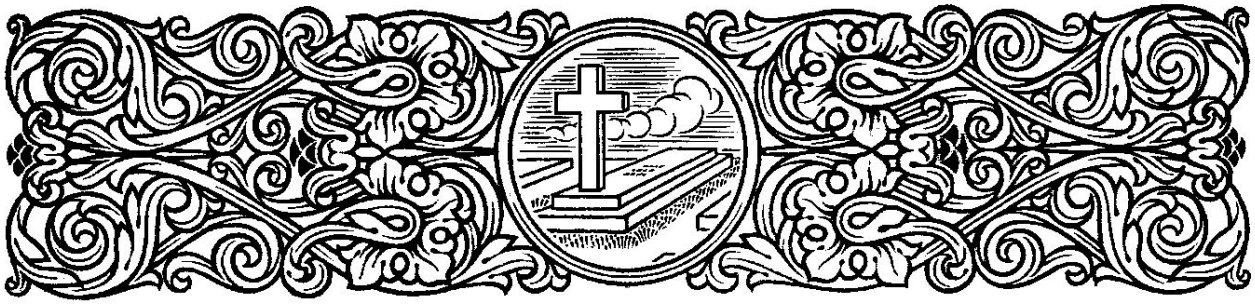

RÂNDUIALA

binecuvântării şi sfinţirii crucii ce se aşază la mormânt

Preotul îmbrăcat în epitrahil şi felon, stând cu faţa spre răsărit şi cădind crucea cea nouă, face obişnuitul început: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia...

Apoi se cântă troparul crucii, glasul 1:

Mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta. Biruinţă binecredincioşilor creştini asupra celui potrivnic dăruieşte. Şi, cu Crucea Ta, păzeşte pe poporul Tău.

Slavă... Şi acum...

Condacul crucii, glasul al 4-lea:

Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase, Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Diaconul rosteşte ectenia pentru morţi, iar preotul zice Rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... Şi ecfonisul: Că Tu eşti învierea, viaţa şi odihna...

Apoi preotul citeşte această

Rugăciune

Domnului să ne rugăm.

Doamne, Dumnezeul slavei, Părinte Atotţiitorule, Dumnezeule Savaot, Cel ce ai preînchipuit prin pomul vieţii cel din mijlocul raiului de-viaţă-făcătoarea Cruce, pe care preaiubitul Tău Fiu, fiind răstignit, a murit, şi cu moartea pe moarte a omorât; Cel ce ai dăruit Bisericii Tale Crucea armă nebiruită, întărire în credinţă, nădejde tare de mântuire şi dătătoare de viaţă; pentru aceea şi noi slujitorii Tăi, care fără vrednicie ne-am împărtăşit de harul Tău cel atât de mare, aducând cinstire şi mulţumire slavei Tale, cu smerită închinare Te rugăm: trimite harul Preasfântului Tău Duh şi căutând cu milostivire la crucea aceasta care va însemna mormântul adormitului robului tău (N), care odihneşte aici (sau: adormitei roabei Tale (N), care odihneşte aici), binecuvinteaz-o şi o sfinţeşte pe ea ca să fie: semn puternic şi înfricoşător împotriva tuturor duşmanilor celor văzuţi şi celor nevăzuţi, alungare şi îndepărtare a tuturor uneltirilor şi ispitelor diavoleşti; iar pentru dreptcredincioşii Tăi să fie ajutor, întărire în credinţă, sprijinire în nădejde, biruinţă în ispite şi sporire în toate virtuţile; iar pentru toţi cei ce se vor închina şi vor aduce rugăciuni înaintea crucii acesteia, fii ascultător, plin de milostivire şi bogat dăruitor al tuturor celor cerute spre mântuire. Şi după cum prin Cruce ai

izbăvit lumea de osânda păcatului, aşa şi pe robii Tăi, care au făcut cu credinţă crucea aceasta şi au ridicat-o aici din dragoste pentru adormiţii robii Tăi care odihnesc aici, arată-i, cu puterea Crucii preaiubitului Tău Fiu, totdeauna biruitori împotriva păcatului, şi le dăruieşte toate darurile Tale cele pământeşti şi cereşti, învăţând totdeauna la bine pe toţi cei binecredincioşi şi îndrumându-i la dobândirea cununilor cereşti. Că Tu eşti izvorul sfinţeniei şi dătătorul bogat al darurilor şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul, stropind cu apă sfinţită crucea, zice de trei ori:

Se sfinţeşte crucea aceasta cu harul Sfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

După aceea se face otpustul: Cel ce pentru mântuirea noastră de bunăvoie S-a răstignit pe lemnul Crucii şi morţii S-a dat şi a înviat a treia zi din morţi, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru... Şi după otpust, preotul zice: Întru fericită adormire veşnică odihnă... şi se cântă: Veşnică pomenire (de 3 ori), apoi se face sfârşitul: Pentru rugăciunile...

RUGĂCIUNEA

care se citeşte de către preot la împărţirea hainelor şi a altor lucruri pentru cei adormiţi în Domnul

Domnului să ne rugăm...

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce stăpâneşti peste cei morţi şi peste cei vii, Care dai hrană celor flămânzi şi îmbrăcăminte celor goi, binecuvintează hainele acestea ca să le poarte cei ce le vor îmbrăca, iar pe adormitul robul Tău (N), îmbracă-l în veşmântul nestricăciunii şi în haină înfrumuseţată cu lumină şi-l aşază în locaşul Tău, ca să se bucure în veci întru desfătarea bunătăţilor Tale şi întru odihnă. Binecuvintează, Doamne, şi celelalte lucruri câte se vor mai împărţi pentru adormitul robul Tău (N), ca să-i fie lui de pomenire şi spre iertarea păcatelor. Dăruieşte, Doamne, sănătate şi celor ce vor purta aceste daruri de haine, spre pomenirea numelui adormitului. Dăruieşte şi adormitului răspuns bun la înfricoşătoarea Ta judecată; uşurează-l, Doamne, de păcatele ce a făcut cu lucrul, cu cuvântul sau cu gândul. Că numai Tu singur eşti fără de păcat, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

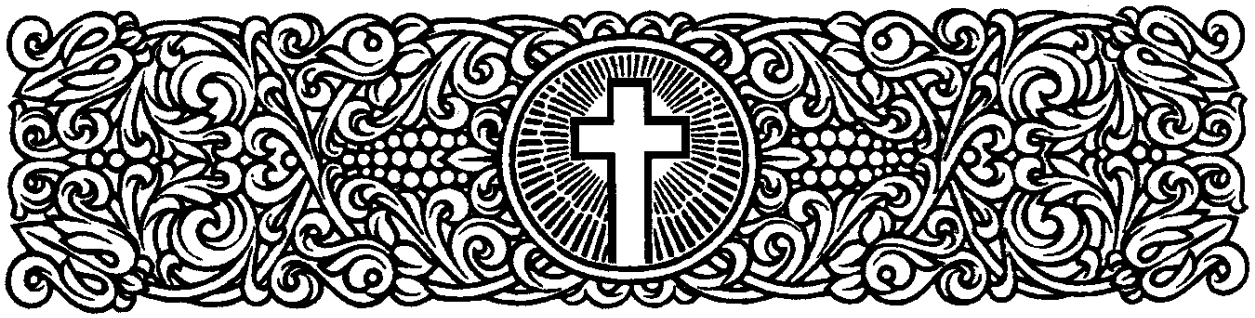

LITIA MICĂ PENTRU MORŢI

Se face în toate zilele peste an, seara după sfârşitul Vecerniei şi dimineaţa după sfârşitul Utreniei, în zilele obişnuite; iar în zilele de sărbătoare, precum în duminicile când se cântă polieleu şi doxologie, la sărbătorile cele mari, la înainte-prăznuire şi după-prăznuire, Litia aceasta pentru morţi nu se face.

Rânduiala ei este următoarea:

Seara după sfârşitul Vecerniei şi dimineaţa după sfârşitul Utreniei, preotul ia cădelniţa cu tămâie şi ecleziarhul ia sfeşnicul cu lumânarea aprinsă, mergând înaintea preotului ce-şi are pus pe sine epitrahilul; iar cântăreţii, urmând, cântă o stihiră din cele de la Litia bisericii, preschimbându-le, o dată una, altă dată alta, de câte ori se face Litia; şi când ajung în tinda bisericii, preotul stă în mijloc şi, după terminarea stihirii, zice:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru... Şi îndată: Sfinte Dumnezeule... (pe glasul stihirii, însă repede în amândouă stranele). Slavă... Şi acum... Tatăl nostru... Că a Ta este Împărăţia... Şi îndată se cântă troparele acestea ale morţilor, iar preotul cădeşte icoanele din tindă şi poporul.

Troparul, glasul al 4-lea:

Cu duhurile drepţilor celor ce s-au săvârşit, odihneşte, Mântuitorule, sufletele adormiţilor robilor Tăi, păzindu-le pe dânsele întru viaţa cea fericită care este la Tine, Iubitorule de oameni.

Întru odihna Ta, Doamne, unde toţi sfinţii Tăi se odihnesc, odihneşte şi sufletele robilor Tăi, că Însuţi eşti Iubitor de oameni.

Slavă...,

Tu eşti Dumnezeu, Care Te-ai pogorât în iad şi ai dezlegat durerile celor ferecaţi; Însuţi şi sufletele robilor Tăi odihneşte-le.

Şi acum..., al Născătoarei:

Una Curată şi preanevinovată, Fecioară, care ai născut mai presus de fire pe Dumnezeu, roagă-L să mântuiască sufletele robilor Săi.

Şi îndată diaconul sau preotul zice această ectenie:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, ne rugăm Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Strana: Doamne, miluieşte (de 3 ori).

Încă ne rugăm pentru odihna şi iertarea sufletelor celor din veac adormiţi în dreapta credinţă: a strămoşilor, a moşilor, a părinţilor, a maicilor, a fraţilor, a surorilor, a fiilor şi a tuturor sufletelor celor dintr-o rudenie şi seminţie cu noi, care mai înainte au adormit în nădejdea învierii şi a vieţii veşnice; a ctitorilor sfântului locaşului acestuia, a miluitorilor şi binefăcătorilor şi a tuturor celor ce s-au ostenit şi au slujit în sfânt locaşul acesta: arhierei, ieromonahi, preoţi, ierodiaconi, diaconi, monahi şi slujitori ortodocşi creştini, care odihnesc aici şi pretutindeni, şi a robilor lui Dumnezeu care acum se pomenesc (N); şi pentru ca să li se ierte lor toată greşala cea de voie şi cea fără de voie.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletele şi numele lor în cartea vieţii, în sânurile lui Avraam, în latura celor vii, în împărăţia cerurilor şi în raiul desfătării, unde toţi drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lor, de la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Strana: Dă, Doamne.

Diaconul sau preotul: Domnului să ne rugăm. Strana: Doamne, miluieşte. Apoi preotul citeşte această

Rugăciune

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, Care ai călcat moartea şi pe diavol l-ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale, Însuţi, Doamne, odihneşte sufletele adormiţilor robilor Tăi (N) în loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea. Şi orice greşală ce au săvârşit ei, cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, iartă-i (toţi cei de faţă: Dumnezeu să-i ierte). Că nu este om care să fie viu şi să nu greşească; numai Tu singur eşti fără de păcat, dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău este adevărul.

Ecfonis:

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormiţilor robilor Tăi (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de-viaţă-făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie.

Strana: Slavă... Şi acum... Doamne, miluieşte..., Părinte, binecuvintează.

Preotul:

Cel ce a înviat din morţi, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli, ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri şi ale tuturor sfinţilor, sufletele robilor Săi celor mutaţi de la noi, în locaşurile drepţilor să le aşeze (strana: Amin), în sânurile lui Avraam să le odihnească (strana: Amin) şi cu drepţii să le numere (strana: Amin); iar pe noi să ne miluiască, ca un bun şi de oameni iubitor.

Preotul:

Veşnică pomenire, vrednicilor de fericire şi pururea pomeniţilor părinţilor şi fraţilor noştri (de trei ori).

Dumnezeu să-i fericească şi să-i odihnească pe dânşii, iar pe noi să ne miluiască, ca un bun şi de oameni iubitor.

Preotul:

Întru fericită adormire, veşnică odihnă dă, Doamne, adormiţilor şi pururea pomeniţilor ctitorilor sfântului locaşului acestuia, părinţilor şi fraţilor noştri ortodocşi creştini, care odihnesc aici şi pretutindeni şi le fă lor veşnică pomenire.

Strana cântă: Veşnică pomenire..., pe glasul al 3-lea (de 3 ori).

Ecleziarhul, luând sfeşnicul, cădelnița și epitrahilul de la preot, le aduce la locul lor, iar preotul stând înaintea uşilor zice:

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi.

Strana: **Amin.**

RÂNDUIALA

ce se săvârşeşte pentru pomenirea morţilor la 3 zile, la 9 zile şi la 3 săptămâni de la ziua morţii

După ce s-a aşezat masa, cu felul întâi de bucate şi cu coliva aşezată în capul mesei, unde stă preotul cu cântăreţii, preotul cădind face începutul obişnuit: **Binecuvântat este Dumnezeul nostru... Sfinte Dumnezeule... Preasfântă Treime... Tatăl nostru... Că a Ta este Împărăţia...,**

Apoi troparele acestea, glasul al 4-lea:

Cu duhurile drepţilor, celor ce s-au săvârşit, odihneşte, Mântuitorule, sufletul adormitului robului Tău, păzindu-l pe dânsul întru viaţa cea fericită, care este la Tine, Iubitorule de oameni.

Întru odihna Ta, Doamne, unde toţi sfinţii Tăi se odihnesc, odihneşte şi sufletul robului Tău, că Însuţi eşti iubitor de oameni.

Slavă...

Tu eşti Dumnezeu, Care Te-ai pogorât la iad şi ai dezlegat durerile celor ferecaţi; Însuţi şi sufletul robului Tău odihneşte-l.

Şi acum..., a Născătoarei:

Una Curată şi Preanevinovată Fecioară, care ai născut pe Dumnezeu mai presus de fire, roagă-L să mântuiască sufletul adormitului robului tău.

Apoi ectenia:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Cântăreţii: Doamne, miluieşte (de trei ori).

Încă ne rugăm pentru odihna sufletului adormitului robului lui Dumnezeu (N), şi pentru ca să i se ierte lui toată greşeala cea de voie şi cea fără de voie.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletul lui unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lui, de la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

După aceea se ridică coliva, susţinută deasupra mesei de preot şi de cei prezenţi, iar preotul citeşte această

Rugăciune

Domnului să ne rugăm.

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, Care ai călcat moartea şi pe diavol l-ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale, Însuţi Doamne, odihneşte sufle-

tul adormitului robului Tău (N), în loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea. Şi orice greşală ce a săvârşit el, cu cuvântul, cu lucrul, sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, iartă-i (toţi cei de faţă zic: **Dumnezeu să-l ierte). Că nu este om care să fie viu şi să nu greşească; numai Tu singur eşti fără de păcat, dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău adevărul.**

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormitului robului tău (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea se pune coliva pe masă şi unul din cântăreţi zice: Tatăl nostru... Slavă... Şi acum... Doamne, miluieşte (de 3 ori), Părinte, binecuvintează! Preotul zice: Hristoase Dumnezeule binecuvintează mâncarea şi băutura... şi se aşază cu toţii la masă. Mai înainte de a gusta din bucate, preotul şi toţi ceilalţi gustă pe rând câte puţin din colivă, din care o parte rămâne pentru membrii familiei celui decedat.

Iar după ce se termină masa, se ridică cu toţii în picioare şi preotul zice: Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeul nostru, nădejdea noastră, slavă Ţie. Cântăreţul: Slavă... Şi acum... Doamne, miluieşte (de 3 ori), Părinte, binecuvintează! Iar preotul zice:

Cel ce a înviat din morţi, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile preacuratei Maicii Sale, ale sfinţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli, ale sfinţilor şi bunilor biruitori mucenici, ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale sfântului şi dreptului Lazăr cel înviat a patra zi din

morţi şi cu ale tuturor sfinţilor, sufletul adormitului robului Său (N), mutat de la noi, în corturile drepţilor să-l aşeze (cântăreţii: Amin); în sânul lui Avraam să-l odihnească (cântăreţii: Amin); cu drepţii să-l numere (cântăreţii: Amin); iar pe noi să ne miluiască, ca un bun şi de oameni iubitor.

Cântăreţii: Amin. Preotul: Întru fericită adormire veşnică odihnă dă, Doamne, sufletului adormitului robului Tău (N), şi-i fă lui veşnică pomenire. Cântăreţii cântă: Veşnică pomenire (de 3 ori). Apoi preotul face sfârşitul: Pentru rugăciunile sfinţilor părinţilor noştri...

RÂNDUIALA

ridicării Panaghiei pentru cei răposaţi

După ce s-au făcut pomenire la 3 zile, la 9 zile şi la 3 săptămâni, când se împlinesc 40 de zile de la ziua morţii se ridică Panaghia. Însă mai înainte de ridicarea Panaghiei, «se poartă prescurile», cum se zice în popor; aceasta se face astfel: familia celui răposat duce la biserică 7 prescuri cu câte 5 capete, însoţite de vinul trebuitor pentru slujirea a 7 Sfinte Liturghii la rând; iar după ce «au ieşit prescurile» se împlinesc numai bine şi cele 40 de zile pentru ridicarea Panaghiei.

Familia celui răposat pregăteşte o masă ca şi la pomenirile la 3 zile, la 9 zile şi la 3 săptămâni, şi chemând mai mulţi vecini, mai cu seamă pe cei săraci, vine şi preotul cu slujitorii bisericii ca să binecuvinteze sau să sfinţească masa, pe care se află aşezate, pe lângă

colivă, şi un colac şi o icoană a Maicii Domnului. Acestea din urmă, pentru ridicarea Panaghiei, despre scopul şi forma căreia Sfântul Simeon al Tesalonicului ne învaţă:

«Aceasta se face spre ajutorul nostru, reprezentând (părticica) în toate părţile Treimea şi Unitatea. Colacul se scoate totdeauna cu trei laturi, şi unghiurile cu părţile închipuiesc Treimea, iar sus Unimea centrului (închipuieşte) Unitatea (Treimii). De aceea oricum ai întoarce acest colac, are trei unghiuri; iar centrul ei se sfârşeşte într-un vârf. Şi această părticică de pâine s-a transmis de către Părinţi nescris, ca o Tradiţie apostolică, şi care se făcea, după obicei în toate zilele, singurului Dumnezeului nostru, Celui în Treime, proaducându-se pe numele Născătoarei de Dumnezeu; fiindcă noi prin naşterea cea dumnezeiască a ei am cunoscut Treimea.

Fiind pus colacul într-un vas sfinţit, hotărât pentru aceasta, şi însemnându-l preotul cu sfânta cruce, se aprinde o lumânare lângă el, şi pecetluieşte preotul şi mâncările, chemând pe Dumnezeul nostru Iisus Hristos pentru binecuvântare; iar după masă şi după doxologia obişnuită, fiind toţi în tăcere, cel rânduit pentru aceasta, cerând iertare şi luând, înalţă colacul **şi exclamă:** Mare este numele **şi răspund toţi:** al Sfintei Treimi, **şi face semnul crucii.** Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută nouă, **şi într-un glas toţi răspund:** Cu rugăciunile ei, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. **«Tu singur în adevăr eşti Dumnezeu, Sfântă Treime, Cel mărturisit şi amintit de noi, că nu este altul afară de Tine, Cel ce ne-ai zidit şi ne ţii pe toţi», şi atunci proaduc cântări Maicii lui Dumnezeu. «Fericimu-te pe tine toate neamurile», după profeţia ei, şi la sfârşitul acesteia, urarea îngerului: «Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine. Că acest grai este începutul mântuirii noastre şi se roagă ţie, pentru că prin tine, adică prin darul tău, Domnul este cu noi». Apoi cu cuviinţă şi melodie şi cu capetele descoperite, cântă arătând că ea a născut pe Căpetenia noastră, Hristos, Care este acoperământul nostru din cer şi îngrijitorul şi mântuirea. Şi cântă «Vrednică eşti», numind-o pe dânsa Născătoare de Dumnezeu şi mai cinstită decât heruvimii, ca ceea ce a primit în persoană pe Dumnezeu-Cuvântul şi L-a născut fără stricăciune.**

Şi ridicarea **(părticelei sau panaghiei) arată că se proaduce lui Dumnezeu, iar zicerea:** Mare este numele Sfintei Treimi **cuprinde mărturia Dumnezeului a toate; şi Acestuia se proaduce pâinea şi se preaslăveşte numele Lui. Iar cu zicerea:** Preasfântă Născătoare de Dumnezeu ajută nouă, **se predică întruparea Cuvântului; căci aceasta înseamnă cântarea Născătoarei şi cu acest înţeles se face şi credem că ea este de faţă şi gata spre ajutor, şi colacul ce se proaduce ei, ca dar, se proaduce mai mult Celui întrupat printr-însa şi Celui ce a suferit de bunăvoie crucea pentru noi; de aceea şi cel ce înalţă face semnul crucii».**

Iar rânduiala ridicării Panaghiei se face cum se arată mai departe:

Preotul, în prezenţa familiei celui răposat şi a celor poftiţi la pomenire, ţinând fiecare câte o lumânare aprinsă în mână face începutul obişnuit: Binecuvântat este Dumnezeul nostru... Sfinte Dumnezeule... Preasfântă Treime... Tatăl nostru... Că a Ta este Împărăţia...

Apoi troparul acesta, glasul al 2-lea:

Pomeneşte ca un bun pe robii Tăi şi câte în viaţă au greşit iartă-le, că numai Tu singur eşti fără de păcat, Cel ce poţi să dai şi celor răposaţi odihnă.

Şi troparele acestea, glasul al 8-lea:

Slavă...

Cel ce prin adâncul înţelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chiverniseşti şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşti; Unule, Ziditorule, fă odihnă, Doamne, sufletului adormitului robului Tău, că spre Tine nădejdea şi-a pus, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine zid şi liman te avem şi rugătoare binepri-mită către Dumnezeu, pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită, ceea ce eşti credincioşilor mântuire.

Preotul, cădind asupra mesei, rosteşte ectenia pentru cel răposat:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru odihna sufletului adormitu-lui robului lui Dumnezeu (N), şi pentru ca să i se ierte lui toată greşala cea de voie şi cea fără de voie.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletul lui unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lui, de la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Cântăreţii: Dă, Doamne.

După aceea se ridică coliva, fiind susţinută deasupra mesei de preot şi de cei prezenţi, iar preotul citeşte această Rugăciune:

Domnului să ne rugăm.

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, Care ai căl-cat moartea şi pe diavol l-ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale, Însuţi Doamne odihneşte sufletul ador-mitului robului Tău (N), în loc luminat, în loc cu ver-deaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, în-tristarea şi suspinarea. Şi toată greşeala ce a săvârşit el, cu cuvântul, cu lucrul, sau cu gândul, ca un Dumnezeu

bun şi iubitor de oameni, iartă-i (toţi cei de faţă zic: Dumnezeu să-l ierte). Că nu este om care să fie viu şi să nu greşească; numai Tu singur eşti fără de păcat, dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău adevărul.

Şi ecfonisul:

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormitului robului Tău (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de-viaţă-făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii: Amin.

Se pune coliva pe masă şi cântăreţii cântă, pe glasul al 6-lea:

Slavă...

Tu eşti Dumnezeul nostru, Care cu înţelepciunea Ta toate le-ai făcut şi le-ai plinit; prooroci ai trimis, Hristoase, ca să proorocească venirea Ta, şi apostoli, ca să propovăduiască măririle Tale; aceia au proorocit venirea Ta, iar aceştia cu botezul au luminat pe păgâni; iar mucenicii, pătimind, au dobândit cele ce au dorit. Şi se roagă Ţie cetele acelora, împreună cu aceea care Te-a născut pe Tine, să odihneşti, Dumnezeule, sufletul pe care l-ai luat, iar pe noi să ne învredniceşti de Împărăţia Ta, Cel ce ai răbdat Cruce pentru noi cei vinovaţi, Mântuitorule şi Dumnezeul nostru.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, cu ale Înaintemergătorului Tău, cu ale apos-

tolilor, proorocilor, arhiereilor, ale preacuvioşilor şi ale tuturor sfinţilor Tăi, odihneşte pe robul Tău cel adormit.

Apoi preotul ia colacul ce este anume făcut şi, făcând semnul crucii cu cuţitul asupra lui, zice:

Întru cinstea şi pomenirea preabinecuvântatei Stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu, şi pururea Fecioarei Maria (de trei ori, iar a treia oară adaugă); pentru ale cărei rugăciuni primeşte, Doamne, jertfa aceasta întru iertarea păcatelor adormitului robului Tău (N), pentru ca să i se ierte lui toată greşala cea de voie şi cea fără de voie.

Şi tăind din colac o bucăţică în trei colţuri, preotul o pune pe sfânta icoană a Maicii Domnului, zicând: Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeul nostru, nădejdea noastră, slavă Ţie. Cântăreţii: Slavă... Şi acum... Doamne, miluieşte (de 3 ori). Părinte, binecuvintează! Preotul: Iertaţi, fraţilor, şi Dumnezeu să vă ierte.

Apoi preotul, ridicând părticica deasupra icoanei, zice:

Mare este numele.

Cântăreţii:

Al Preasfintei Treimi.

Preotul, făcând semnul crucii cu părticica deasupra icoanei, zice:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă.

Cântăreţii:

Cu ale ei sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi.

Şi se repetă acestea, de la ridicarea părticelei deasupra icoanei, de 3 ori.

Apoi preotul zice:

Fericimu-te pe tine toate neamurile, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că întru tine Cel neîncăput, Hristos Dumnezeul nostru, a binevoit a încăpea. Fericiţi suntem şi noi având-u-te pe tine folositoare, că ziua şi noaptea te rogi pentru noi şi sceptrurile împărăţiei cu rugăciunile tale se întăresc. Pentru aceasta, lăudându-te, strigăm ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Domnul este cu tine.

Iar cântăreţii cântă pe glasul al 5-lea:

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi preanevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

În timpul acestei cântări, tăind părticica, o împarte la toţi ai casei, care sunt de faţă. După aceasta, preotul ridică icoana şi ţinând-o culcată orizontal asupra mesei, vin şi toţi ai casei, precum şi cei prezenţi, şi ajută la susţinerea ei; dacă nu încap toţi să ţină de icoană, de cel care ţine de icoană se atinge cel mai apropiat de el, de acela altul, ca toţi să participe, în felul acesta, la susţinerea icoanei, care, în unele părţi, este chiar pusă pe un ştergar sau năframă ca la susţinerea ei să poată lua parte cât mai mulţi din cei prezenţi. Iar în timpul cât se susţine icoana deasupra mesei, cântăreţii cântă:

Slavă...

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Şi acum..., a Născătoarei:

Apărătoare Doamnă, pentru biruinţă mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi; ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, liberează-ne pe noi din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

În timpul acestor cântări, cei ce susţin icoana o mişcă în sus şi în jos. Apoi unul dintre cântăreţi zice: Tatăl nostru... Că a Ta este Împărăţia... Slavă... Şi acum... Doamne, miluieşte (de 3 ori). Părinte, binecuvintează! Preotul, binecuvântând asupra mesei, zice: Hristoase Dumnezeule, binecuvintează mâncarea şi băutura... şi se aşază cu toţii la masă.

Iar când se pune ultimul fel de bucate, cântăreţii cântă:

Slavă..., glasul al 8-lea:

Plâng şi mă tânguiesc, când gândesc la moarte şi văd în morminte frumuseţea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu, zăcând: grozavă, fără mărire şi fără chip. O, minune! Ce taină este aceasta ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris, după porunca lui Dumnezeu, Care dă adormitului odihnă.

Sau cântarea aceasta, glasul al 5-lea:

Adusu-mi-am aminte de proorocul ce strigă: eu sunt pământ şi cenuşă; şi iarăşi m-am uitat în morminte şi am văzut oase goale şi am zis: oare cine este împăratul sau ostaşul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? Ci odihneşte, Doamne, cu drepţii pe robul Tău.

Şi acum..., a Născătoarei, glasul al 8-lea:

Curată Fecioară, uşa Cuvântului, Maica Dumnezeului nostru, roagă-te să se odihnească sufletul adormitului robului tău.

La sfârşitul mesei, se ridică toţi în picioare, iar cântăreţul zice: **Cuvine-se cu adevărat să te fericim...** Preotul: **Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie.** Cântăreţul: **Slavă... Şi acum... Doamne, miluieşte (de 3 ori). Părinte, binecuvintează!** Preotul zice ecfonisul: **Cel ce a înviat din morţi, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru...** Cântăreţii: **Amin.**

Apoi preotul zice: **Întru fericită adormire, veşnică odihnă dă, Doamne, sufletului robului Tău (N) şi-i fă lui veşnică pomenire.** Cântăreţii cântă: **Veşnică pomenire... (de 3 ori).** După aceea preotul face sfârşitul: **Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri...**

EVANGHELII
CE SE CITESC LA STÂLPI

EVANGHELIILE ÎNVIERII

(1)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei

(XXVIII, 16-20)

În vremea aceea cei unsprezece ucenici au mers în Galileea, la muntele unde le poruncise lor Iisus. Şi văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră. Şi apropiindu-Se, Iisus le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ. Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin!

(2)

Din Sfânta Evanghelie de la Marcu

(XVI, 1-8)

În vremea aceea, după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Şi dis-de-dimineaţă, în prima zi a săptămânii, pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului? Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că merge în Galileea, mai înaínte de voi; acolo Îl veţi vedea, după cum v-a spus. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

(3)

Din Sfânta Evanghelie de la Marcu

(XVI, 9-20)

În vremea aceea, după ce a înviat dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii, El S-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte demoni. Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El şi care se tânguiau şi plângeau. Şi ei, auzind că este viu şi că a

fost văzut de ea, n-au crezut. După aceea, S-a arătat în alt chip, la doi dintre ei, care mergeau la o ţarină. Şi aceia, mergând, au vestit celorlalţi, dar nici pe ei nu i-au crezut. La urmă, pe când cei unsprezece şedeau la masă, li S-a arătat şi i-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat. Şi le-a zis: Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi vor grăi, şerpi vor lua în mână şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi îşi vor pune mâinile şi se vor face sănătoşi. Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu. Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni şi Domnul lucra cu ei şi întărea cuvântul, prin semnele care urmau. Amin.

(4)

Din Sfânta Evanghelie de la Luca

(XXIX, 1-12)

În ziua cea dintâi a săptămânii, foarte de dimineaţă, au venit femeile la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră. Şi au găsit piatra răsturnată de pe mormânt. Şi intrând, nu au găsit trupul Domnului Iisus. Şi fiind ele încă nedumerite de aceasta, iată doi bărbaţi au stat înaintea lor, în veşminte strălucitoare. Şi înfricoşându-se ele şi plecându-şi feţele la pământ, au zis aceia către ele: De ce căutaţi pe

Cel viu între cei morţi? Nu este aici, ci S-a sculat. Aduceţi-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea, zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, iar a treia zi să învieze. Şi ele şi-au adus aminte de cuvintele Lui. Şi întorcându-se de la mormânt, au vestit toate acestea celor unsprezece şi tuturor celorlalţi. Iar ele erau: Maria Magdalena şi Ioana şi Maria lui Iacov şi celelalte împreună cu ele, care ziceau către Apostoli acestea. Şi cuvintele acestea au părut înaintea lor ca o aiurare şi nu le-au crezut. Şi Petru, sculându-se, a alergat la mormânt şi, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Şi a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase.

(5)

Din Sfânta Evanghelie de la Luca

(XXIV, 12-35)

În vremea aceea, sculându-se Petru, a alergat la mormânt şi, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Şi a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase. Şi iată, doi dintre ei mergeau în aceeaşi zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la şaizeci de stadii, al cărui nume era Emaus. Şi aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. Şi pe când vorbeau şi se întrebau între ei, Iisus însuşi, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ţinuţi ca să nu-L cunoască. Şi El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbaţi unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinşi de întristare.

Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur eşti străin în Ierusalim şi nu ştii cele ce s-au întâmplat în el zilele acestea? El le-a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era prooroc puternic în faptă şi în cuvânt înaintea lui Dumnezeu şi a întregului popor. Cum L-au osândit la moarte şi L-au răstignit arhiereii şi mai-marii noştri; iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; şi cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. Dar şi nişte femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-dimineaţă la mormânt, şi negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu. Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt şi au găsit aşa precum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut. Şi El a zis către ei: O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima ca să credeţi toate câte au spus proorocii! Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea şi să intre în slava Sa? Şi începând de la Moise şi de la toţi proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El. Şi s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe. Dar ei Îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară şi s-a plecat ziua. Şi a intrat să rămână cu ei. Şi când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat şi, frângând, le-a dat lor. Şi s-au deschis ochii lor şi L-au cunoscut; şi El S-a făcut nevăzut de ei. Şi au zis unul către altul: Oare nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale şi când ne tâlcuia Scripturile? Şi, în ceasul acela sculându-se, s-au întors la Ierusalim şi au găsit adunaţi pe cei unsprezece şi pe cei ce erau

împreună cu ei, care ziceau că a înviat cu adevărat Domnul şi S-a arătat lui Simon. Şi ei au istorisit cele petrecute pe cale şi cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii.

(6)

Din Sfânta Evanghelie de la Luca

(XXIV, 36-53)

În vremea aceea, sculându-Se din morţi, Iisus a stat în mijlocul ucenicilor Săi şi le-a zis: Pace vouă! Iar ei, înspăimântându-se şi înfricoşându-se, credeau că văd duh. Şi Iisus le-a zis: De ce sunteţi tulburaţi şi pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? Vedeţi mâinile Mele şi picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiţi-Mă şi vedeţi, că duhul nu are carne şi oase, precum Mă vedeţi pe Mine că am. Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale. Iar ei încă necrezând de bucurie şi minunându-se, El le-a zis: Aveţi aici ceva de mâncare? Iar ei I-au dat o bucată de peşte fript şi dintr-un fagure de miere. Şi luând, a mâncat înaintea lor. Şi le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi, fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile. Şi le-a spus că aşa este scris şi aşa trebuia să pătimească Hristos şi să învieze din morţi a treia zi, şi să se propovăduiască în numele Său pocăinţa spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Voi sunteţi martorii acestora. Şi iată, Eu

trimit peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; voi însă şedeţi în cetate, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus. Şi i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Şi erau în toată vremea în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.

(7)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan

(XX, 1-10)

Iar în ziua întâia a săptămânii, Maria Magdalena a venit la mormânt dis-de-dimineaţă, fiind încă întuneric, şi a văzut piatra ridicată de pe mormânt. Deci a alergat şi a venit la Simon-Petru şi la celălalt ucenic pe care-l iubea Iisus şi le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt şi noi nu ştim unde L-au pus. Deci au ieşit Petru şi celălalt ucenic şi veneau la mormânt. Şi cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic, alergând înainte, mai repede decât Petru, a sosit cel dintâi la mormânt. Şi, aplecându-se, a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat. A sosit şi Simon-Petru, urmând după el, şi a intrat în mormânt şi a văzut giulgiurile puse jos, iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfăşurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat şi celălalt ucenic care sosise întâi la mormânt, şi a văzut şi a crezut. Căci încă nu ştiau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morţi. Şi s-au dus ucenicii iarăşi la ai lor.

(8)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan

(XX, 11-18)

În vremea aceea Maria stătea afară lângă mormânt plângând. Şi pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt. Şi a văzut doi îngeri în veşminte albe şezând, unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus. Şi aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus. Zicând acestea, ea s-a întors cu faţa şi a văzut pe Iisus stând, dar nu ştia că este Iisus. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi eu Îl voi ridica. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea I-a zis evreieşte: Rabuni! (adică, Învăţătorule). Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la fraţii Mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru. Şi a venit Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul şi acestea i-a spus ei.

(9)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan

(XX, 19-31)

Şi fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii, şi uşile fiind încuiate, unde erau adunaţi ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus şi a stat în mijloc şi le-a zis: Pace vouă! Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând

pe Domnul. Şi Iisus le-a zis iarăşi: Pace vouă! Precum M-a tirmis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi. Şi zicând acestea, a suflat asupra lor şi le-a zis: Luaţi Duh Sfânt; cărora veţi ierta păcatele, le vor fi iertate, şi cărora le veţi ţine vor fi ţinute. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalţi ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnele cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Şi după opt zile, ucenicii Lui erau iarăşi înăuntru, şi Toma, împreună cu ei. Şi a venit Iisus, uşile fiind încuiate, şi a stat în mijloc şi a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace şi vezi mâinile Mele şi adu mâna ta şi o pune în coasta Mea şi nu fi necredincios, ci credincios. A răspuns Toma şi I-a zis: Domnul meu şi Dumnezeul meu! Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut! Şi încă multe alte minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeţi că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi crezând, să aveţi viaţă în numele Lui.

(10)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan

(XXI, 1-14)

În vremea aceea, sculându-Se din morţi, Iisus S-a arătat iarăşi ucenicilor la Marea Tiberiadei, şi S-a arătat aşa: Erau împreună Simon-Petru şi Toma, cel numit Geamănul, şi Natanael, cel din Cana Galileii, şi fiii lui Zevedeu şi alţi doi din ucenicii Lui.

Simon-Petru le-a zis: Mă duc să pescuiesc. Şi i-au zis ei: Mergem şi noi cu tine. Şi au ieşit şi s-au suit în corabie, şi în noaptea aceea n-au prins nimic. Iar făcându-se dimineaţă, Iisus a stat la ţărm; dar ucenicii n-au ştiut că este Iisus. Deci le-a zis Iisus: Fiilor, nu cumva aveţi ceva de mâncare? Ei I-au răspuns: Nu. Iar El le-a zis: Aruncaţi mreaja în partea dreaptă a corăbiei şi veţi afla. Deci au aruncat-o şi nu mai puteau s-o tragă de mulţimea peştilor. Şi a zis lui Petru ucenicul acela pe care-l iubea Iisus: Domnul este! Deci Simon-Petru, auzind că este Domnul, şi-a încins haina, căci era dezbrăcat, şi s-a aruncat în apă. Şi ceilalţi ucenici au venit cu corabia, căci nu erau departe de ţărm, ci la două sute de coţi, trăgând mreaja cu peşti. Deci, când au ieşit la ţărm au văzut jar pus jos şi peşte pus deasupra, şi pâine. Iisus le-a zis: Aduceţi din peştii pe care i-aţi prins acum. Simon-Petru s-a suit în corabie şi a tras mreaja la ţărm, plină de peşti mari: o sută cincizeci şi trei şi, deşi erau atâţia, nu s-a rupt mreaja. Iisus le-a zis: Veniţi de prânziţi. Şi niciunul din ucenici nu îndrăznea să-L întrebe: Cine eşti Tu? ştiind că este Domnul. Deci, a venit Iisus şi a luat pâinea şi le-a dat lor, şi de asemenea şi peştele. Aceasta este, acum, a treia oară când Iisus S-a arătat ucenicilor, după ce S-a sculat din morţi.

(11)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan

(XXI, 15-25)

În vremea aceea S-a arătat Iisus ucenicilor Săi, după ce S-a sculat din morţi, şi a zis lui Simon-Petru: Simone, fiul lui Ionà, Mă iubeşti tu mai

mult decât aceştia? El I-a zis: Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc. Zis-a lui: Paşte mieluşeii Mei! Iisus i-a zis iarăşi, a doua oară: Simone, fiul lui Ionà, Mă iubeşti? El I-a zis: Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc. Zis-a Iisus lui: Păstoreşte oile Mele! Iisus i-a zis a treia oară: Simone, fiul lui Ionà, Mă iubeşti? Petru s-a întristat, că i-a zis a treia oară: Mă iubeşti? şi I-a zis: Doamne, Tu ştii toate. Tu ştii că Te iubesc. Iisus i-a zis: Paşte oile Mele! Adevărat, adevărat zic ţie: Când erai mai tânăr te încingeai singur şi umblai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, vei întinde mâinile tale şi altul te va încinge şi te va duce unde nu voieşti. Iar aceasta a zis-o, însemnând cu ce fel de moarte va preaslăvi pe Dumnezeu. Şi zicând aceasta, i-a zis: Urmează Mie! Dar întorcându-se, Petru a văzut venind după el pe ucenicul pe care-l iubea Iisus, acela care la Cină s-a rezemat de pieptul Lui, şi I-a zis: Doamne, cine este cel ce Te va vinde? Pe acesta deci, văzându-l, Petru a zis lui Iisus: Doamne, dar cu acesta ce se va întâmpla? Zis-a lui Iisus: Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Tu urmează Mie. De aceea a ieşit cuvântul acesta între fraţi, că ucenicul acela nu va muri; dar Iisus nu i-a spus că nu va muri, ci: dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Acesta este ucenicul care mărturiseşte despre aceasta şi care a scris acestea, şi ştim că mărturia lui e adevărată. Dar sunt şi alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus şi care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărţile ce s-ar fi scris. Amin.

ALTE EVANGHELII

care pot fi citite ca adaos de podoabă la stâlpi, precum şi în drum spre locul de veci

(1)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan

(V, 17-24)

Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul: Tatăl Meu până acum lucrează; şi Eu lucrez. Deci pentru aceasta căutau şi mai mult iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu. A răspuns deci Iisus şi le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu va vedea pe Tatăl făcând; căci cele ce face Acela, acestea le face şi Fiul întocmai. Că Tatăl iubeşte pe Fiul şi-I arată toate câte face El şi lucruri mai mari decât acestea va arăta Lui, ca voi să vă miraţi. Căci, după cum Tatăl scoală pe cei morţi şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă celor ce voieşte. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului. Ca toţi să cinstească pe Fiul, precum cinstesc pe Tatăl. Cel ce nu cinsteşte pe Fiul nu cinsteşte pe Tatăl, Care L-a trimis. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viaţă.

(2)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan

(VI, 40-44)

Zis-a Domnul către iudeii care crezuseră într-Însul: Aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă veşnică şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Deci iudeii murmurau împotriva Lui, fiindcă zisese: Eu sunt pâinea ce s-a coborât din cer. Şi ziceau: Au nu este Acesta Iisus, fiul lui Iosif, şi nu ştim noi pe tatăl Său şi pe mama Sa? Cum spune El acum: M-am coborât din cer? Iisus a răspuns şi le-a zis: Nu murmuraţi între voi. Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis, şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.

(3)

Din Sfânta Evanghelie de la Luca

(XII, 16-21)

Zis-a Domnul pilda aceasta: Unui om bogat i-a rodit din belşug ţarina. Şi el cugeta în sine, zicând: Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele? Şi a zis: aceasta voi face: Voi strica jitniţele mele şi mai mari le voi zidi şi voi strânge acolo tot grâul şi bunătăţile mele; şi voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăţi strânse pentru mulţi ani; odihneşte-te, mă-

nâncă, bea, veseleşte-te. Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Şi cele ce ai pregătit ale cui vor fi? Aşa se întâmplă cu cel ce-şi adună comori sieşi şi nu se îmbogăţeşte în Dumnezeu.

(4)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei

(XXII, 23-33)

În vremea aceea, s-au apropiat de Iisus saducheii, cei ce zic că nu este înviere, şi L-au întrebat, zicând: Învăţătorule, Moise a zis: Dacă cineva moare neavând copii, fratele lui să ia de soţie pe cea văduvă şi să ridice urmaşi fratelui său. Deci erau, la noi, şapte fraţi; şi cel dintâi s-a însurat şi a murit şi, neavând urmaş, a lăsat pe femeia sa fratelui său. Asemenea şi al doilea şi al treilea, până la al şaptelea. În urma tuturor a murit şi femeia. La înviere, deci, a cărui dintre cei şapte va fi femeia? Căci toţi au avut-o de soţie. Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciţi, neştiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Căci la înviere nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer. Iar despre învierea morţilor, au n-aţi citit ce vi s-a spus vouă de Dumnezeu, zicând: Eu sunt Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov? Nu este Dumnezeul morţilor, ci al viilor. Iar mulţimile, ascultându-L, erau uimite de învăţătura Lui.

(5)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei

(XXIV, 27-33; 42-51)

Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Precum fulgerul iese de la răsărit şi se arată până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului Omului. Că unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii. Iar îndată după strâmtorarea acelor zile, soarele se va întuneca şi luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor se vor zgudui. Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului şi vor plânge toate neamurile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă. Şi va trimite pe îngerii Săi, cu sunet mare de trâmbiţă şi vor aduna pe cei aleşi ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini. Învăţaţi de la smochin pilda: Când mlădiţa lui se face fragedă şi odrăsleşte frunze, cunoaşteţi că vara este aproape. Asemenea şi voi, când veţi vedea toate acestea, să ştiţi că este aproape, la uşi. Privegheaţi deci, că nu ştiţi în care zi vine Domnul vostru. Aceea cunoaşteţi, că de-ar şti stăpânul casei la ce strajă din noapte vine furul, ar priveghea şi n-ar lăsa să i se spargă casa. De aceea, şi voi fiţi gata, că în ceasul în care nu gândiţi Fiul Omului va veni. Cine, oare, este sluga credincioasă şi înţeleaptă pe care a pus-o stăpânul peste slugile sale, ca să le dea hrană la timp? Fericită este sluga aceea pe care, venind stăpânul său, o va afla făcând aşa. Adevărat zic vouă că

peste toate avuţiile sale o va pune. Iar dacă acea slugă, rea fiind, va zice în inima sa: Stăpânul meu întârzie, şi va începe să bată pe cei ce slujesc împreună cu el, să mănânce şi să bea cu beţivii, veni-va stăpânul slugii aceleia în ziua când nu se aşteaptă şi în ceasul pe care nu-l cunoaşte, şi o va tăia din dregătorie şi partea ei o va pune cu făţarnicii. Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor.

(6)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei

(VI, 22-33)

Zis-a Domnul către dânşii: Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult! Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî şi pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi şi pe celălalt îl va dispreţui; nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui mamona. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiţi pentru sufletul vostru ce veţi mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veţi îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana şi trupul decât îmbrăcămintea? Priviţi la păsările cerului că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitniţe, şi Tatăl vostru Cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai presus decât ele? Şi cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiţi? Luaţi

seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Şi vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceştia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este şi mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puţin credincioşilor? Deci, nu duceţi grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc păgânii; ştie doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveţi nevoie de ele. Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă.

(7)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan

(VI, 48-54)

Zis-a Domnul către iudeii care crezuseră în El: Eu sunt pâinea vieţii. Părinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit. Pâinea care se coboară din cer este aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu moare. Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii este trupul Meu. Deci iudeii se certau între ei, zicând: Cum poate Acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm? Şi le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.

(8)

Din Sfânta Evanghelie de la Luca

(XIV, 1, 12-15)

În vremea aceea a intrat Iisus, într-o sâmbătă, în casa uneia dintre căpeteniile fariseilor, ca să mănânce pâine; şi a zis celui ce-L chemase: când faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe fraţii tăi, nici pe rudele tale, nici vecinii bogaţi, ca nu cumva să te cheme şi ei, la rândul lor, pe tine, şi să-ţi fie ca răsplată. Ci, când faci un ospăţ, cheamă pe săraci, pe neputincioşi, pe şchiopi, pe orbi, şi fericit vei fi că nu pot să-ţi răsplătească. Căci ţi se va răsplăti la învierea dreptilor. Şi auzind acestea, unul dintre cei ce şedeau cu El la masă I-a zis: Fericit este cel ce va prânzi în împărăţia lui Dumnezeu!

(9)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei

(XXV, 31-46)

Zis-a Domnul: Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, şi toţi sfinţii îngeri cu El, atunci va şedea pe tronul slavei Sale. Şi se vor aduna înaintea Lui toate neamurile şi-i va despărţi pe unii de alţii, precum desparte păstorul oile de capre. Şi va pune oile

de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, moşteniţi împărăţia cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost şi Mi-aţi dat să mănânc; însetat am fost şi Mi-aţi dat să beau; străin am fost şi M-aţi primit; gol am fost şi M-aţi îmbrăcat; bolnav am fost şi M-aţi cercetat; în temniţă am fost şi aţi venit la Mine. Atunci drepţii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am hrănit? Sau însetat şi Ţi-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin şi Te-am primit, sau gol şi Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniţă şi am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă: Întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi ai Mei, prea mici, Mie Mi-aţi făcut. Atunci va zice şi celor de-a stânga: Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui. Căci flămând am fost şi nu Mi-aţi dat să mănânc; însetat am fost şi nu Mi-aţi dat să beau; străin am fost şi nu M-aţi primit; gol, şi nu M-aţi îmbrăcat; bolnav şi în temniţă, şi nu M-aţi cercetat. Atunci vor răspunde şi ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniţă şi nu Ţi-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu aţi făcut unuia dintre aceştia prea mici, nici Mie nu Mi-aţi făcut. Şi vor merge aceştia la osândă veşnică, iar drepţii la viaţă veşnică.

(10)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei

(V, 42-48)

Zis-a Domnul: Celui care cere de la tine, dă-i; şi de la cel ce voieşte să se împrumute de la tine, nu întoarce faţa ta. Aţi auzit că s-a zis: Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău. Iar Eu vă zic vouă: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cel ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc, ca să fiţi fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Căci dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veţi avea? Au nu fac şi vameşii acelaşi lucru? Şi dacă îmbrăţişaţi numai pe fraţii voştri, ce faceţi mai mult? Au nu fac şi păgânii acelaşi lucru? Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este.

(11)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei

(XIII, 44-54)

Zis-a Domnul pilda aceasta: Asemenea este împărăţia cerurilor cu o comoară ascunsă în ţarină, pe care, găsind-o un om, a ascuns-o, şi de bucuria

ei se duce şi vinde tot ce are şi cumpără ţarina aceea. Iarăşi este asemenea împărăţia cerurilor cu un neguţător care caută mărgăritare bune. Şi aflând un mărgăritar de mult preţ, s-a dus, a vândut toate câte avea şi l-a cumpărat. Asemenea este iarăşi împărţia cerurilor cu un năvod aruncat în mare şi care adună tot felul de peşti. Iar când s-a umplut, l-au tras pescarii la mal şi, şezând, au ales în vase pe cei buni, iar pe cei răi i-au aruncat afară. Aşa va fi la sfârşitul veacului: vor ieşi îngerii şi vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor drepţi. Şi îi vor arunca în cuptorul cel de foc; acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor. Înţeles-aţi toate acestea? Zis-au Lui: Da, Doamne. Iar El le-a zis: De aceea, orice cărturar cu învăţătură despre împărăţia cerurilor este asemenea unui om gospodar, care scoate din vistieria sa noi şi vechi. Iar după ce Iisus a sfârşit aceste pilde, a trecut de acolo. Şi venind în patria Sa, îi învăţa pe ei în sinagoga lor.

(12)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan

(VIII, 51-59)

Zis-a Domnul către iudeii care veniseră atunci la Dânsul: Adevărat, adevărat zic vouă: Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac. Iudeii I-au zis: Acum am cunoscut că ai demon. Avraam a murit, de asemenea şi proorocii; şi Tu zici:

Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va gusta moartea în veac. Nu cumva eşti Tu mai mare decât Tatăl nostru Avraam, care a murit? Şi au murit şi proorocii. Cine Te faci Tu a fi? Iisus a răspuns: Dacă Mă slăvesc Eu pe Mine Însumi, slava Mea nimic nu este. Tatăl Meu este Cel care Mă slăveşte, despre Care ziceţi voi că este Dumnezeul vostru. Şi nu L-aţi cunoscut, dar Eu Îl ştiu; şi, dacă aş zice că nu-L ştiu, aş fi mincinos, asemenea vouă. Ci Îl ştiu şi păzesc cuvântul Lui. Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea şi a văzut-o şi s-a bucurat. Deci au zis iudeii către El: Încă nu ai cincizeci de ani şi l-ai văzut pe Avraam? Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam. Deci au luat pietre ca să arunce asupra Lui. Dar Iisus S-a ferit şi a ieşit din templu şi, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

(13)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei

(XII, 30-37)

Zis-a Domnul: Cine nu este cu Mine este împotriva Mea, şi cine nu adună cu Mine risipeşte. De aceea vă zic: Orice păcat şi orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în

cel ce va să fie. Ori spuneţi că pomul este bun şi rodul lui e bun, ori spuneţi că pomul este rău şi rodul lui e rău, căci după roadă se cunoaşte pomul. Pui de vipere, cum puteţi să grăiţi cele bune, odată ce sunteţi răi? Căci din prisosul inimii grăieşte gura. Omul cel bun din comoara lui cea bună scoate afară cele bune, pe când omul cel rău din comoara lui cea rea scoate afară cele rele. Vă spun că pentru orice cuvânt deşert, pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecăţii. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept, şi din cuvintele tale vei fi osândit.

(14)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan

(XII, 24-26; 35-36)

Zis-a Domnul către ucenicii Săi: Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă. Cel ce îşi iubeşte sufletul îl va pierde; iar cel ce îşi urăşte sufletul în lumea aceasta îl va păstra pentru viaţa veşnică. Dacă-Mi slujeşte cineva, să-Mi urmeze, şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. Dacă-Mi slujeşte cineva, Tatăl Meu îl va cinsti. Deci le-a zis Iisus: Încă puţină vreme Lumina este cu voi. Umblaţi cât aveţi Lumina, ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge. Cât aveţi Lumina, credeţi în Lumină, ca să fiţi fii ai Luminii.

(15)

Din Sfânta Evanghelie de la Luca

(XII, 32-40)

Zis-a Domnul: Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăţia. Vindeţi averile voastre şi daţi milostenie; faceţi-vă pungi care nu se învechesc, comoară neîmpuţinată în ceruri, unde fur nu se apropie, nici molie nu o strică. Căci unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră. Să fie mijloacele voastre încinse şi făcliile voastre aprinse. Şi voi fiţi asemenea oamenilor care aşteaptă pe stăpânul lor când se va întoarce de la nuntă, ca, venind şi bătând, îndată să-i deschidă. Fericite sunt slugile acelea pe care, venind, stăpânul le va afla veghind. Adevărat zic vouă că se va încinge şi le va pune la masă şi, apropiindu-se, le va sluji. Fie că va veni la straja a doua, fie că va veni la straja a treia, şi le va găsi aşa, fericite sunt acelea. Iar aceasta să ştiţi, că, de ar şti stăpânul casei în care ceas vine furul, ar veghea şi n-ar lăsa să i se spargă casa. Deci şi voi fiţi gata, că în ceasul în care nu gândiţi Fiul Omului va veni.

CUPRINSUL

SLUJBA ÎNMORMÂNTĂRII

Rânduiala înmormântării mirenilor 5
Rugăciunile de iertare 41
Rânduiala înmormântări pruncilor 49
Rânduiala înmormântării preoţilor şi a diaconilor de mir 65
Rânduiala înmormântării călugărilor 113
Rânduiala înmormântării în ziua de Paşti şi în Săptămâna Luminată 135

ALTE SLUJBE PENTRU MORŢI

Rânduiala Parastasului 149
Rânduiala binecuvântării şi sfinţirii crucii ce se aşază la mormânt 171
Rugăciunea care se citeşte de către preot la împărţirea hainelor şi a altor lucruri pentru cei adormiţi în Domnul 174
Litia mică pentru morţi 175
Rânduiala ce se săvârşeşte pentru pomenirea morţilor la 3 zile, la 9 zile şi la 3 săptămâni de la ziua morţii 179
Rânduiala ridicării Panaghiei pentru cei răposaţi 182

EVANGHELIILE CE SE CITESC LA STÂLPI

Evangheliile Învierii 191
Alte Evanghelii care pot fi citite ca adaos de podoabă la stâlpi, precum şi în drum spre locul de veci 202

Cu vrerea Bunului Dumnezeu, Celui în Treime preaslăvit, săvârşitu-s-a tipărirea acestei noi ediţii a PANIHIDEI în cel de al XX-lea an de la alegerea şi întronizarea

Prea Fericitului nostru Părinte

TEOCTIST

în scaunul de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Din îndemnul şi cu purtarea de grijă ale Prea Fericirii Sale, tipărirea acestei cărţi de slujbă s-a făcut sub supravegherea Prea Sfinţitului Episcop **Vincenţiu Ploieşteanul,** Vicar Patriarhal şi Secretarul Sfântului Sinod, ajutat de Dr. *Aurelian Marinescu* – director al Editurii Institutului Biblic, şi de P. C. Pr. *Valer Ulican* – Consilier Patriarhal al Tipografiei Institutului Biblic.

Redactor: Pr. Dr. *Corneliu Zăvoianu*

Tehnoredactarea a fost făcută de P. Cuv. Protos. *Vartolomeu Bogdan.*

Corectura: *Constantin Spăimuş, Maria State, Ana Maria Grigore* şi *Carmen Falon.*

Format 16/70x100. Coli de tipar 15 1/2. Cd.nr. 679

TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ŞI DE MISIUNE
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

Intrarea Miron Cristea nr. 6; 040162 Bucureşti
Telefon 4067193; 4067194; Fax: 3000553
www.editurapatriarhiei.ro
e-mail: eibmbor@rdslink.ro
tipogr.inst.biblic@rdslink.ro
magazin@editurapatriarhiei.ro

CÎNTĂRI LA ÎNMORMÎNTARE ȘI PARASTAS

ALILUIA - glas VIII *Ga -*

Tradițional

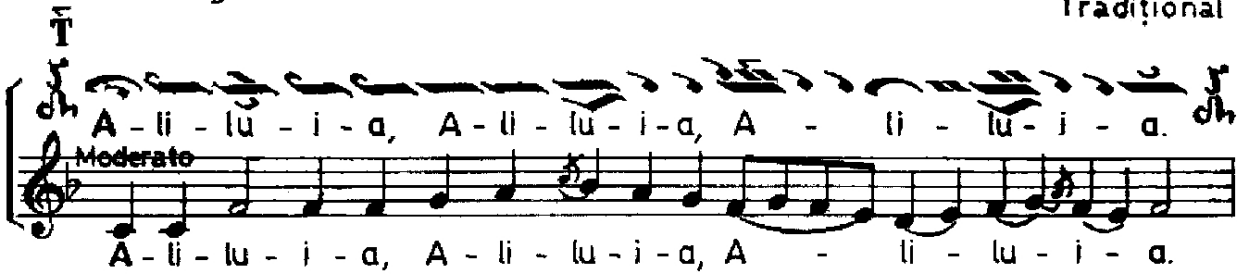

de 2 ori apoi :

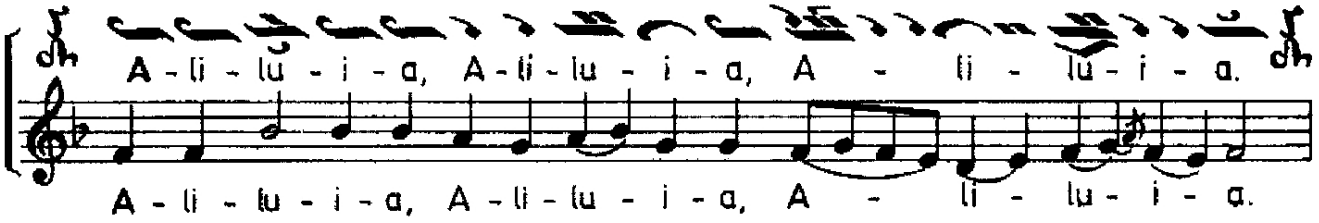

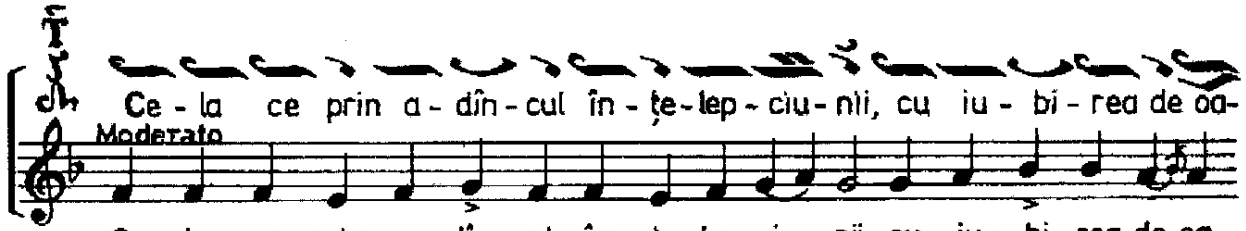

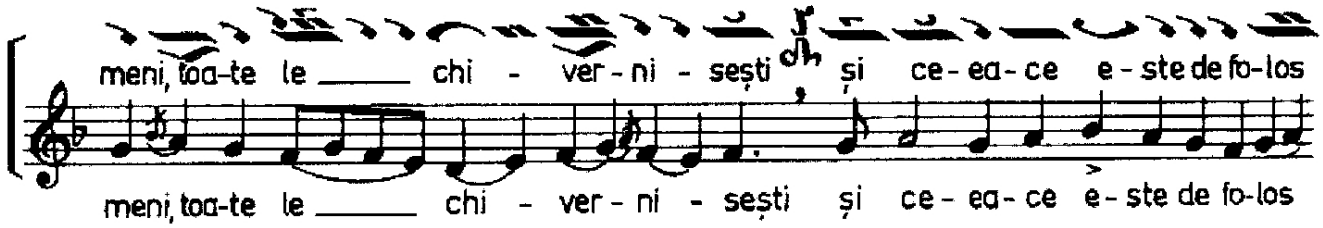

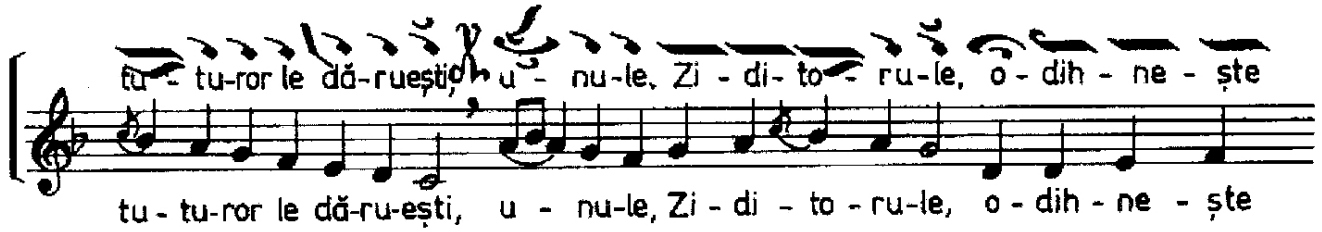

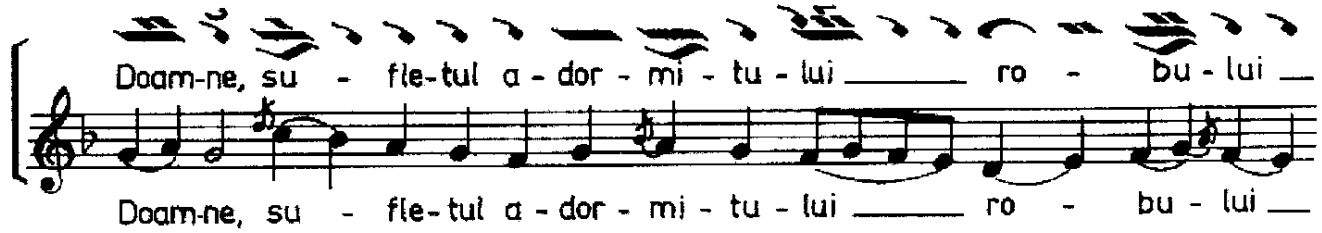

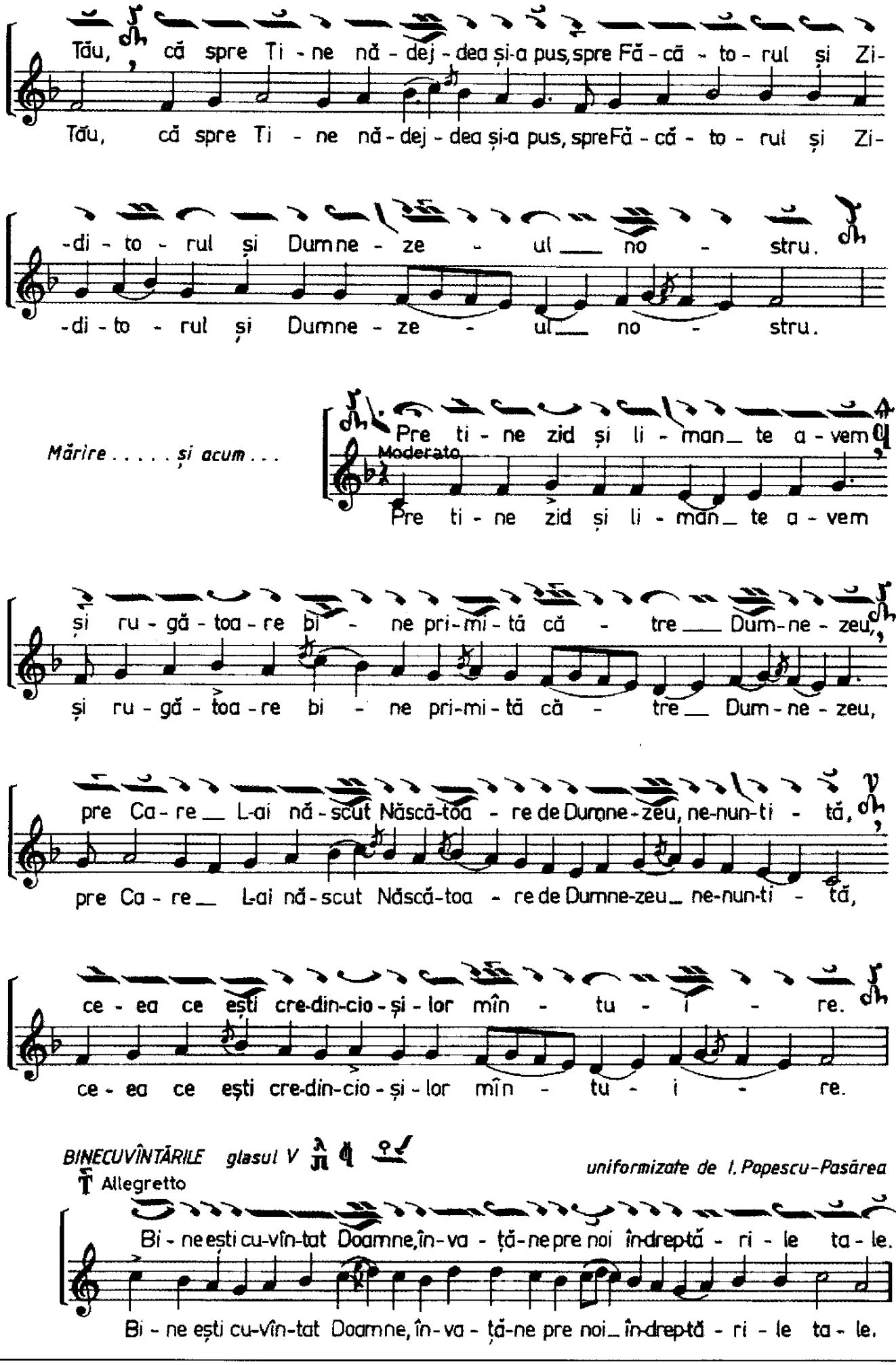
Tău, că spre Ti - ne nă - dej - dea și-a pus, spre Fă - că - to - rul și Zi-
-di - to - rul și Dumne - ze - ul no - stru.
Mărire . . . . . și acum . . .
Moderato
Pre ti - ne zid și li - man_ te a - vem
și ru - gă - toa - re bi - ne pri-mi - tă că - tre Dum-ne - zeu,
pre Ca - re_ L-ai nă - scut Născă-toa - re de Dumne-zeu, ne-nun-ti - tă,
ce - ea ce ești cre-din-cio - și - lor mîn - tu - i - re.
BINECUVÎNTĂRILE glasul V
uniformizate de I. Popescu-Pasărea
Allegretto
Bi - ne ești cu-vîn-tat Doamne, în-va - ță-ne pre noi în-drep-tă - ri - le ta - le.

1. Cea - ta sfin - ți - lor a a - flat iz - vo - rul vi - e - ții și u - șa

Cea - ta sfin - ți - lor a a - flat iz - vo - rul vi - e - ții și u - șa

ra - iu - lui; să a - flu și eu ca - lea prin po - că - in - ță; eu sînt

ra - iu - lui; să a - flu și eu ca - lea prin po - că - in - ță; eu sînt

oa - ia cea pier - du - tă; chia - mă - mă Mîn - tu - i - to - ru - le,

oa - ia cea pier - du - tă; chia - mă - mă Mîn - tu - i - to - ru - le,

și mă mîn - tu - ie - ște.

și mă mîn - tu - ie - ște.

2. Cei ce pre Mie - lul lui Dum - ne - zeu ați măr - tu - ri - sit și ați fost

Cei ce pre Mie - lul lui Dum - ne - zeu ați măr - tu - ri - sit și ați fost

jun - ghi - ați ca niș - te miei, fi - ind mu - tați la vi - a - ța cea ne - îm -

jun - ghi - ați ca niș - te miei, fi - ind mu - tați la vi - a - ța cea ne - îm -

- bă - trî - ni - toa - re și pu - ru - rea veș - ni - că sfin - ți - lor;

bă - trî - ni - toa - re și pu - ru - rea veș - ni - că sfin - ți - lor;

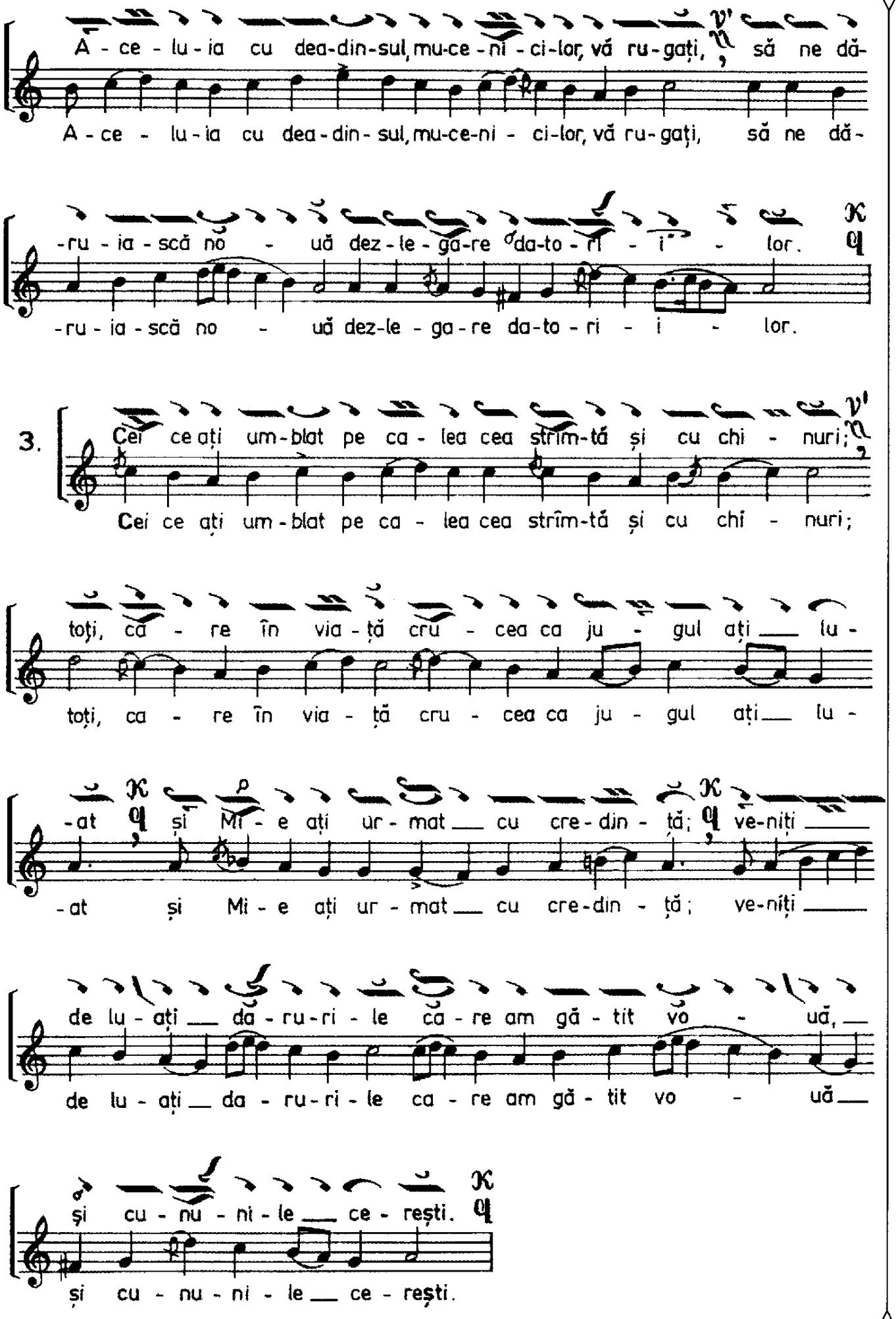
A - ce - lu - ia cu dea - din - sul, mu - ce - ni - ci - lor, vă ru - gați, să ne dă -
A - ce - lu - ia cu dea - din - sul, mu - ce - ni - ci - lor, vă ru - gați, să ne dă -
- ru - ia - scă no - uă dez - le - ga - re da - to - ri - i - lor.
- ru - ia - scă no - uă dez - le - ga - re da - to - ri - i - lor.
3.
Cei ce ați um - blat pe ca - lea cea strîm - tă și cu chi - nuri;
Cei ce ați um - blat pe ca - lea cea strîm - tă și cu chi - nuri;
toți, ca - re în via - ță cru - cea ca ju - gul ați lu -
toți, ca - re în via - ță cru - cea ca ju - gul ați lu -
- at și Mi - e ați ur - mat cu cre - din - ță; ve - niți
- at și Mi - e ați ur - mat cu cre - din - ță; ve - niți
de lu - ați da - ru - ri - le ca - re am gă - tit vo - uă,
de lu - ați da - ru - ri - le ca - re am gă - tit vo - uă
și cu - nu - ni - le ce - rești.
și cu - nu - ni - le ce - rești.

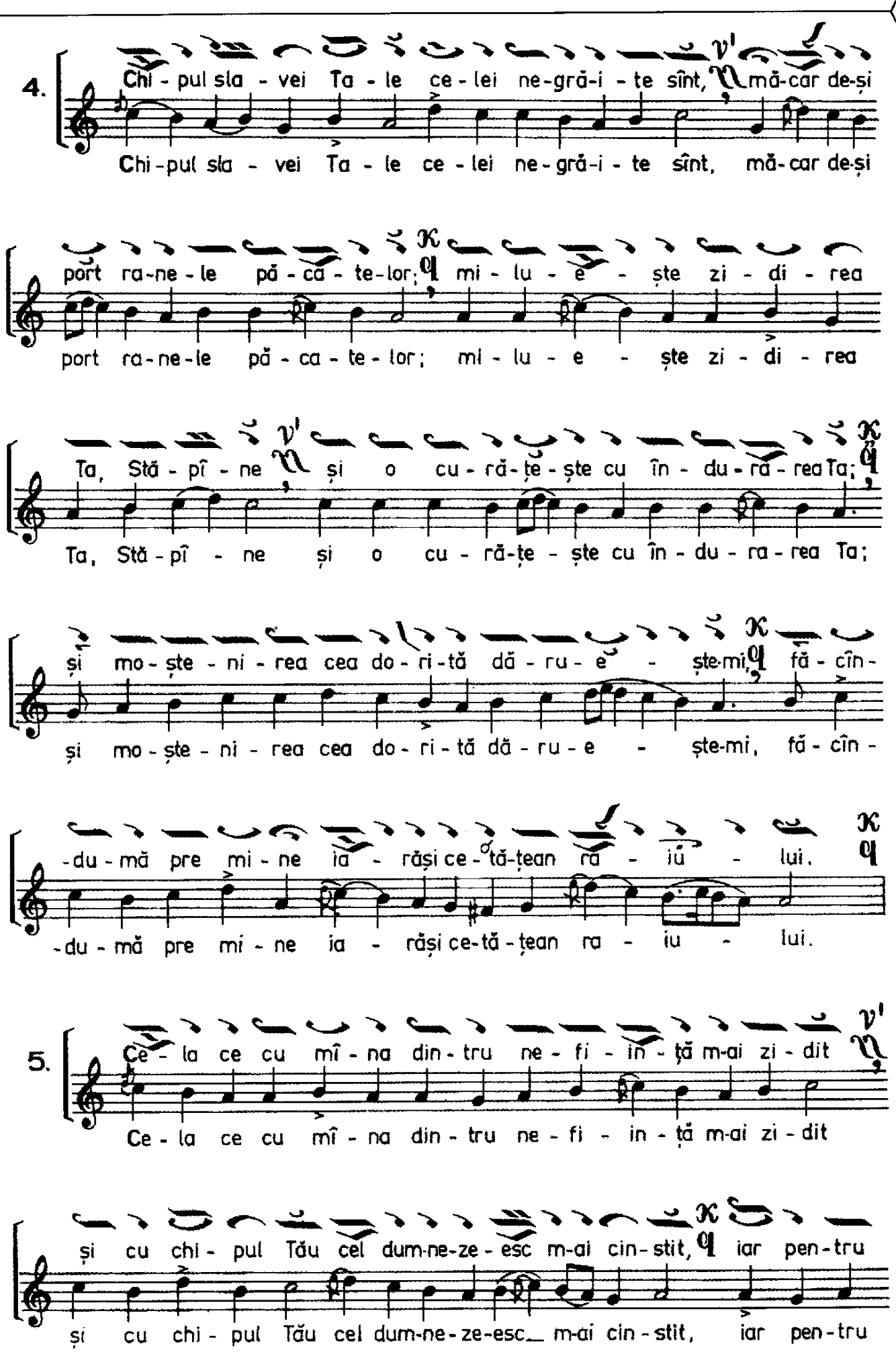
4.
Chi - pul sla - vei Ta - le ce - lei ne-gră-i - te sînt, mă-car de-și
Chi-pul sla - vei Ta - le ce - lei ne-gră-i - te sînt, mă-car de-și
port ra-ne - le pă - că - te-lor; mi - lu - e - ște zi - di - rea
port ra-ne-le pă - ca - te - lor; mi - lu - e - ște zi - di - rea
Ta, Stă - pî - ne și o cu - ră-ță - ște cu în - du - ra - rea Ta;
Ta, Stă - pî - ne și o cu - ră-ță - ște cu în - du - ra - rea Ta;
și mo - ște - ni - rea cea do - ri - tă dă - ru - e - ște-mi, fă - cîn -
și mo - ște - ni - rea cea do - ri - tă dă - ru - e - ște-mi, fă - cîn -
-du - mă pre mi - ne ia - răși ce - tă-țean ra - iu - lui.
-du - mă pre mi - ne ia - răși ce-tă - țean ra - iu - lui.
5.
Ce - la ce cu mî - na din - tru ne - fi - in - ță m-ai zi - dit
Ce - la ce cu mî - na din - tru ne - fi - in - ță m-ai zi - dit
și cu chi - pul Tău cel dum-ne-ze - esc m-ai cin - stit, iar pen - tru
și cu chi - pul Tău cel dum-ne-ze-esc_ m-ai cin - stit, iar pen - tru

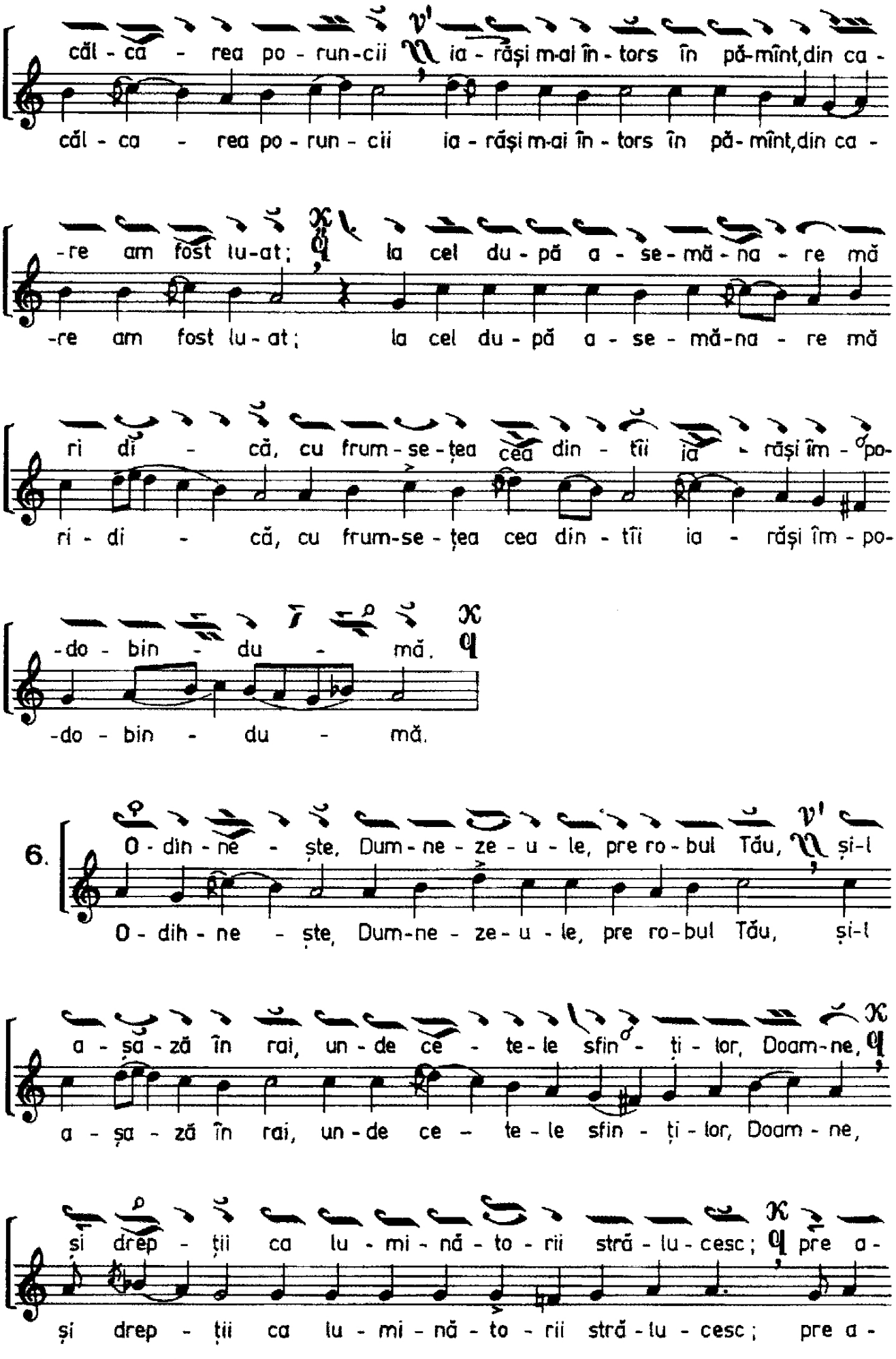
căl - ca - rea po - run - cii ia - răși m-ai în - tors în pă- mînt, din ca -
căl - ca - rea po - run - cii ia - răși m-ai în - tors în pă- mînt, din ca -
-re am fost lu - at; la cel du - pă a - se - mă - na - re mă
-re am fost lu - at; la cel du - pă a - se - mă - na - re mă
ri - di - că, cu frum - se - țea cea din - tîi ia - răși îm - po -
ri - di - că, cu frum - se - țea cea din - tîi ia - răși îm - po -
-do - bin - du - mă.
-do - bin - du - mă.
6.
O - din - ne - ște, Dum - ne - ze - u - le, pre ro - bul Tău, și - l
O - dih - ne - ște, Dum - ne - ze - u - le, pre ro - bul Tău, și - l
a - șa - ză în rai, un - de ce - te - le sfin - ți - lor, Doam - ne,
a - șa - ză în rai, un - de ce - te - le sfin - ți - lor, Doam - ne,
și drep - ții ca lu - mi - nă - to - rii stră - lu - cesc; pre a -
și drep - ții ca lu - mi - nă - to - rii stră - lu - cesc; pre a -

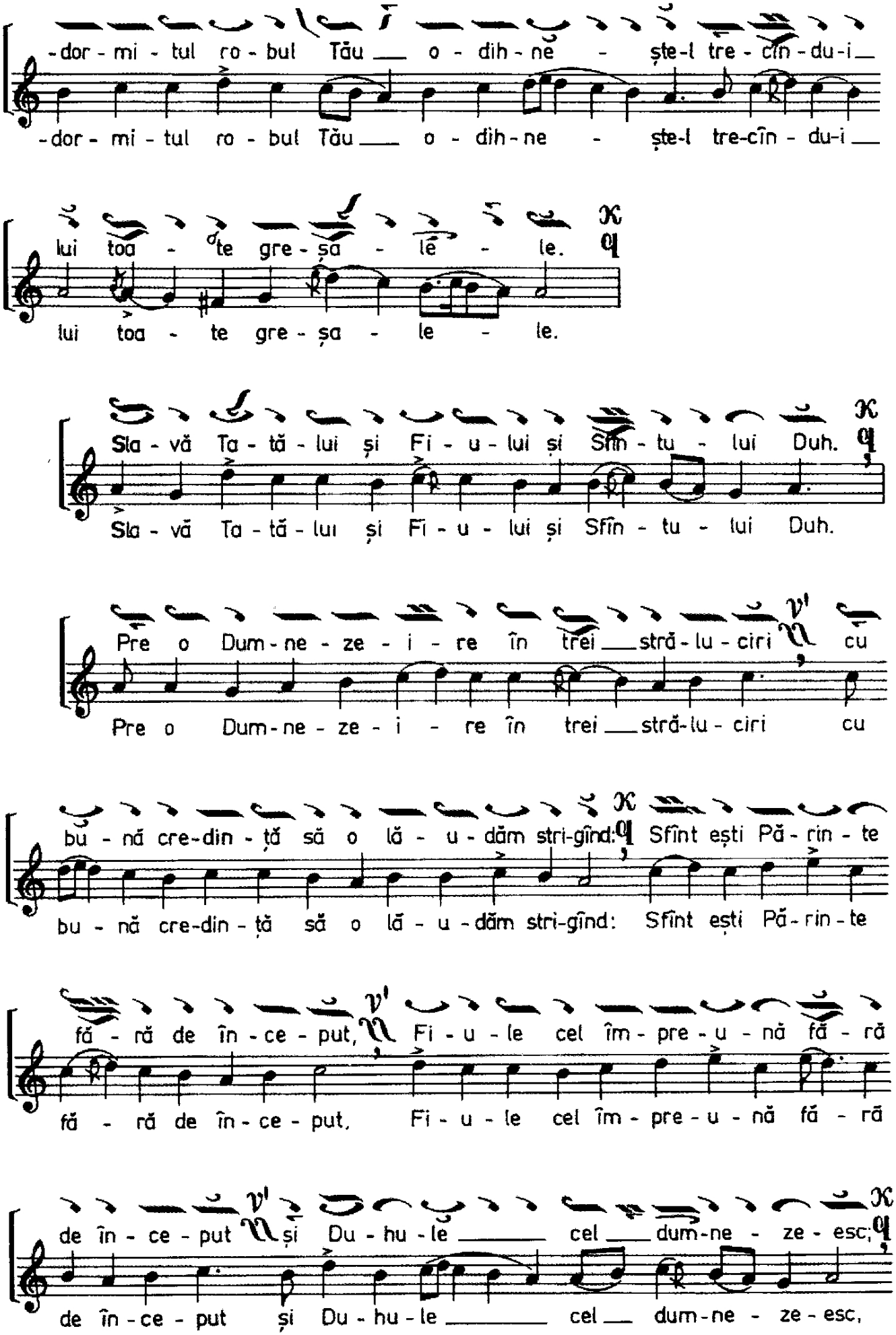
-dor - mi - tul ro - bul Tău o - dih - ne - ște-l tre - cîn - du-i
-dor - mi - tul ro - bul Tău o - dih - ne - ște-l tre-cîn - du-i
lui toa - te gre - șa - lê - le.
lui toa - te gre - șa - le - le.
Sla - vă Ta - tă - lui și Fi - u - lui și Sfîn - tu - lui Duh.
Sla - vă Ta - tă - lui și Fi - u - lui și Sfîn - tu - lui Duh.
Pre o Dum - ne - ze - i - re în trei stră - lu - ciri cu
Pre o Dum - ne - ze - i - re în trei stră - lu - ciri cu
bu - nă cre - din - ță să o lă - u - dăm stri - gînd: Sfînt ești Pă - rin - te
bu - nă cre - din - ță să o lă - u - dăm stri - gînd: Sfînt ești Pă - rin - te
fă - ră de în - ce - put, Fi - u - le cel îm - pre - u - nă fă - ră
fă - ră de în - ce - put, Fi - u - le cel îm - pre - u - nă fă - ră
de în - ce - put și Du - hu - le cel dum - ne - ze - esc;
de în - ce - put și Du - hu - le cel dum - ne - ze - esc,

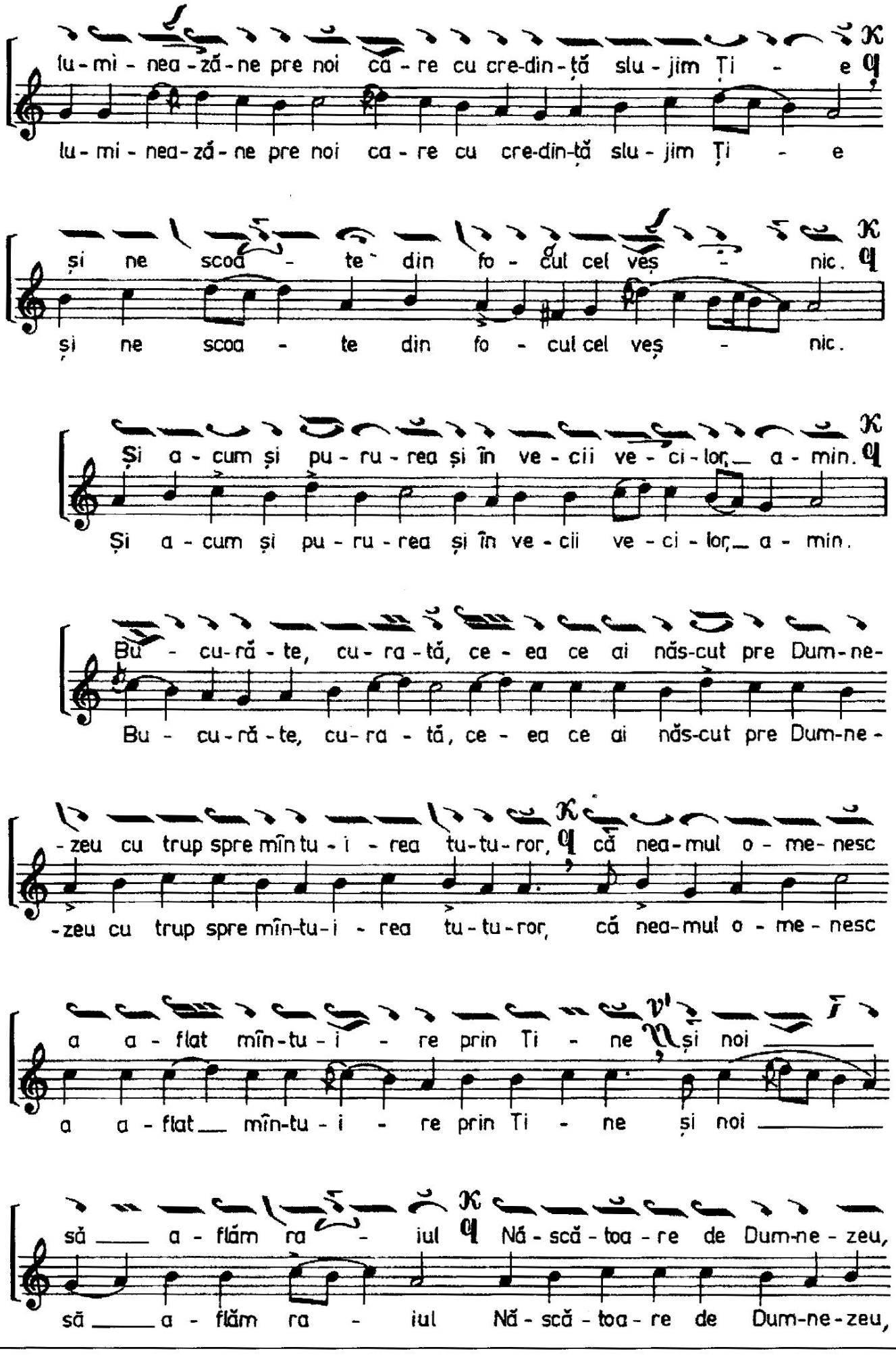
lu-mi-nea-ză-ne pre noi ca-re cu cre-din-ță slu-jim Ți-e
lu-mi-nea-ză-ne pre noi ca-re cu cre-din-ță slu-jim Ți-e
și ne scoa-te din fo-cul cel veș-nic.
și ne scoa-te din fo-cul cel veș-nic.
Și a-cum și pu-ru-rea și în ve-cii ve-ci-lor, a-min.
Și a-cum și pu-ru-rea și în ve-cii ve-ci-lor, a-min.
Bu-cu-ră-te, cu-ra-tă, ce-ea ce ai năs-cut pre Dum-ne-
Bu-cu-ră-te, cu-ra-tă, ce-ea ce ai năs-cut pre Dum-ne-
-zeu cu trup spre mîn-tu-i-rea tu-tu-ror, că nea-mul o-me-nesc
-zeu cu trup spre mîn-tu-i-rea tu-tu-ror, că nea-mul o-me-nesc
a a-flat mîn-tu-i-re prin Ti-ne și noi
a a-flat mîn-tu-i-re prin Ti-ne și noi
să a-flăm ra-iul Nă-scă-toa-re de Dum-ne-zeu,
să a-flăm ra-iul Nă-scă-toa-re de Dum-ne-zeu,

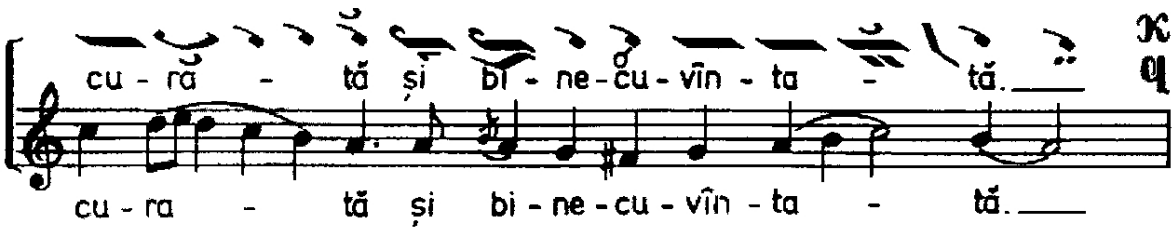

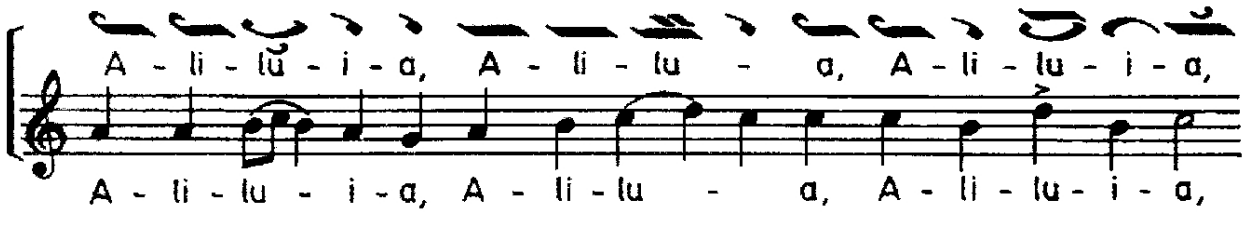

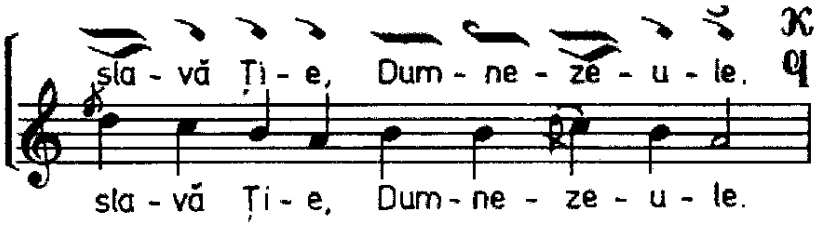

de două ori iar a treia oară:

de Protos. Silvan Nistor

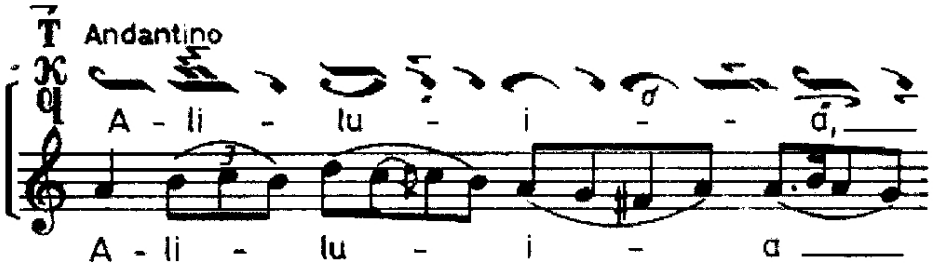

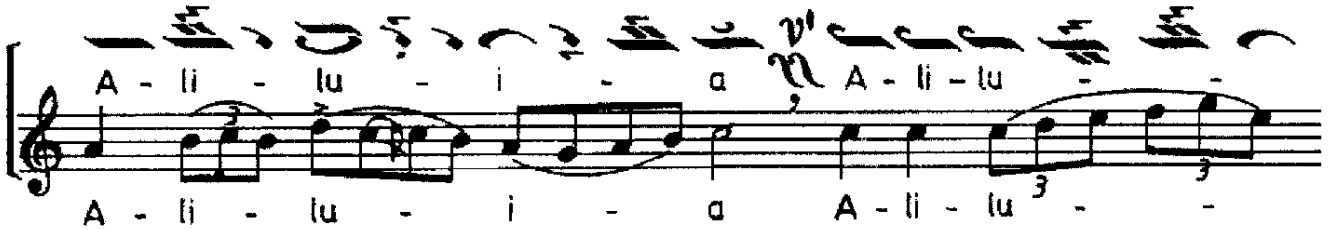

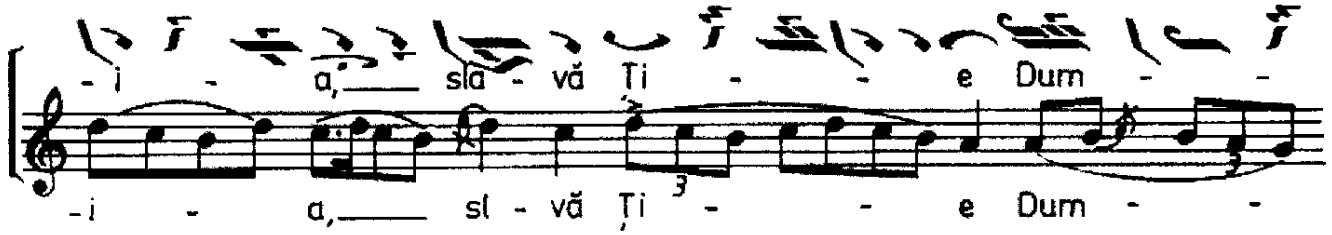

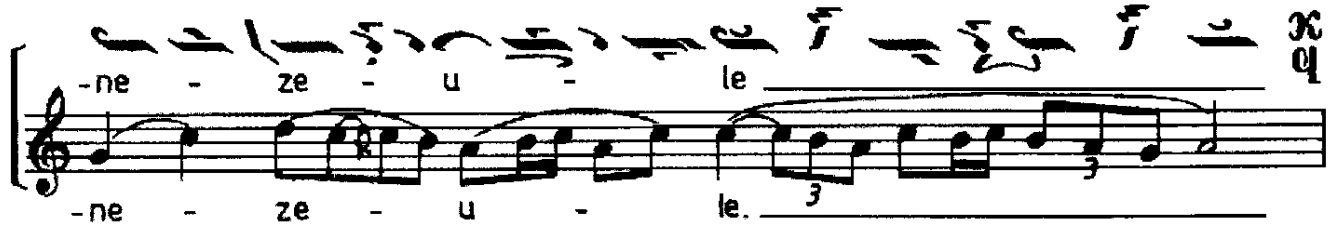

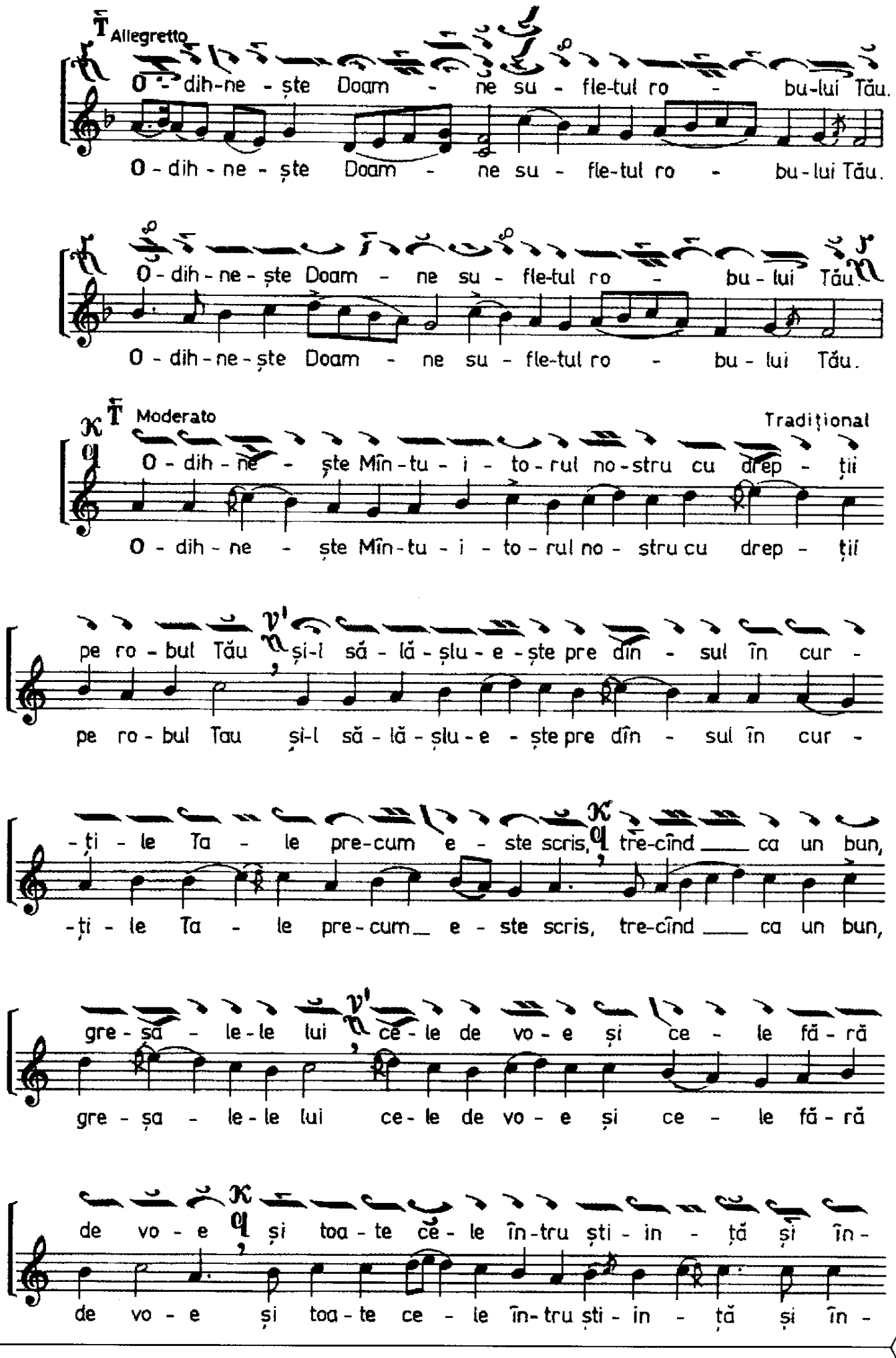
Allegretto
O - dih-ne - ște Doam - ne su - fle-tul ro - bu-lui Tău.
O - dih - ne - ște Doam - ne su - fle-tul ro - bu-lui Tău.
O - dih-ne-ște Doam - ne su - fle-tul ro - bu - lui Tău.
O - dih - ne-ște Doam - ne su - fle-tul ro - bu - lui Tău.
Moderato
Tradițional
O - dih - ne - ște Mîn-tu - i - to-rul no-stru cu drep - ții
O - dih - ne - ște Mîn - tu - i - to - rul no - stru cu drep - ții
pe ro - bul Tău și-l să - lă - șlu - e - ște pre dîn - sul în cur -
pe ro - bul Tau și-l să - lă - șlu - e - ște pre dîn - sul în cur -
-ți - le Ta - le pre-cum e - ste scris, tre-cînd ca un bun,
-ți - le Ta - le pre - cum e - ste scris, tre-cînd ca un bun,
gre - să - le - le lui ce - le de vo - e și ce - le fă - ră
gre - șa - le - le lui ce - le de vo - e și ce - le fă - ră
de vo - e și toa - te ce - le în-tru și - in - ță și în -
de vo - e și toa - te ce - le în - tru și - in - ță și în -

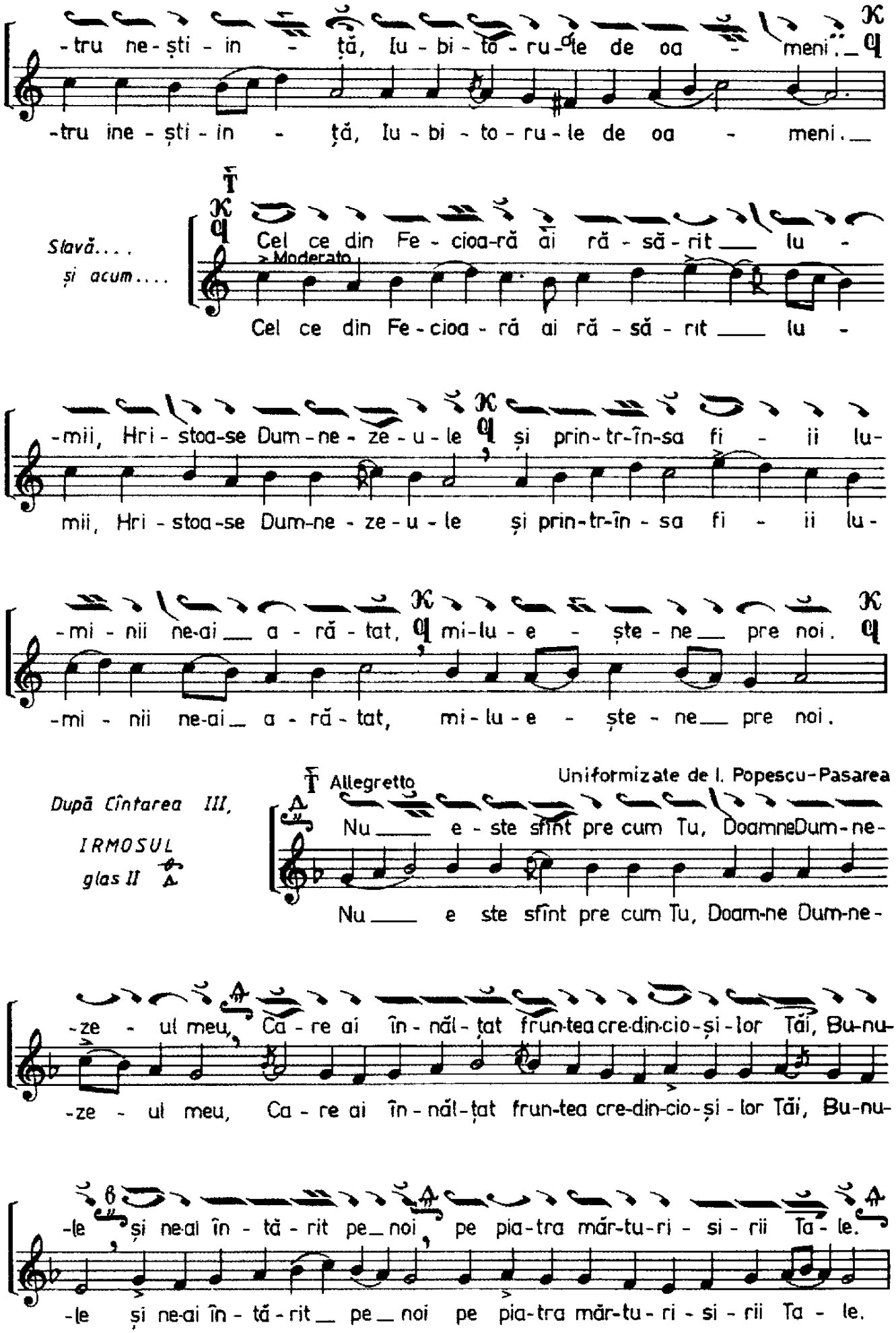
-tru ne-ști-in - ță, Iu-bi-to-ru-le de oa - meni.
-tru ine-ști-in - ță, Iu-bi-to-ru-le de oa - meni.
Slavă....
și acum....
Moderato
Cel ce din Fe-cioa-ră ai ră-să-rit lu -
Cel ce din Fe-cioa-ră ai ră-să-rit lu -
-mii, Hri-stoa-se Dum-ne-ze-u-le și prin-tr-în-sa fi - ii lu-
mii, Hri-stoa-se Dum-ne-ze-u-le și prin-tr-în-sa fi - ii lu-
-mi-nii ne-ai a-ră-tat, mi-lu-e-ște-ne pre noi.
-mi-nii ne-ai a-ră-tat, mi-lu-e-ște-ne pre noi.
Dupã Cîntarea III,
IRMOSUL
glas II
Allegretto
Uniformizate de I. Popescu-Pasarea
Nu e-ste sfînt pre cum Tu, DoamneDum-ne-
Nu e ste sfînt pre cum Tu, Doam-ne Dum-ne-
-ze-ul meu, Ca-re ai în-năl-țat frun-tea cre-din-cio-și-lor Tăi, Bu-nu-
-ze-ul meu, Ca-re ai în-năl-țat frun-tea cre-din-cio-și-lor Tăi, Bu-nu-
-le și ne-ai în-tă-rit pe noi, pe pia-tra măr-tu-ri-si-rii Ta-le.
-le și ne-ai în-tă-rit pe noi pe pia-tra măr-tu-ri-si-rii Ta-le.

După Cîntarea VI,

IRMOSUL

glas II

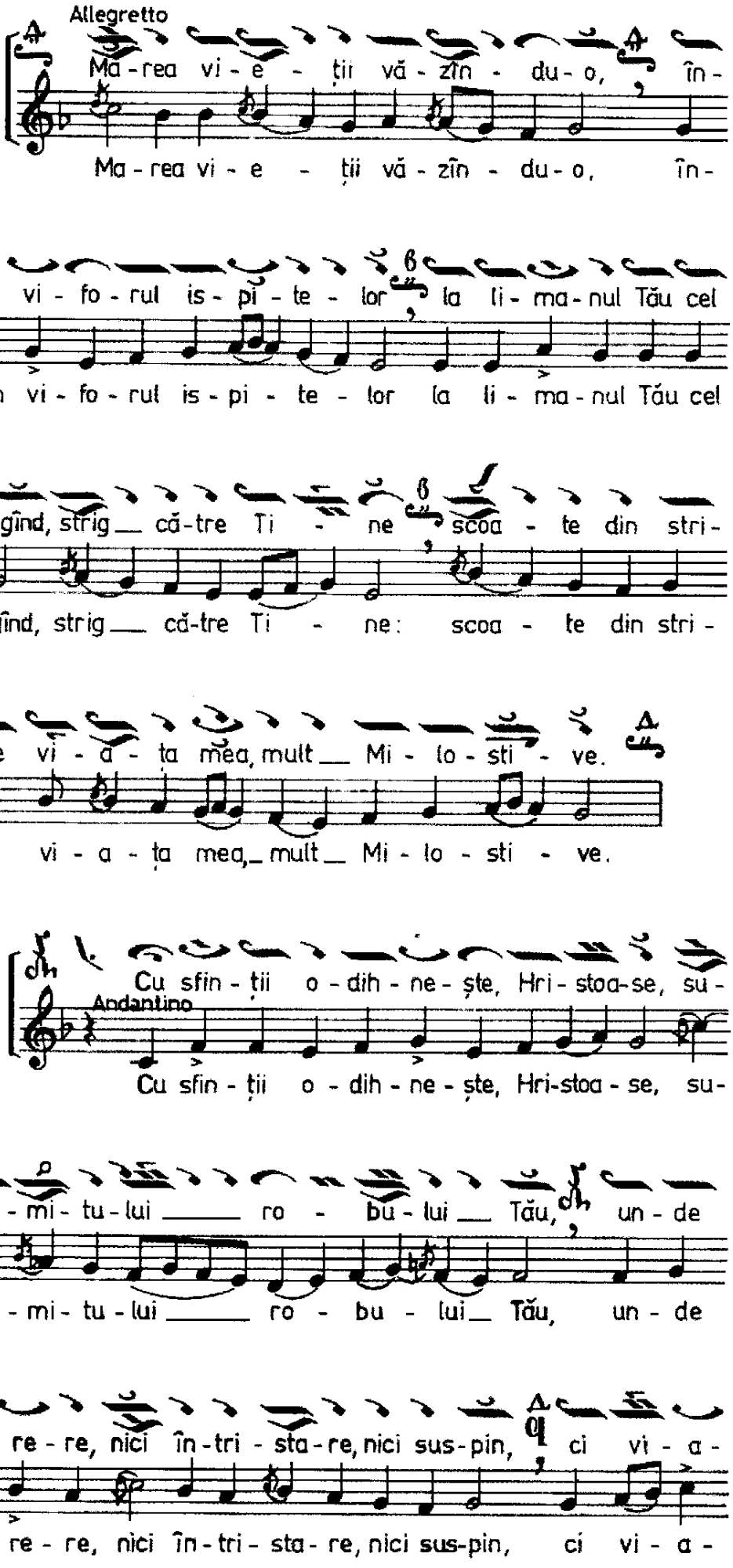

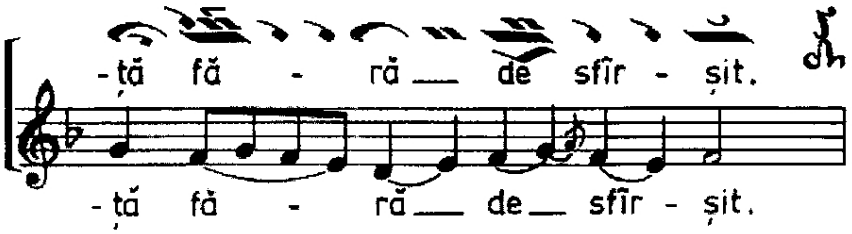

După Cîntarea IX,
IRMOSUL
glas II

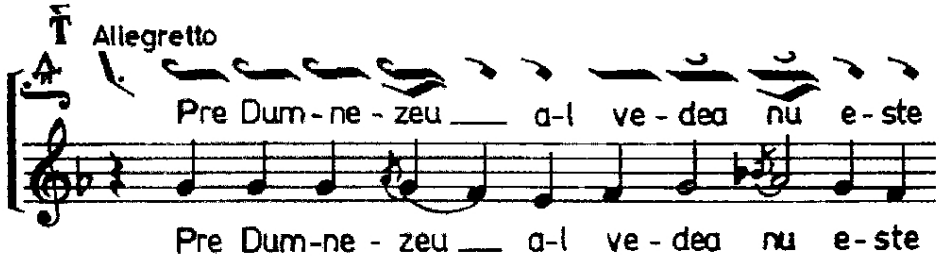

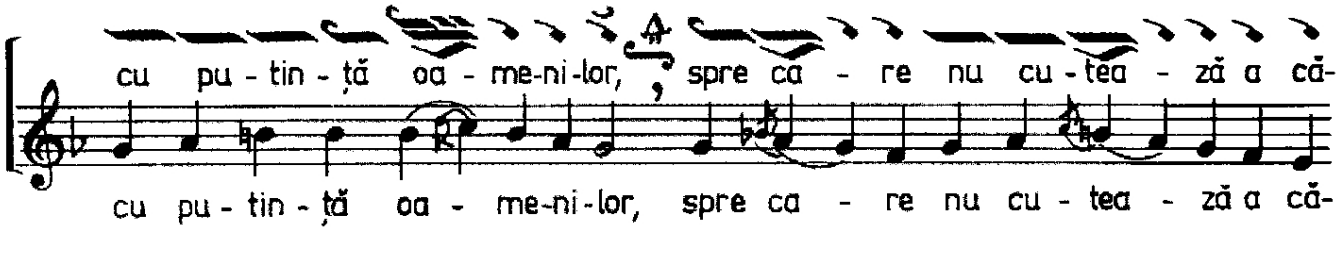

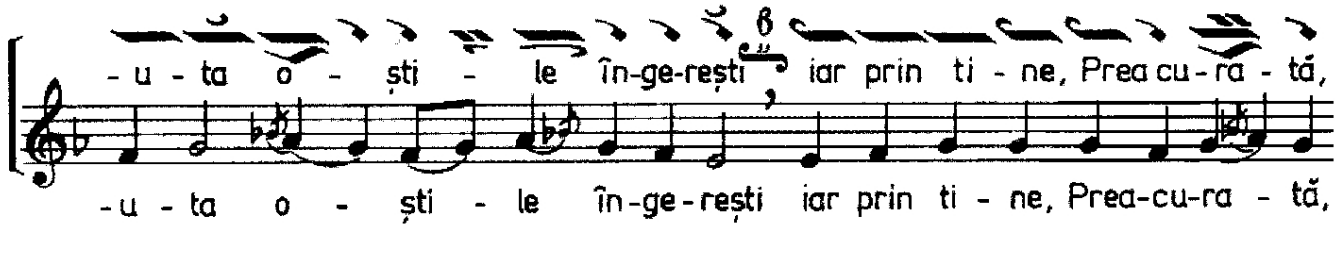

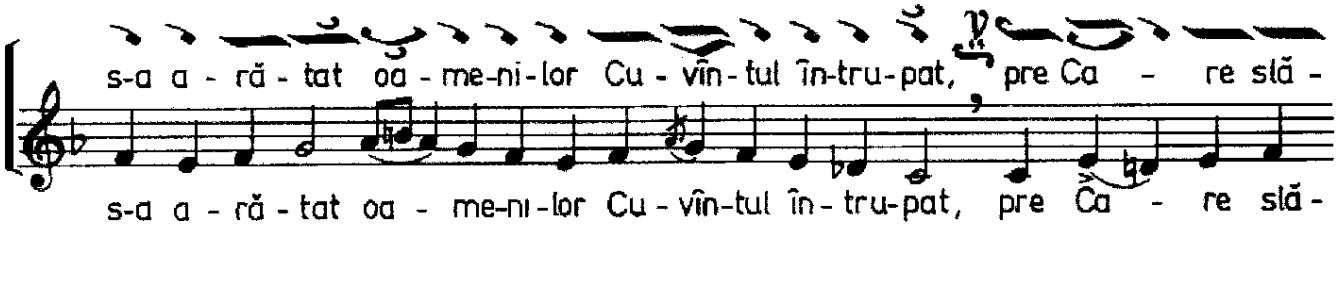

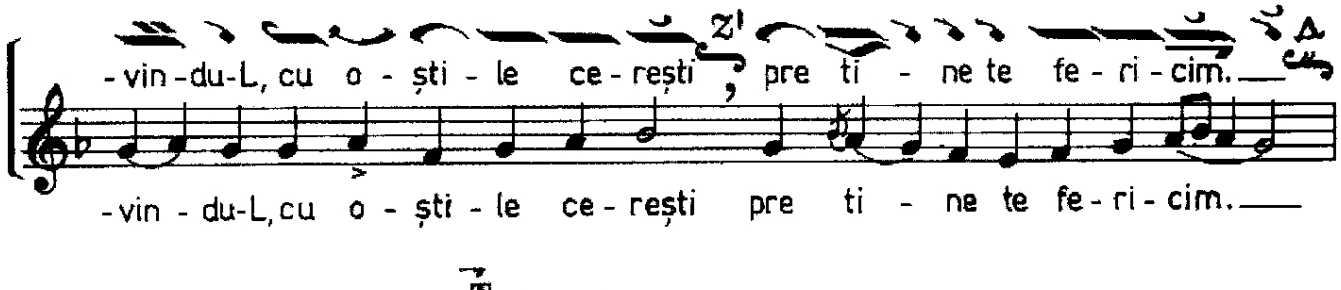

LUMINÎNDA
glas III Ga

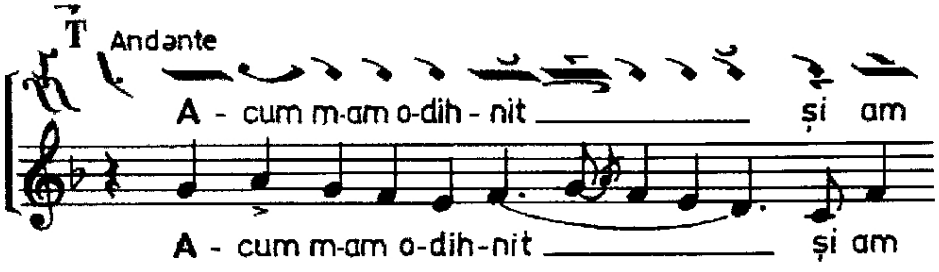

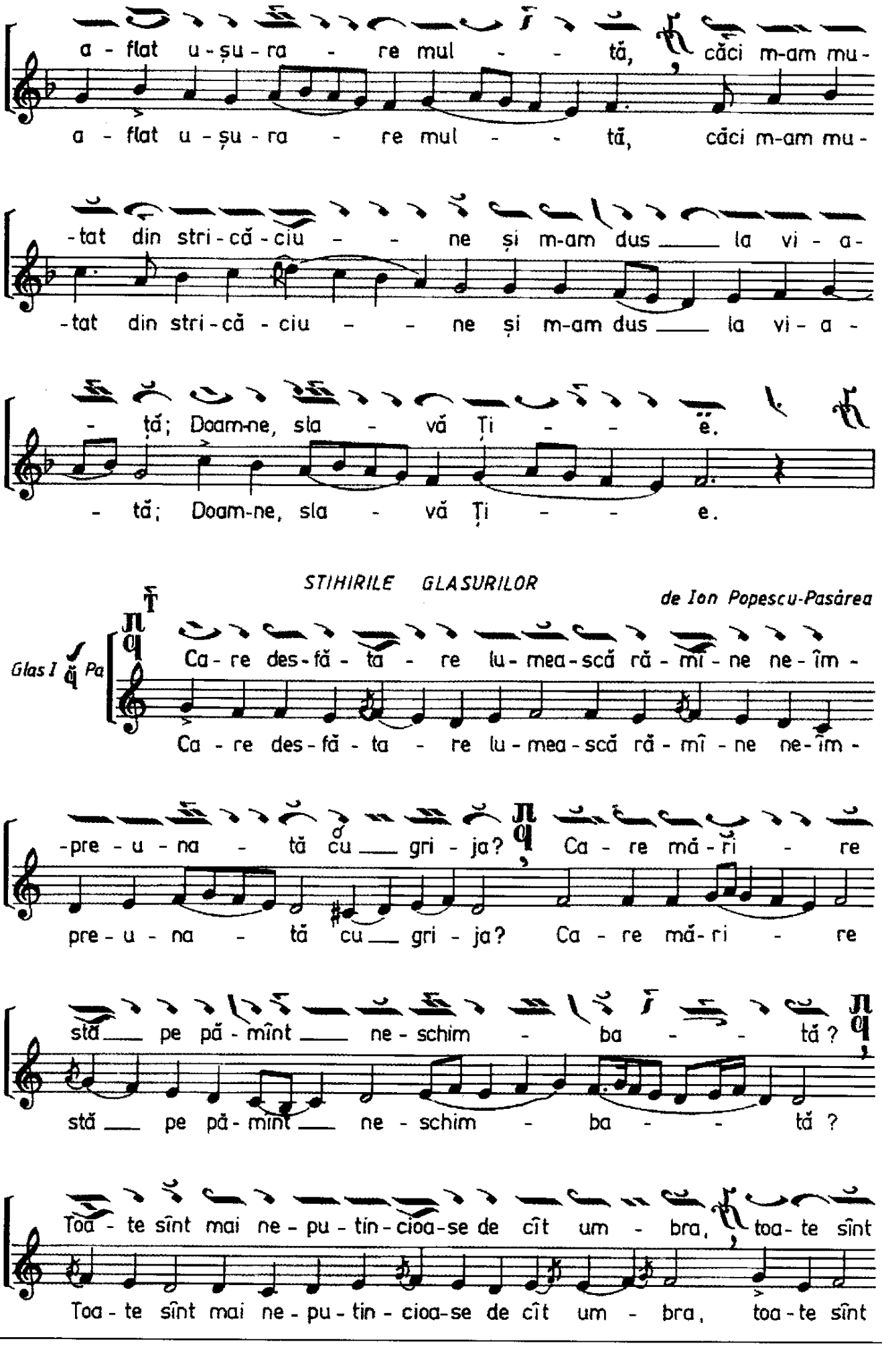
a - flat u - șu - ra - re mul - - tă, căci m-am mu-
a - flat u - șu - ra - re mul - - tă, căci m-am mu-
-tat din stri - că - ciu - - ne și m-am dus la vi - a-
-tat din stri - că - ciu - - ne și m-am dus la vi - a -
- tă; Doam-ne, sla - vă Ți - - ë.
- tă; Doam-ne, sla - vă Ți - - e.
STIHIRILE GLASURILOR
de Ion Popescu-Pasărea
Glas I Pa
Ca - re des - fă - ta - re lu - mea - scă ră - mî - ne ne - îm -
Ca - re des - fă - ta - re lu - mea - scă ră - mî - ne ne - îm -
-pre - u - na - tă cu gri - ja? Ca - re mă - ri - re
pre - u - na - tă cu gri - ja? Ca - re mă - ri - re
stă pe pă - mînt ne - schim - ba - - tă ?
stă pe pă - mînt ne - schim - ba - - tă ?
Toa - te sînt mai ne - pu - tin - cioa - se de cît um - bra, toa - te sînt
Toa - te sînt mai ne - pu - tin - cioa - se de cît um - bra, toa - te sînt

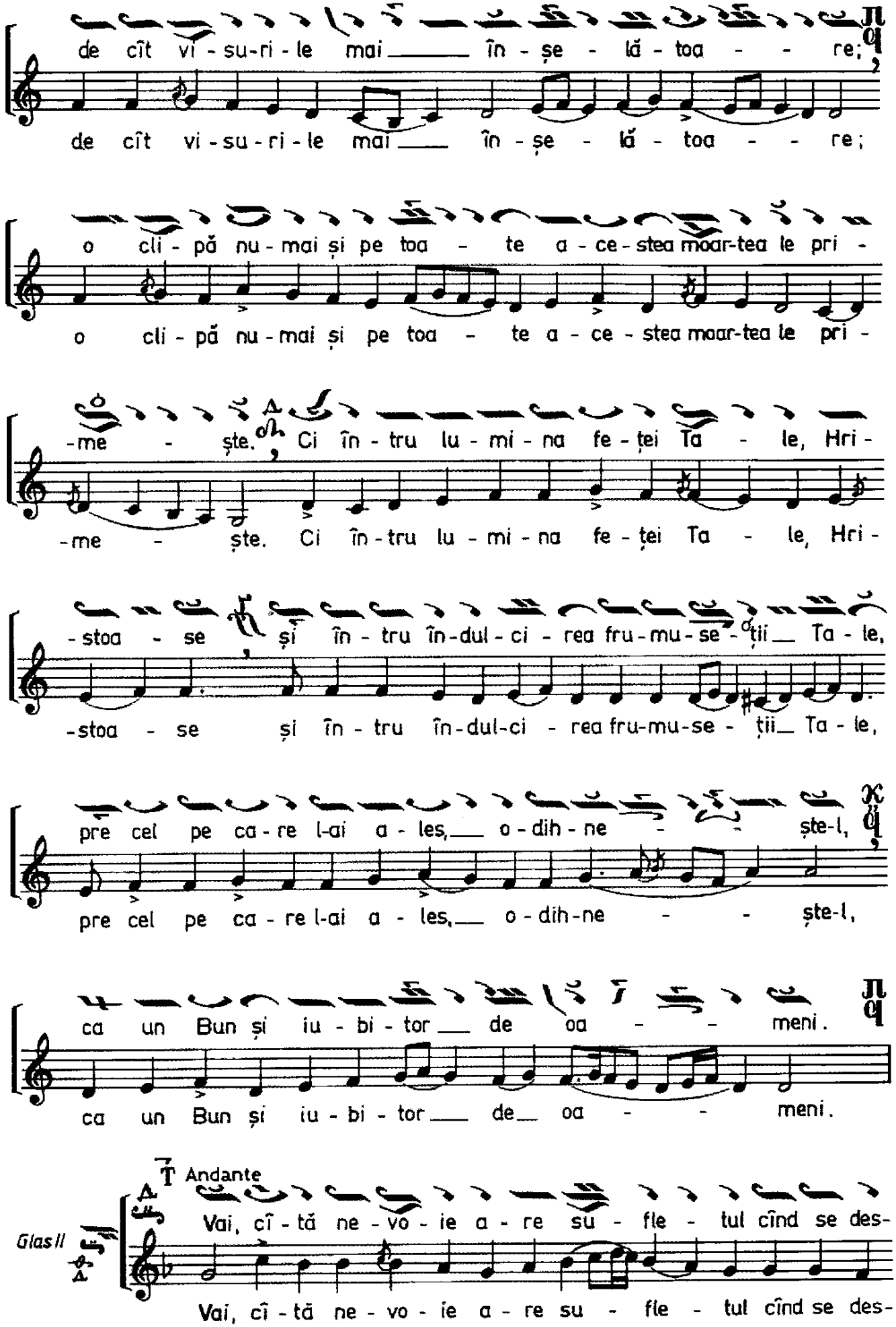
de cît vi - su-ri - le mai ___ în - șe - lă - toa - - re;
de cît vi - su - ri - le mai ___ în - șe - lă - toa - - re;
o cli - pă nu - mai și pe toa - te a - ce - stea moar-tea le pri -
o cli - pă nu - mai și pe toa - te a - ce - stea moar-tea le pri -
-me - ște. Ci în - tru lu - mi - na fe - ței Ta - le, Hri -
-me - ște. Ci în - tru lu - mi - na fe - ței Ta - le, Hri -
-stoa - se și în - tru în - dul - ci - rea fru - mu - se - ții ___ Ta - le,
-stoa - se și în - tru în - dul - ci - rea fru - mu - se - ții ___ Ta - le,
pre cel pe ca - re l-ai a - les, ___ o - dih - ne - - ște-l,
pre cel pe ca - re l-ai a - les, ___ o - dih - ne - - ște-l,
ca un Bun și iu - bi - tor ___ de oa - - meni.
ca un Bun și iu - bi - tor ___ de ___ oa - - meni.
Andante
Glas II
Vai, cî - tă ne - vo - ie a - re su - fle - tul cînd se des -
Vai, cî - tă ne - vo - ie a - re su - fle - tul cînd se des -

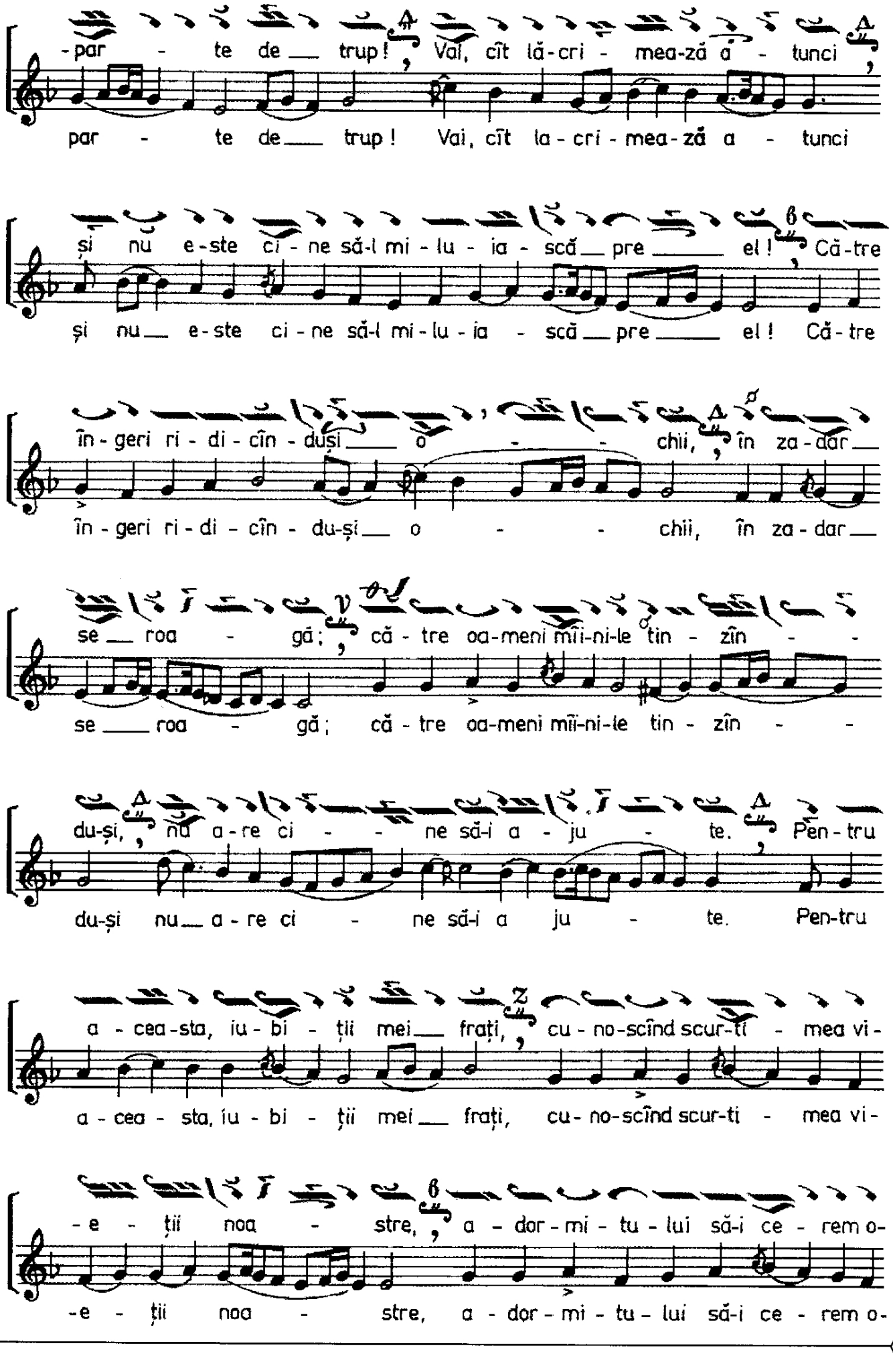
-par - te de trup! Vai, cît lă-cri-mea-ză a-tunci
par - te de trup! Vai, cît la-cri-mea-ză a - tunci
și nu e-ste ci-ne să-l mi-lu-ia-scă pre el! Că-tre
și nu e-ste ci-ne să-l mi-lu-ia - scă pre el! Că-tre
în-geri ri-di-cîn-duși o - chii, în za-dar
în-geri ri-di-cîn-du-și o - chii, în za-dar
se roa - gă; că-tre oa-meni mîi-ni-le tin-zîn -
se roa - gă; că-tre oa-meni mîi-ni-le tin - zîn -
du-și, nu a-re ci - ne să-i a-ju-te. Pen-tru
du-și nu a-re ci - ne să-i a ju - te. Pen-tru
a-cea-sta, iu-bi-ții mei frați, cu-no-scînd scur-ti-mea vi-
a-cea - sta, iu-bi - ții mei frați, cu-no-scînd scur-ti - mea vi-
-e-ții noa-stre, a-dor-mi-tu-lui să-i ce-rem o-
-e - ții noa - stre, a-dor-mi-tu-lui să-i ce - rem o-

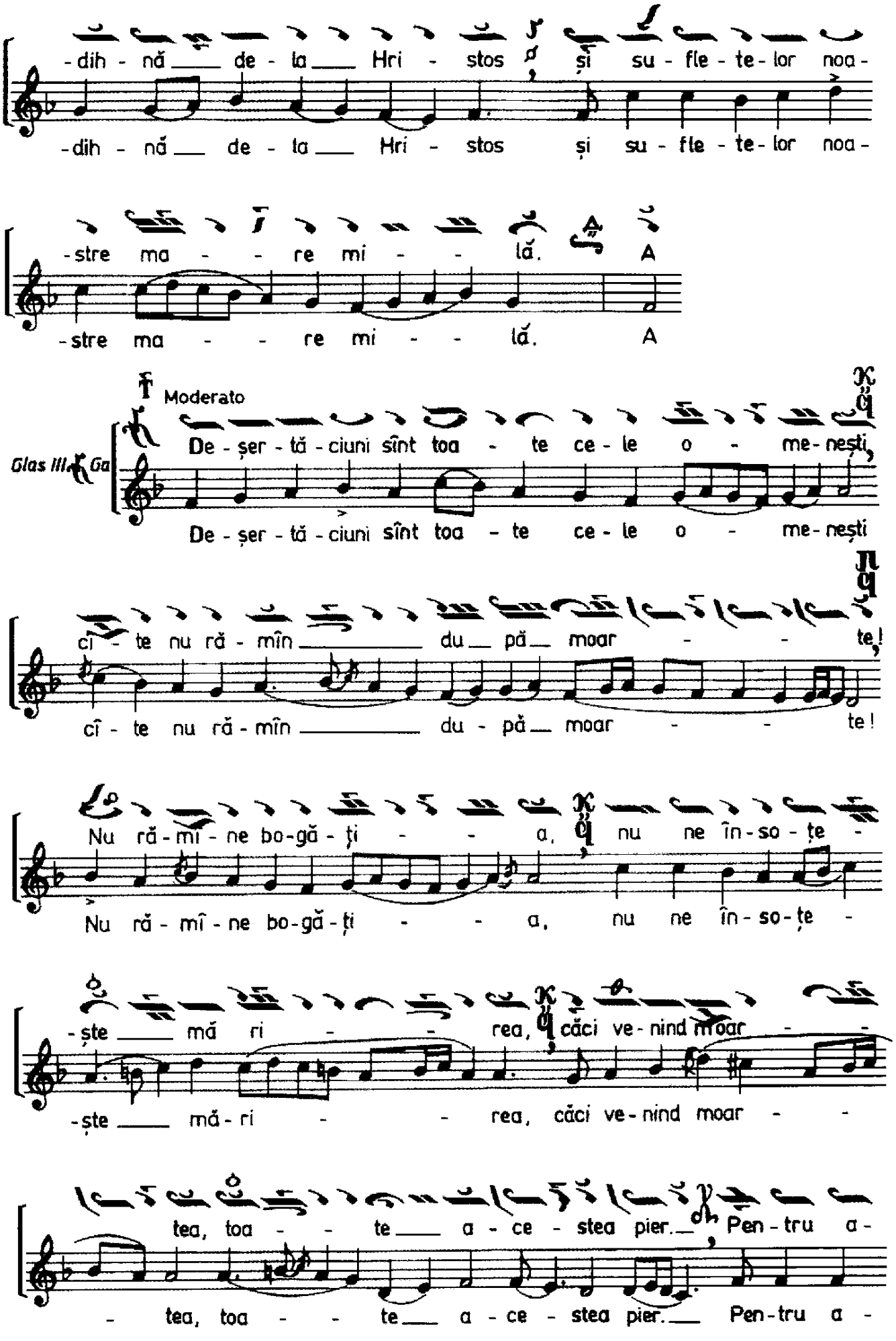
-dih - nă de - la Hri - stos și su - fle - te - lor noa -
-stre ma - re mi - lă. A
Moderato
Glas III
De - șer - tă - ciuni sînt toa - te ce - le o - me - nești,
cî - te nu ră - mîn du - pă moar - te!
Nu ră - mî - ne bo - gă - ți - a, nu ne în - so - țe -
-ște mă - ri - rea, căci ve - nind moar -
tea, toa - te a - ce - stea pier. Pen - tru a -

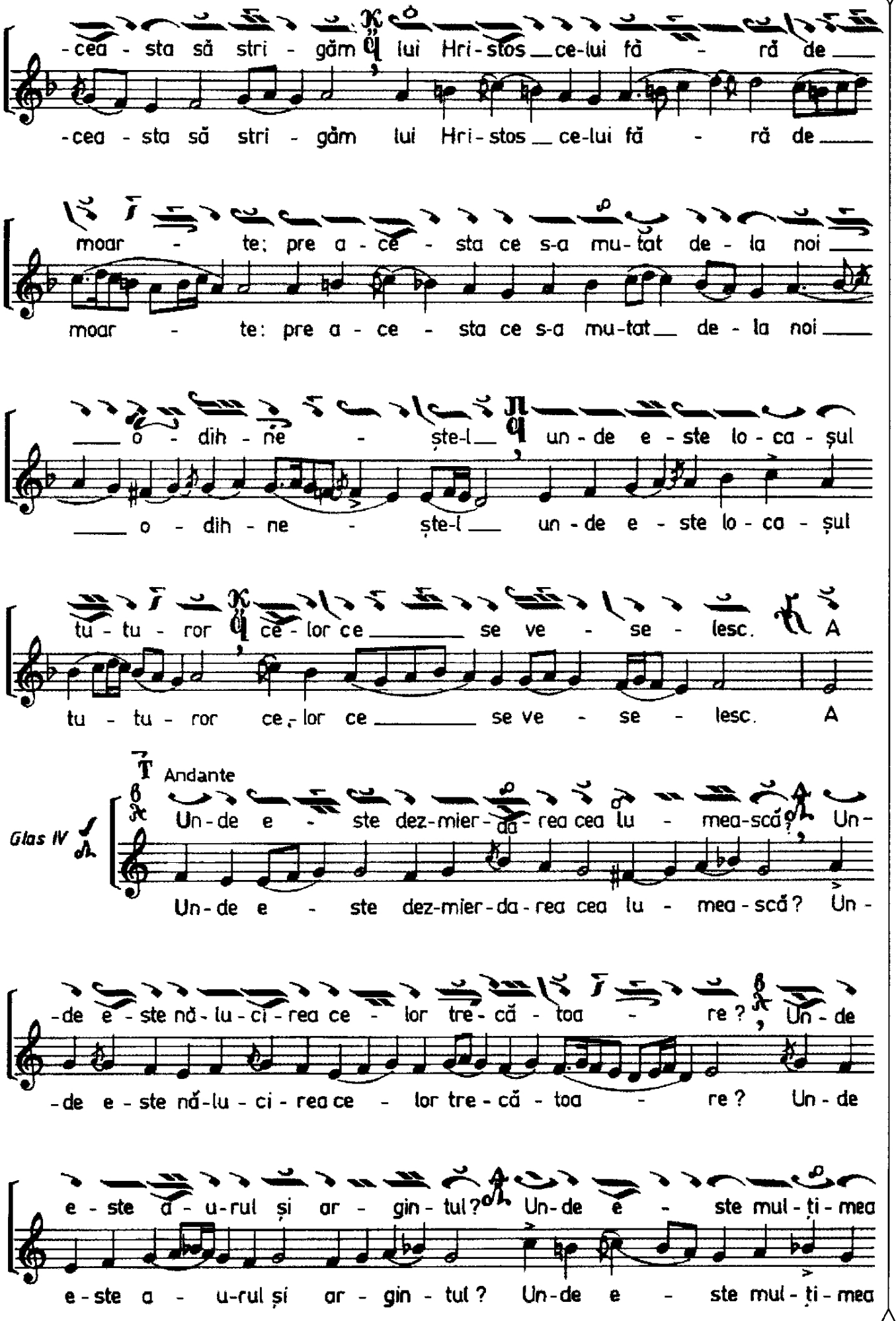
-cea - sta să stri - găm lui Hri - stos ce-lui fă - ră de
-cea - sta să stri - găm lui Hri - stos ce-lui fă - ră de
moar - te; pre a - ce - sta ce s-a mu - tat de - la noi
moar - te: pre a - ce - sta ce s-a mu - tat de - la noi
o - dih - ne - ște-l un - de e - ste lo - ca - șul
o - dih - ne - ște-l un - de e - ste lo - ca - șul
tu - tu - ror ce - lor ce se ve - se - lesc. A
tu - tu - ror ce - lor ce se ve - se - lesc. A
Andante
Glas IV
Un - de e - ste dez - mier - da - rea cea lu - mea - scă? Un -
Un - de e - ste dez - mier - da - rea cea lu - mea - scă? Un -
-de e - ste nă - lu - ci - rea ce - lor tre - că - toa - re? Un - de
-de e - ste nă - lu - ci - rea ce - lor tre - că - toa - re? Un - de
e - ste a - u - rul și ar - gin - tul? Un - de e - ste mul - ți - mea
e - ste a - u - rul și ar - gin - tul? Un - de e - ste mul - ți - mea

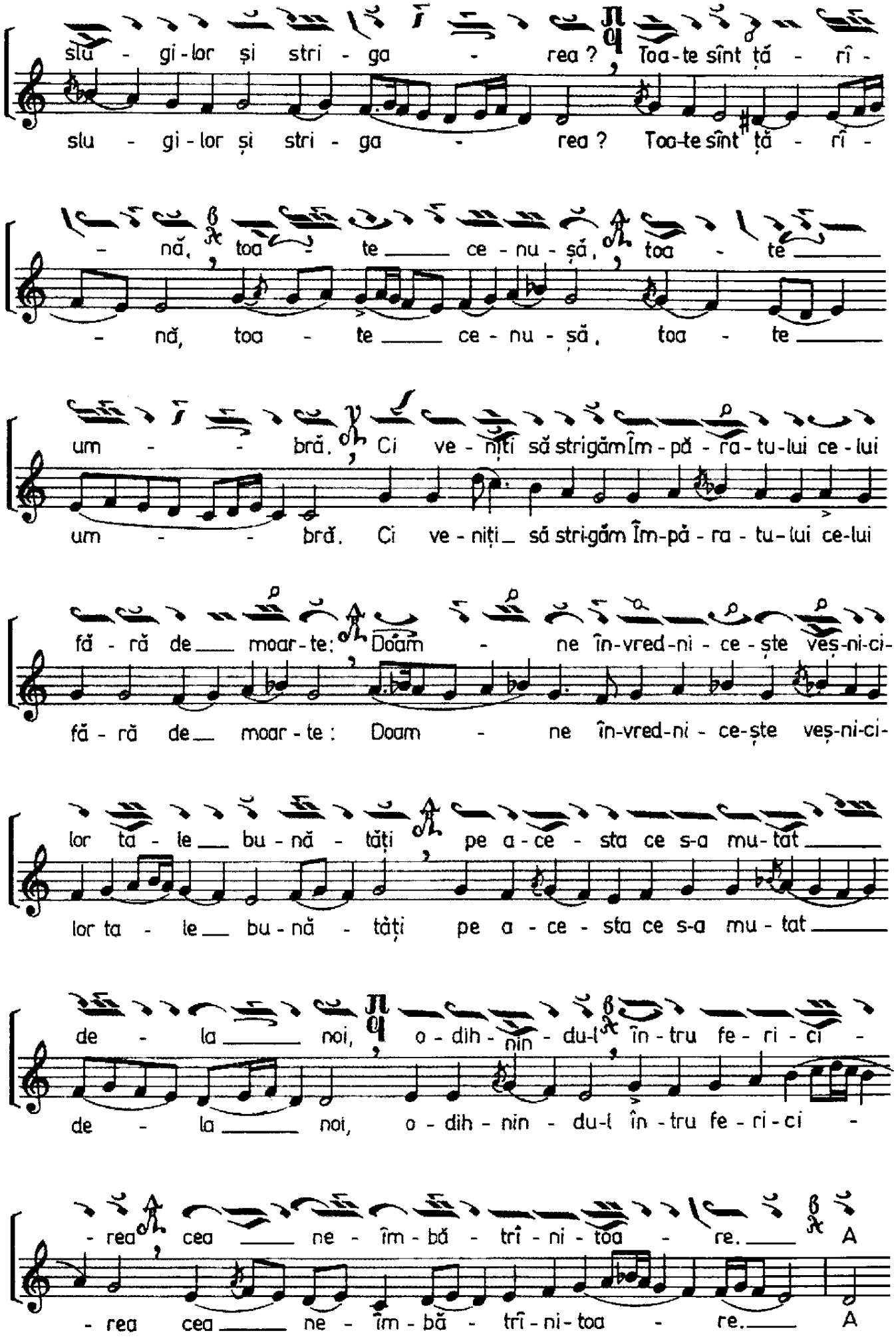
slu - gi-lor și stri - ga - rea ? Toa-te sînt ță - rî -
slu - gi-lor și stri - ga - rea ? Toa-te sînt ță - rî -
- nă, toa - te ce - nu - șă, toa - te
- nă, toa - te ce - nu - șă, toa - te
um - - bră. Ci ve - niți să strigăm Îm - pă - ra - tu-lui ce-lui
um - - bră. Ci ve - niți să strigăm Îm-pă - ra - tu-lui ce-lui
fă - ră de moar - te: Doam - ne în-vred-ni - ce - ște veș-ni-ci-
fă - ră de moar - te: Doam - ne în-vred-ni - ce-ște veș-ni-ci-
lor ta - le bu - nă - tăți pe a - ce - sta ce s-a mu-tat
lor ta - le bu - nă - tăți pe a - ce - sta ce s-a mu - tat
de - la noi, o - dih - nin - du-l în - tru fe - ri - ci -
de - la noi, o - dih - nin - du-l în - tru fe - ri - ci -
- rea cea ne - îm - bă - trî - ni - toa - re. A
- rea cea ne - îm - bă - trî - ni - toa - re. A

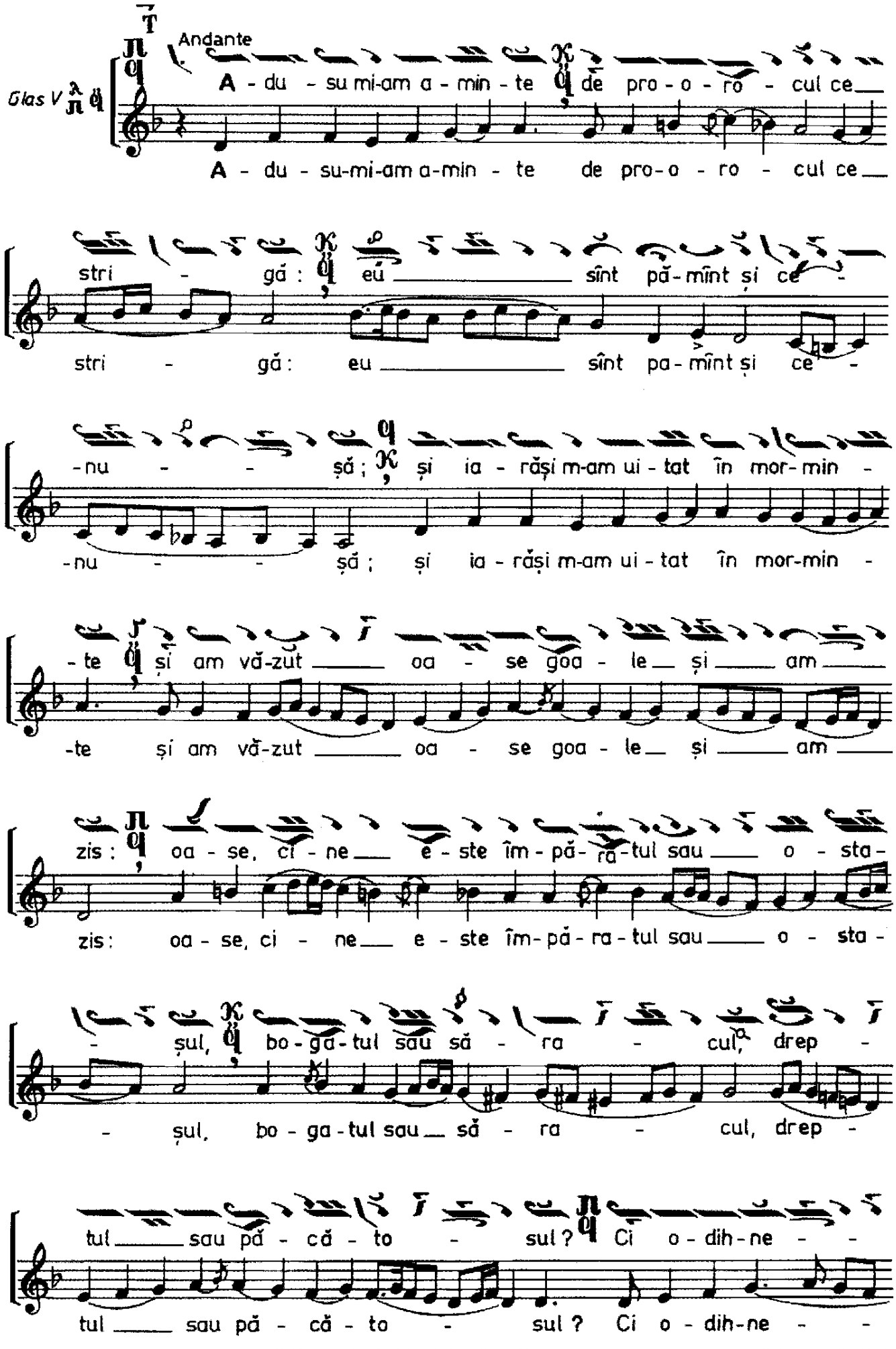
Andante
Glas V
A - du - su mi-am a - min - te de pro - o - ro - cul ce
A - du - su-mi-am a-min - te de pro - o - ro - cul ce
stri - gă : eu sînt pă-mînt și ce -
stri - gă : eu sînt pa-mînt și ce -
-nu - - - să ; și ia - răși m-am ui - tat în mor-min -
-nu - - - să ; și ia - răși m-am ui - tat în mor-min -
-te și am vă-zut oa - se goa - le și am
-te și am vă-zut oa - se goa - le și am
zis : oa - se, ci - ne e - ste îm - pă - ra-tul sau o - sta -
zis : oa - se, ci - ne e - ste îm-pă - ra - tul sau o - sta -
- șul, bo - ga-tul sau să - ra - cul, drep -
- șul, bo - ga - tul sau să - ra - cul, drep -
tul sau pă - că - to - sul ? Ci o - dih - ne - -
tul sau pă - că - to - sul ? Ci o - dih-ne - -

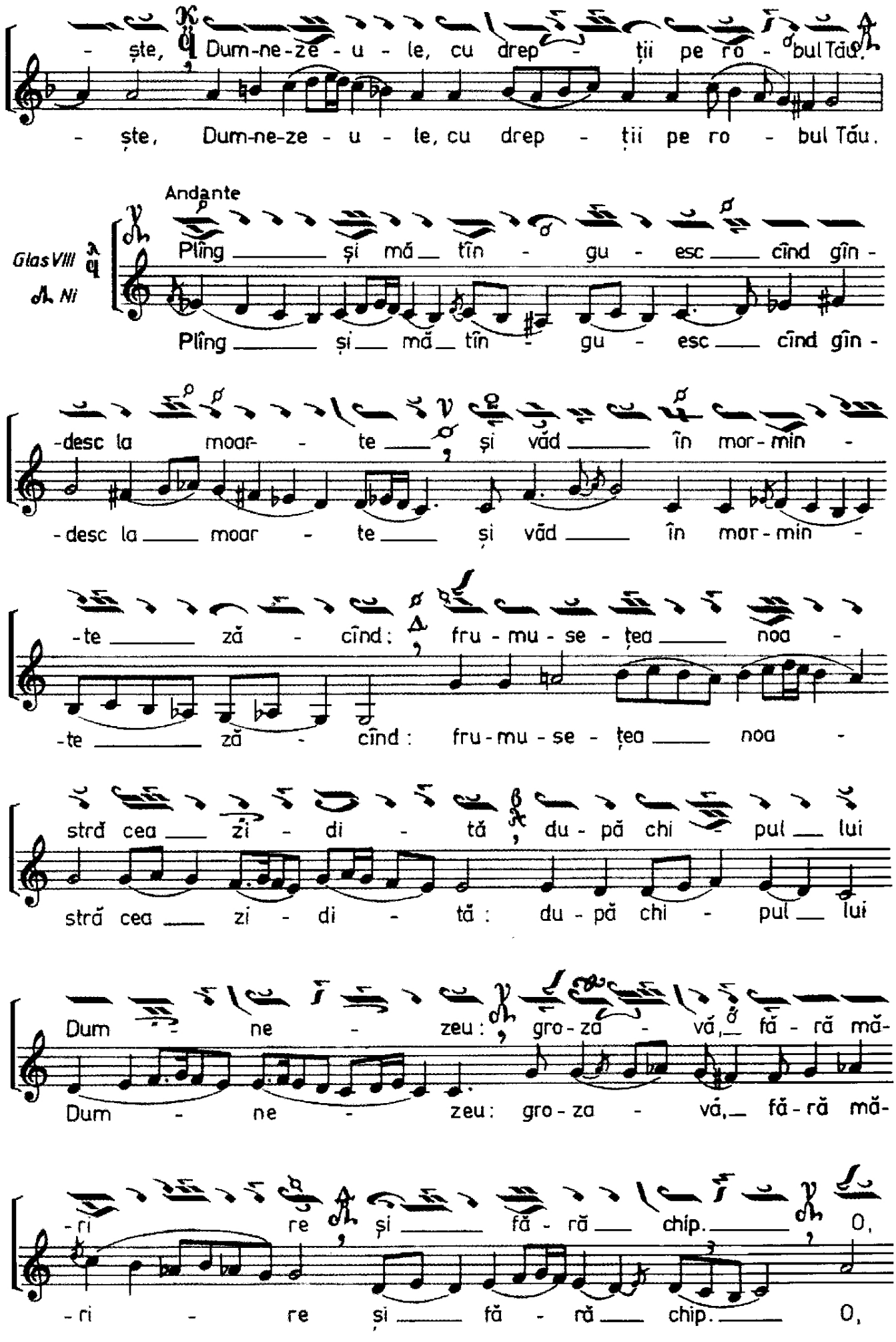
- ște, Dum-ne-ze - u - le, cu drep - ții pe ro - bul Tău.
- ște, Dum-ne-ze - u - le, cu drep - ții pe ro - bul Tău.
Andante
Glas VIII
Ni
Plîng ___ și mă ___ tîn - gu - esc ___ cînd gîn -
Plîng ___ și ___ mă ___ tîn - gu - esc ___ cînd gîn -
-desc la moar- - te ___ și văd ___ în mor-min -
-desc la ___ moar - te ___ și văd ___ în mor-min -
-te ___ ză - cînd; fru-mu-se-țea ___ noa -
-te ___ ză - cînd: fru-mu-se-țea ___ noa -
stră cea ___ zi - di - tă, du-pă chi - pul ___ lui
stră cea ___ zi - di - tă: du-pă chi - pul ___ lui
Dum - ne - zeu: gro-za - vă, fă-ră mă-
Dum - ne - zeu: gro-za - vă, ___ fă-ră mă-
-ri - re și ___ fă - ră ___ chip. ___ O,
-ri - re și ___ fă - ră ___ chip. ___ O,

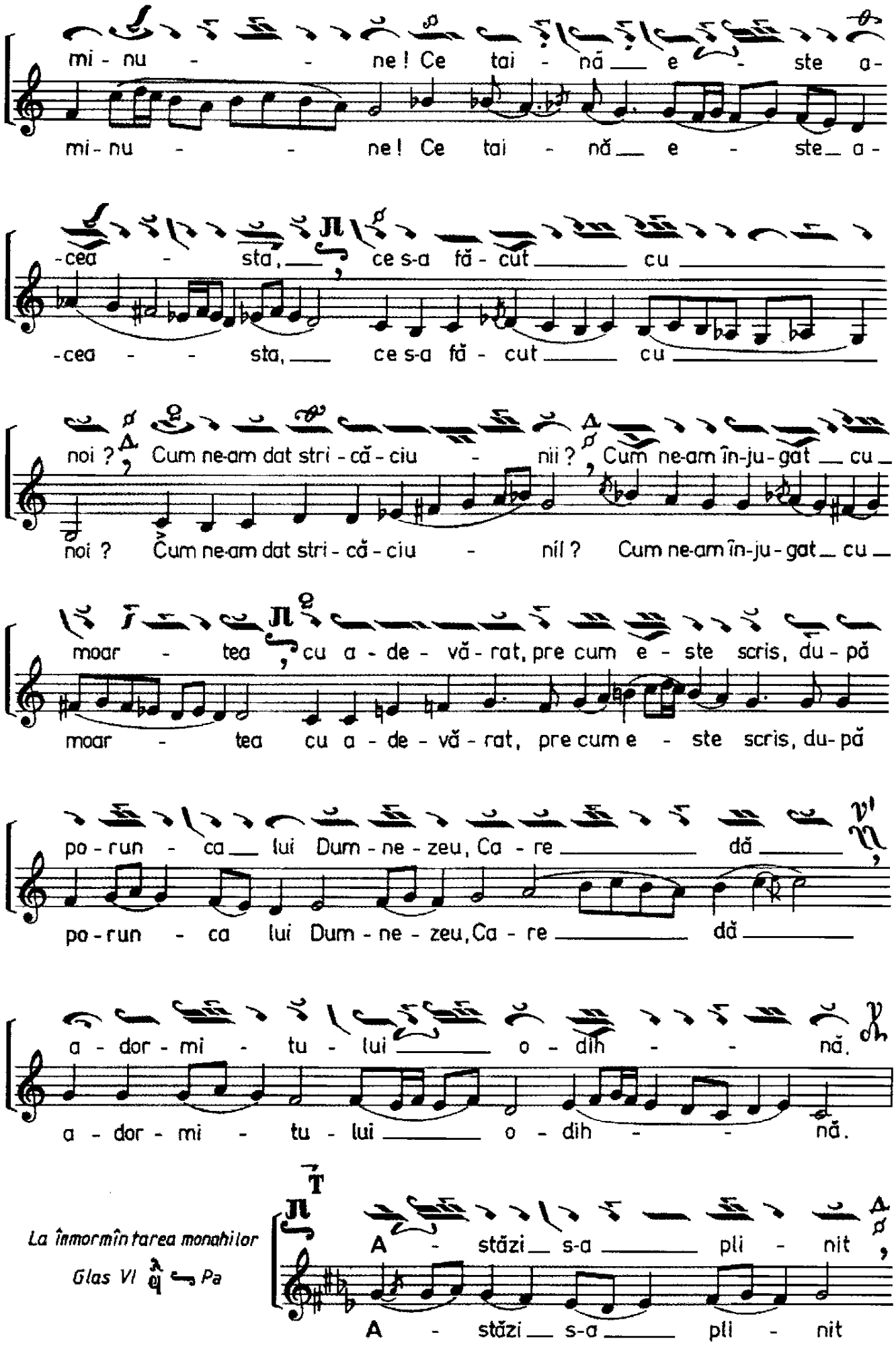
mi - nu - - ne! Ce tai - nă e - ste a-
mi - nu - - ne! Ce tai - nă e - ste a -
-cea - sta, ce s-a fă - cut cu
-cea - - sta, ce s-a fă - cut cu
noi ? Cum ne-am dat stri - că - ciu - nii ? Cum ne-am în-ju-gat cu
noi ? Cum ne-am dat stri - că - ciu - nil ? Cum ne-am în-ju-gat cu
moar - tea cu a - de - vă - rat, pre cum e - ste scris, du - pă
moar - tea cu a - de - vă - rat, pre cum e - ste scris, du - pă
po - run - ca lui Dum - ne - zeu, Ca - re dă
po - run - ca lui Dum - ne - zeu, Ca - re dă
a - dor - mi - tu - lui o - dih - - nă.
a - dor - mi - tu - lui o - dih - - nă.
La înmormîntarea monahilor
Glas VI Pa
A - stăzi s-a pli - nit
A - stăzi s-a pli - nit

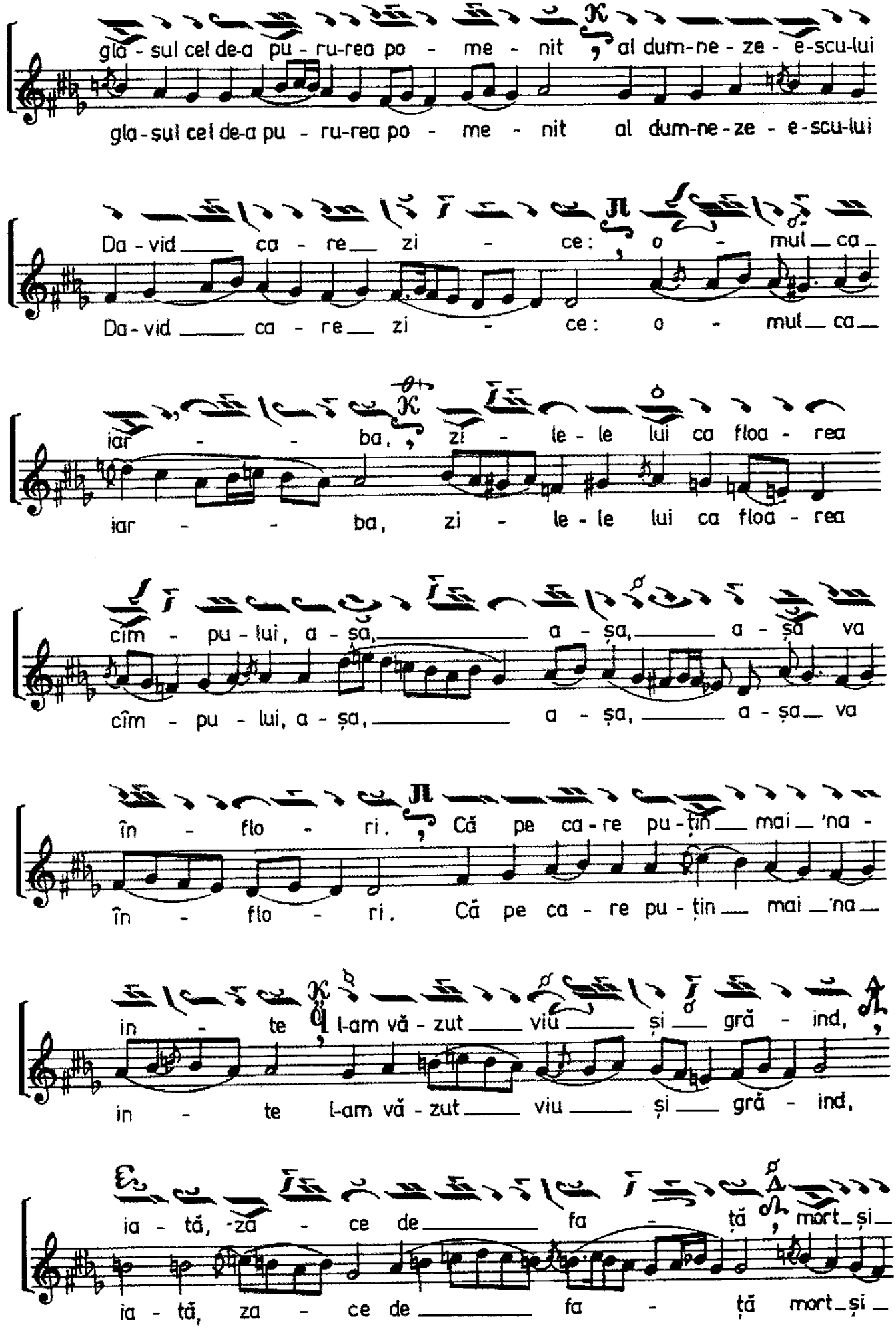
glă - sul cel de-a pu - ru-rea po - me - nit, al dum-ne - ze - e-scu-lui
glă-sul cel de-a pu - ru-rea po - me - nit al dum-ne-ze - e-scu-lui
Da - vid ca - re zi - ce: o - mul ca
Da - vid ca - re zi - ce: o - mul ca
iar - - ba, zi - le - le lui ca floa - rea
iar - - ba, zi - le - le lui ca floa - rea
cîm - pu - lui, a - șa, a - șa, a - șa va
cîm - pu - lui, a - șa, a - șa, a - șa va
în - flo - ri. Că pe ca - re pu - țin mai 'na -
în - flo - ri. Că pe ca - re pu - țin mai 'na
in - te l-am vă - zut viu și gră - ind,
in - te l-am vă - zut viu și gră - ind,
ia - tă, za - ce de fa - ță mort și
ia - tă, za - ce de fa - ță mort și

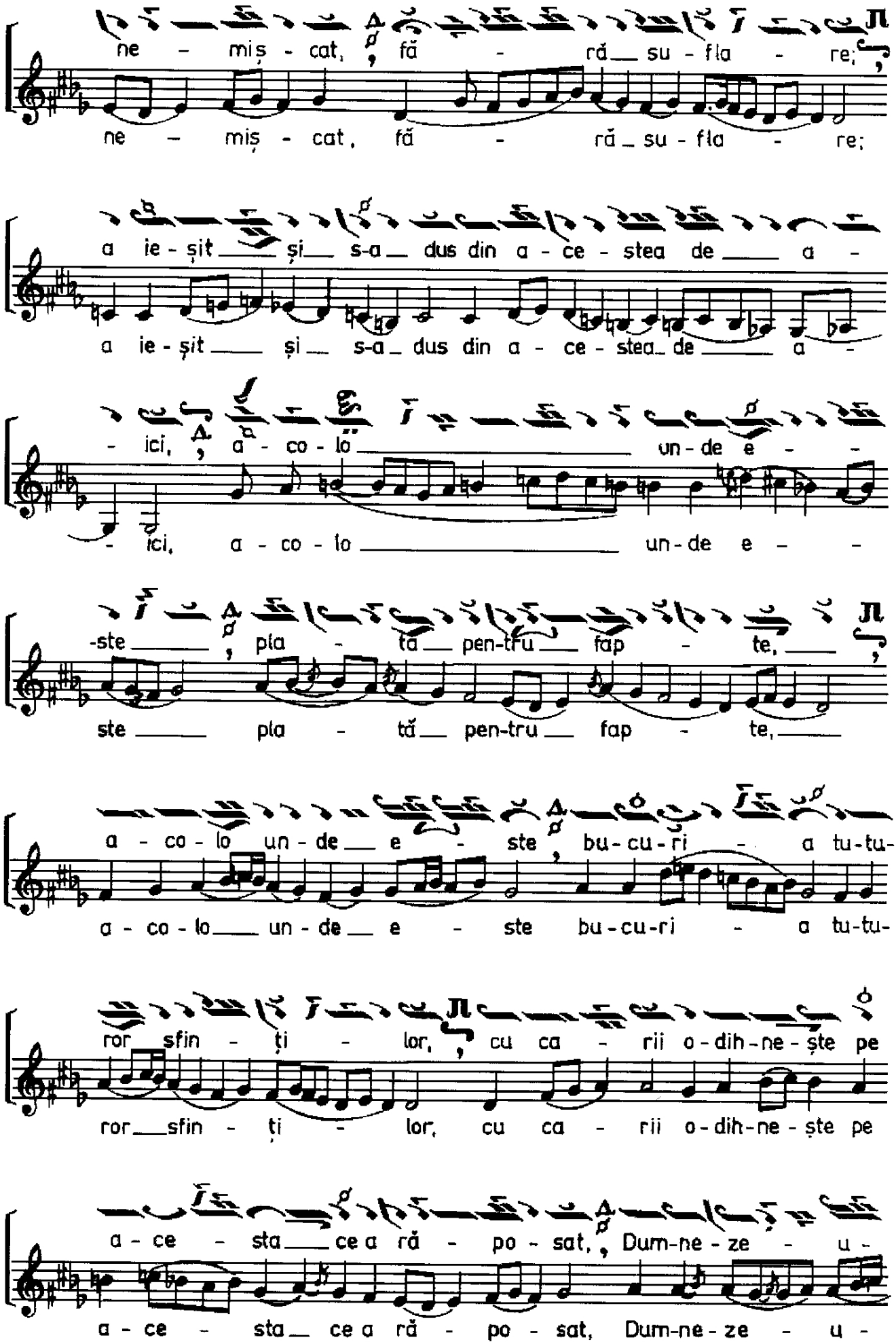
ne - miș - cat, fă - ră su - fla - re;
ne - miș - cat, fă - ră su - fla - re;
a ie - șit și s-a dus din a - ce - stea de a -
a ie - șit și s-a dus din a - ce - stea de a -
- ici, a - co - lo un - de e -
- ici, a - co - lo un - de e -
-ste pla - tă pen-tru fap - te,
ste pla - tă pen-tru fap - te,
a - co - lo un - de e - ste bu - cu - ri - a tu-tu-
a - co - lo un - de e - ste bu - cu - ri - a tu-tu-
ror sfin - ți - lor, cu ca - rii o - dih - ne - ște pe
ror sfin - ți - lor, cu ca - rii o - dih - ne - ște pe
a - ce - sta ce a ră - po - sat, Dum-ne - ze - u -
a - ce - sta ce a ră - po - sat, Dum-ne - ze - u -

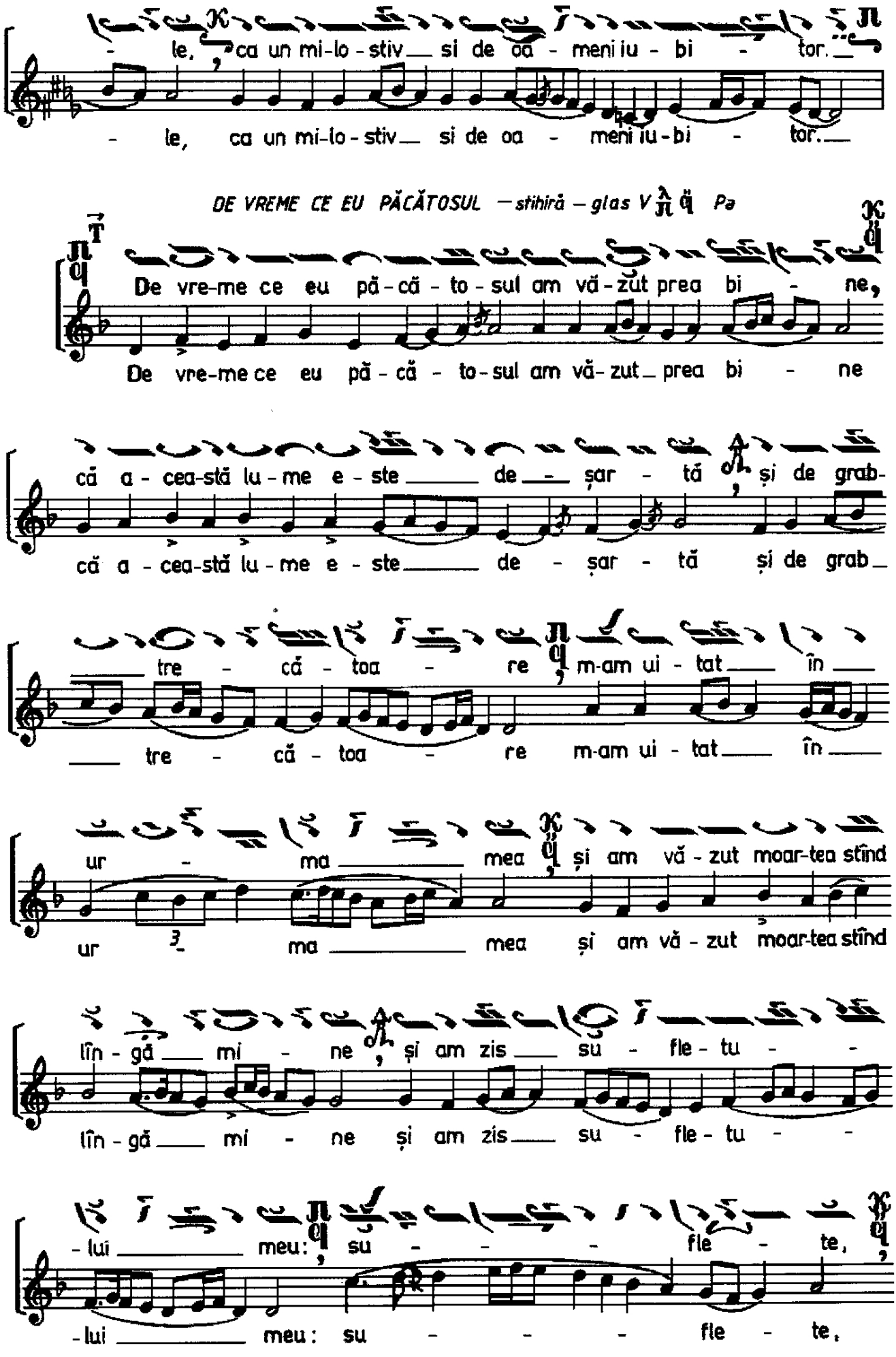
- le, ca un mi-lo-stiv si de oa - meni iu - bi - tor.
- le, ca un mi-lo-stiv si de oa - meni iu-bi - tor.
DE VREME CE EU PĂCĂTOSUL — stihiră — glas V
De vre-me ce eu pă-că-to-sul am vă-zut prea bi - ne,
De vre-me ce eu pă - că - to-sul am vă-zut prea bi - ne
că a-cea-stă lu-me e-ste de - șar - tă și de grab-
că a-cea-stă lu-me e-ste de - șar - tă și de grab
tre - că - toa - re m-am ui - tat în
tre - că - toa - re m-am ui - tat în
ur - ma mea și am vă - zut moar-tea stînd
ur - ma mea și am vă - zut moar-tea stînd
lîn-gă mi - ne și am zis su - fle - tu -
lîn-gă mi - ne și am zis su - fle - tu -
-lui meu: su - - - fle - te,
-lui meu: su - - - fle - te,

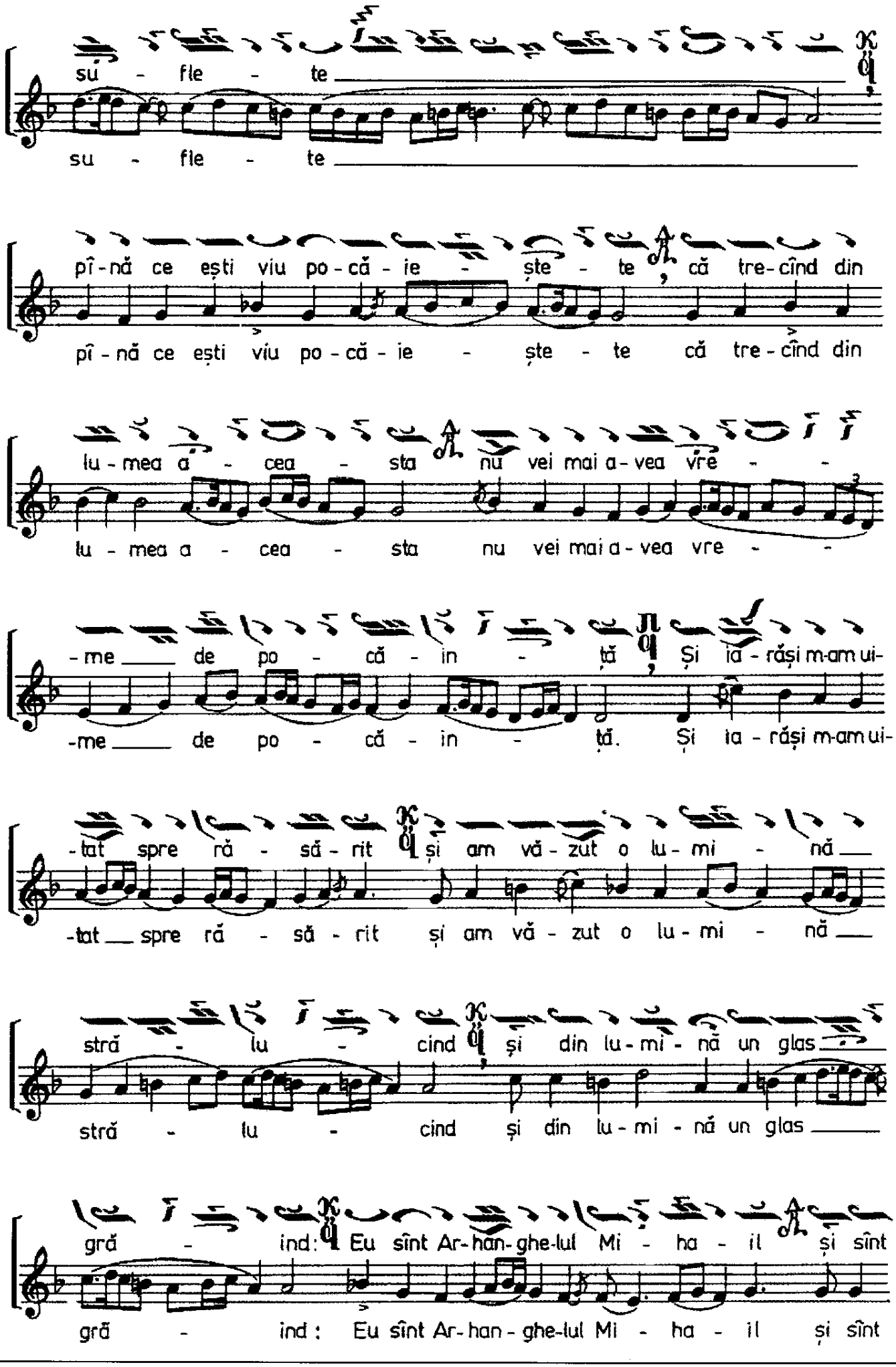
su - fle - te
su - fle - te
pî - nă ce ești viu po - că - ie - ște - te, că tre - cînd din
pî - nă ce ești viu po - că - ie - ște - te că tre - cînd din
lu - mea a - cea - sta nu vei mai a - vea vre - -
lu - mea a - cea - sta nu vei mai a - vea vre - -
- me de po - că - in - ță. Și ia - răși m-am ui-
- me de po - că - in - ță. Și ia - răși m-am ui-
- tat spre ră - să - rit și am vă - zut o lu - mi - nă
- tat spre ră - să - rit și am vă - zut o lu - mi - nă
stră - lu - cind și din lu - mi - nă un glas
stră - lu - cind și din lu - mi - nă un glas
gră - ind: Eu sînt Ar - han - ghe - lul Mi - ha - il și sînt
gră - ind: Eu sînt Ar - han - ghe - lul Mi - ha - il și sînt

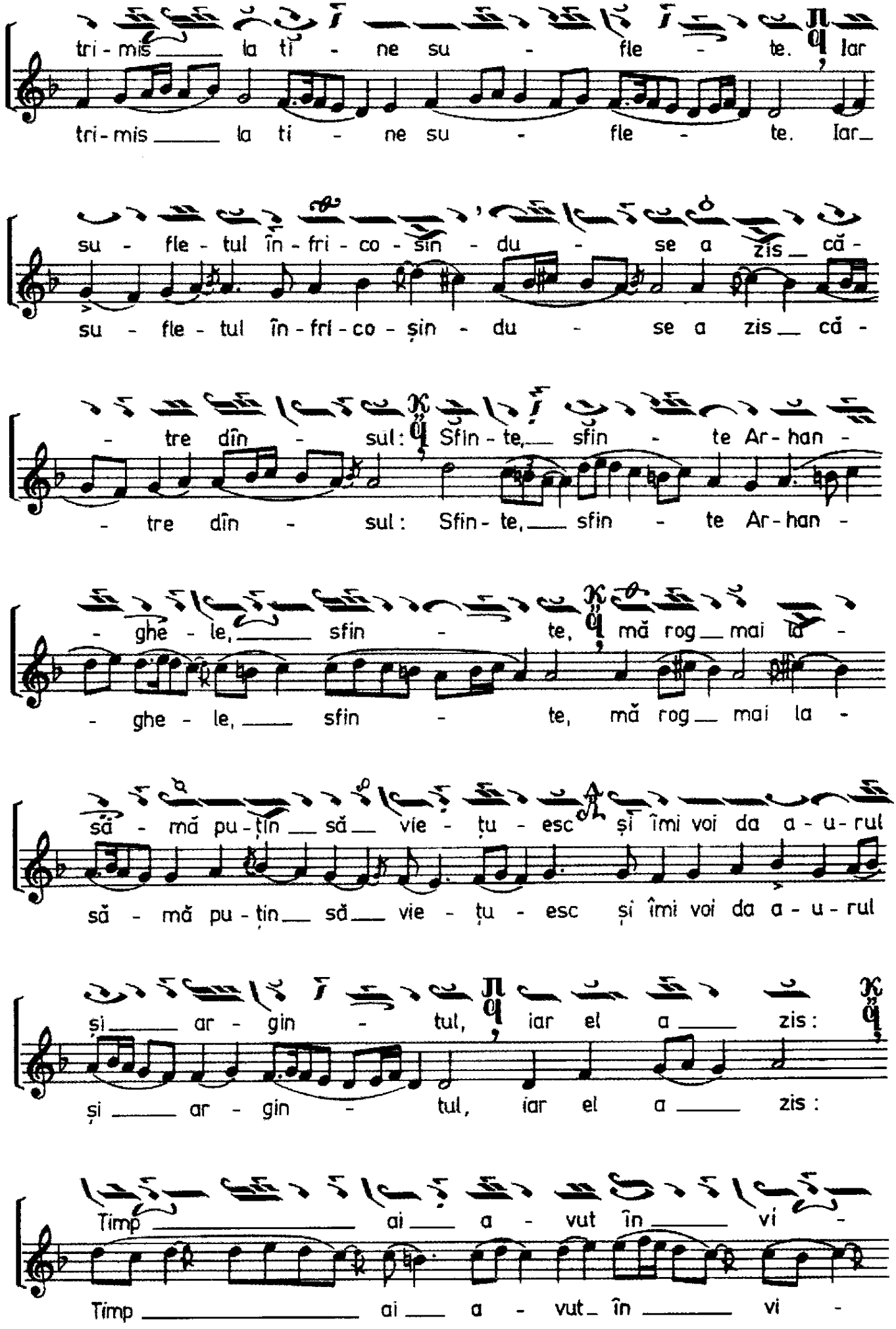
tri - mis la ti - ne su - fle - te. Iar
tri - mis la ti - ne su - fle - te. Iar
su - fle - tul în - fri - co - șin - du - se a zis că -
su - fle - tul în - frí - co - șin - du - se a zis că -
- tre dîn - sul: Sfin - te, sfin - te Ar - han -
- tre dîn - sul: Sfin - te, sfin - te Ar - han -
- ghe - le, sfin - te, mă rog mai la -
- ghe - le, sfin - te, mă rog mai la -
să - mă pu - țin să vie - țu - esc și îmi voi da a - u - rul
să - mă pu - țin să vie - țu - esc și îmi voi da a - u - rul
și ar - gin - tul, iar el a zis:
și ar - gin - tul, iar el a zis:
Timp ai a - vut în vi -
Timp ai a - vut în vi -

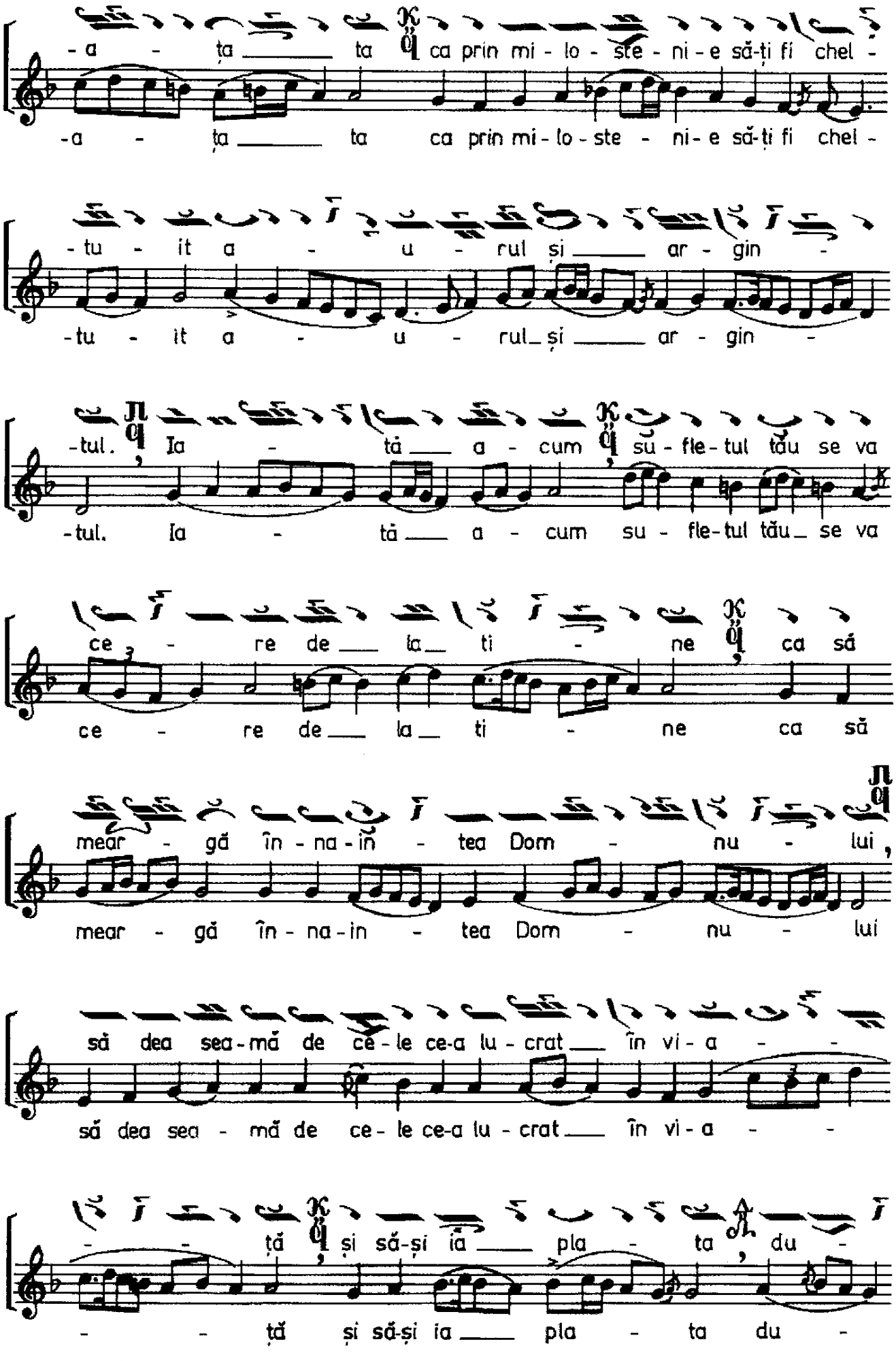
-a - ța ta ca prin mi-lo-ste-ni-e să-ți fi chel -
-a - ța ta ca prin mi-lo-ste - ni-e să-ți fi chel -
-tu-it a - u-rul și ar-gin -
-tu - it a - u - rul și ar - gin -
-tul. Ia - tă a-cum su-fle-tul tău se va
-tul. Ia - tă a - cum su - fle-tul tău se va
ce - re de la ti - ne ca să
ce - re de la ti - ne ca să
mear-gă în-na-in-tea Dom-nu-lui,
mear - gă în - na-in - tea Dom - nu - lui
să dea sea-mă de ce-le ce-a lu-crat în vi-a -
să dea sea - mă de ce - le ce-a lu - crat în vi - a -
- ță și să-și ia pla - ta du -
- ță și să-și ia pla - ta du -

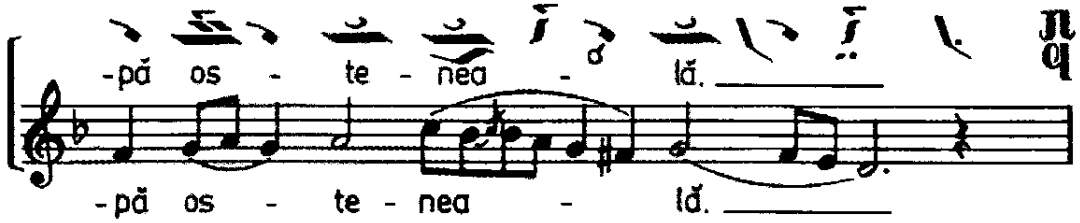

TROPARE la înmormîntarea călugărilor - glas VIII **Ni -**
de Sebastian Barbu - Bucur

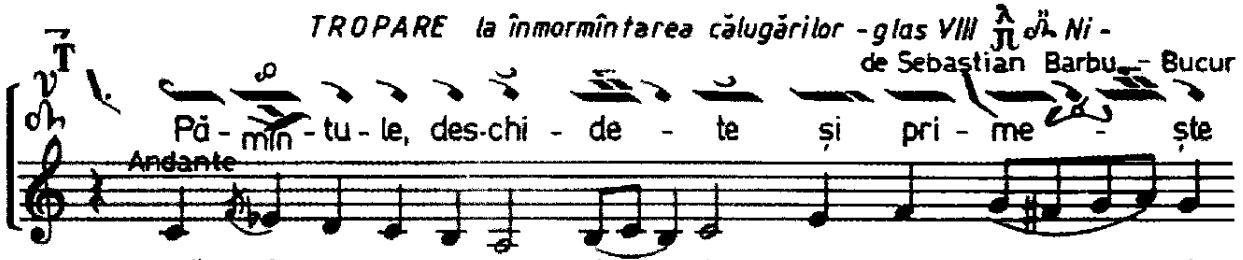

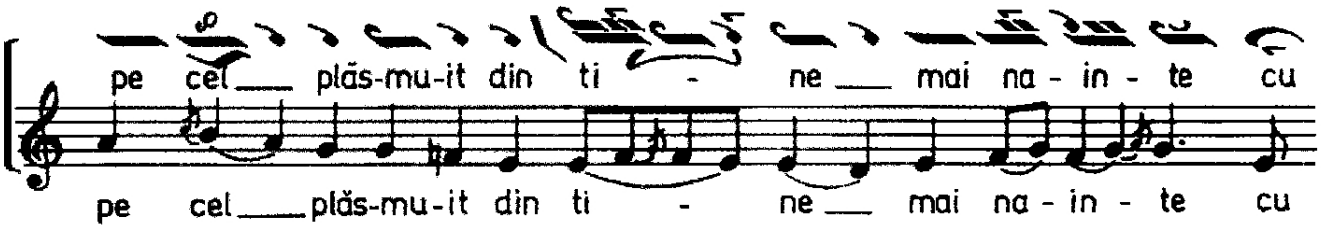

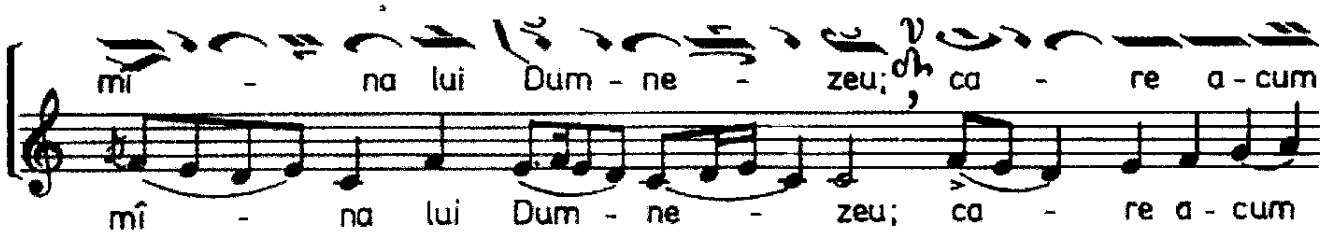

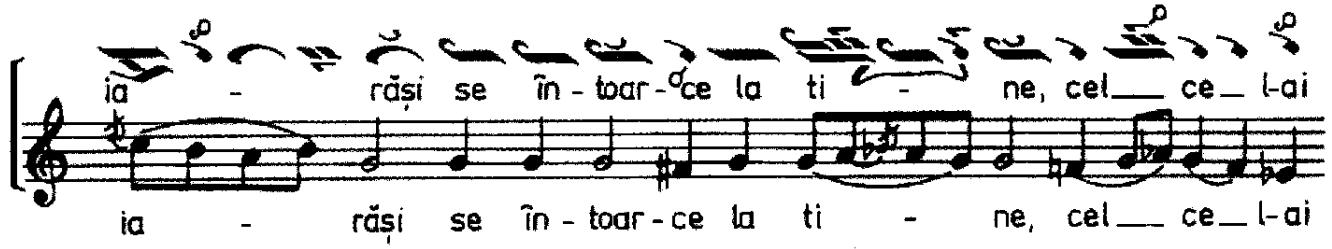

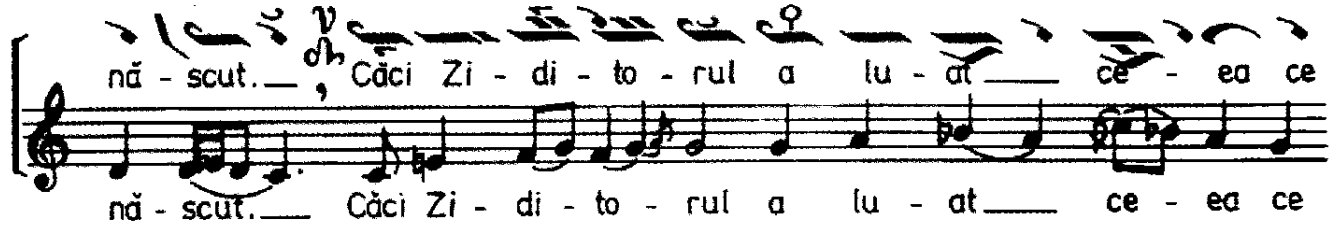

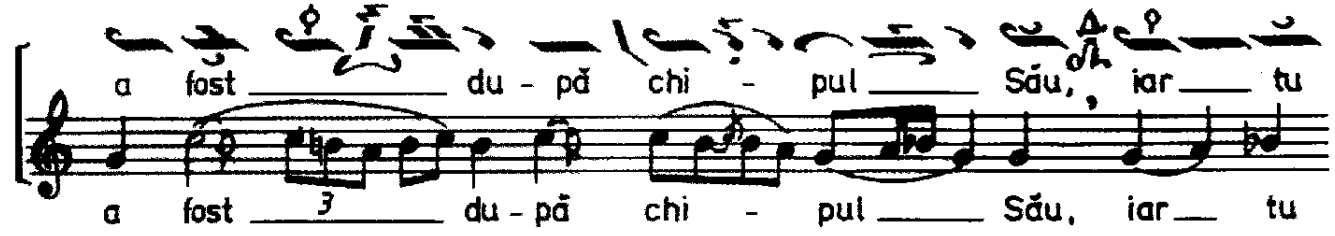

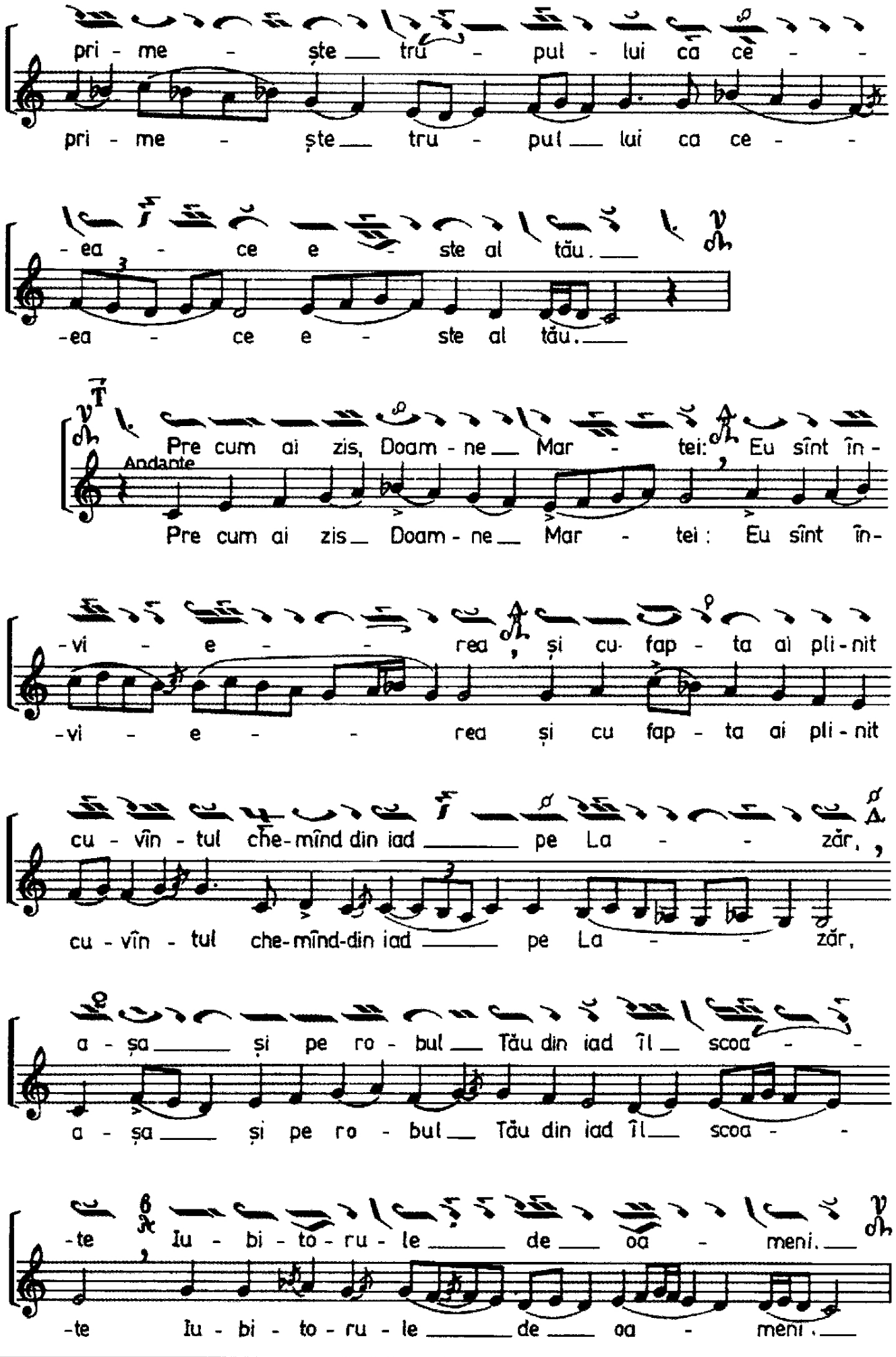
pri - me - ște tru - pul - lui ca ce - -
pri - me - ște tru - pul lui ca ce - -
- ea - ce e - ste al tău.
-ea - ce e - ste al tău.
Andante
Pre cum ai zis, Doam - ne Mar - tei: Eu sînt în -
Pre cum ai zis Doam - ne Mar - tei: Eu sînt în -
-vi - e - - rea, și cu fap - ta ai pli - nit
-vi - e - - rea și cu fap - ta ai pli - nit
cu - vîn - tul che-mînd din iad pe La - - zăr,
cu - vîn - tul che-mînd-din iad pe La - - zăr,
a - șa și pe ro - bul Tău din iad îl scoa - -
a - șa și pe ro - bul Tău din iad îl scoa - -
-te, Iu - bi - to - ru - le de oa - meni.
-te Iu - bi - to - ru - le de oa - meni.

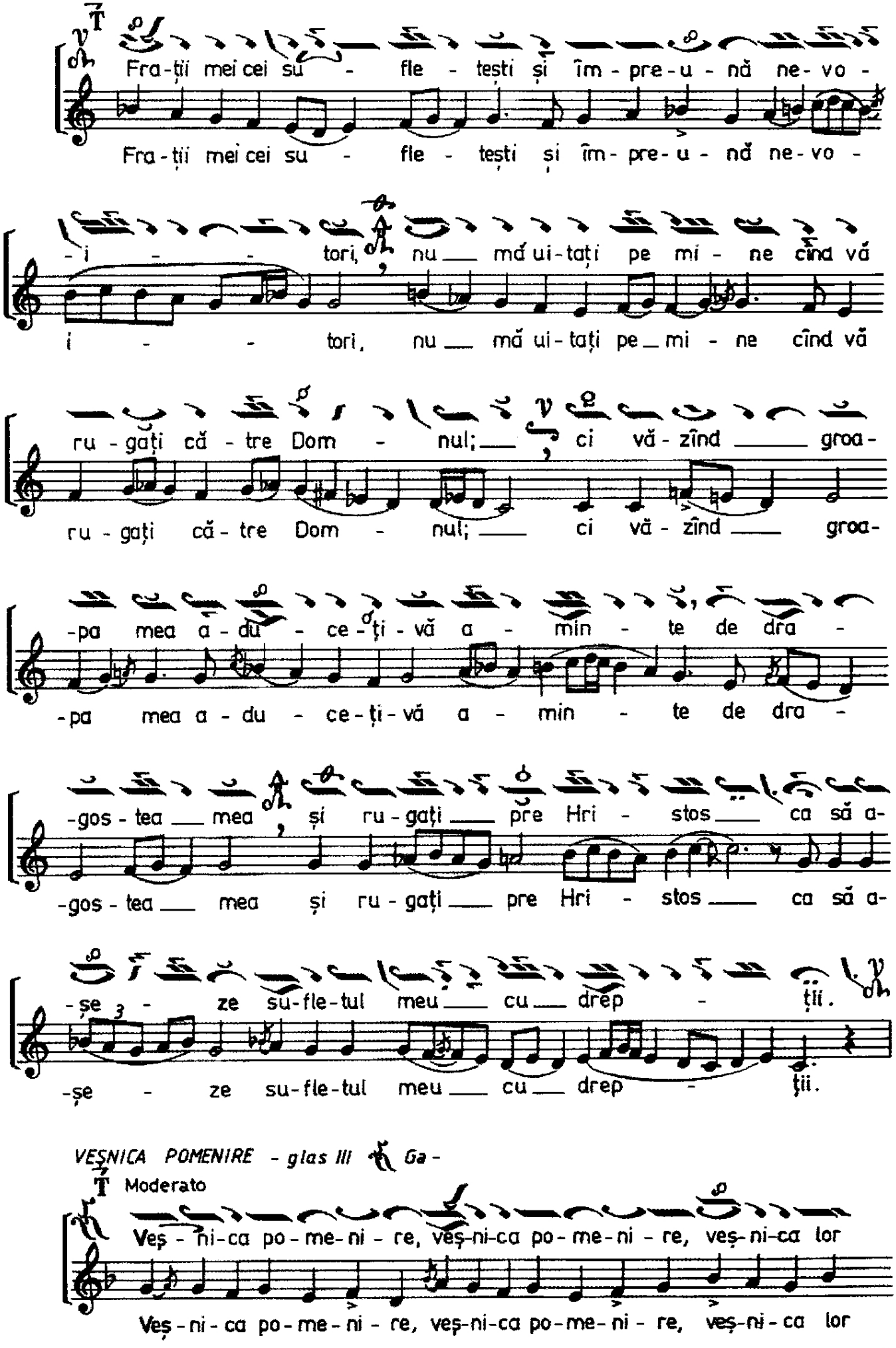
Fra-ții mei cei su - fle - tești și îm - pre-u - nă ne-vo -
Fra-ții mei cei su - fle - tești și îm- pre-u - nă ne-vo -
-i - - tori, nu mă ui-tați pe mi - ne cînd vă
i - - tori, nu mă ui-tați pe mi - ne cînd vă
ru-gați că-tre Dom - nul; ci vă-zînd groa-
ru-gați că-tre Dom - nul; ci vă-zînd groa-
-pa mea a-du - ce-ți-vă a - min - te de dra -
-pa mea a-du - ce-ți-vă a - min - te de dra -
-gos-tea mea, și ru-gați pre Hri - stos ca să a-
-gos-tea mea și ru-gați pre Hri - stos ca să a-
-se - ze su-fle-tul meu cu drep - ții.
-se - ze su-fle-tul meu cu drep - ții.
VEȘNICA POMENIRE - glas III Ga-
Moderato
Veș-ni-ca po-me-ni-re, veș-ni-ca po-me-ni-re, veș-ni-ca lor
Veș-ni-ca po-me-ni-re, veș-ni-ca po-me-ni-re, veș-ni-ca lor

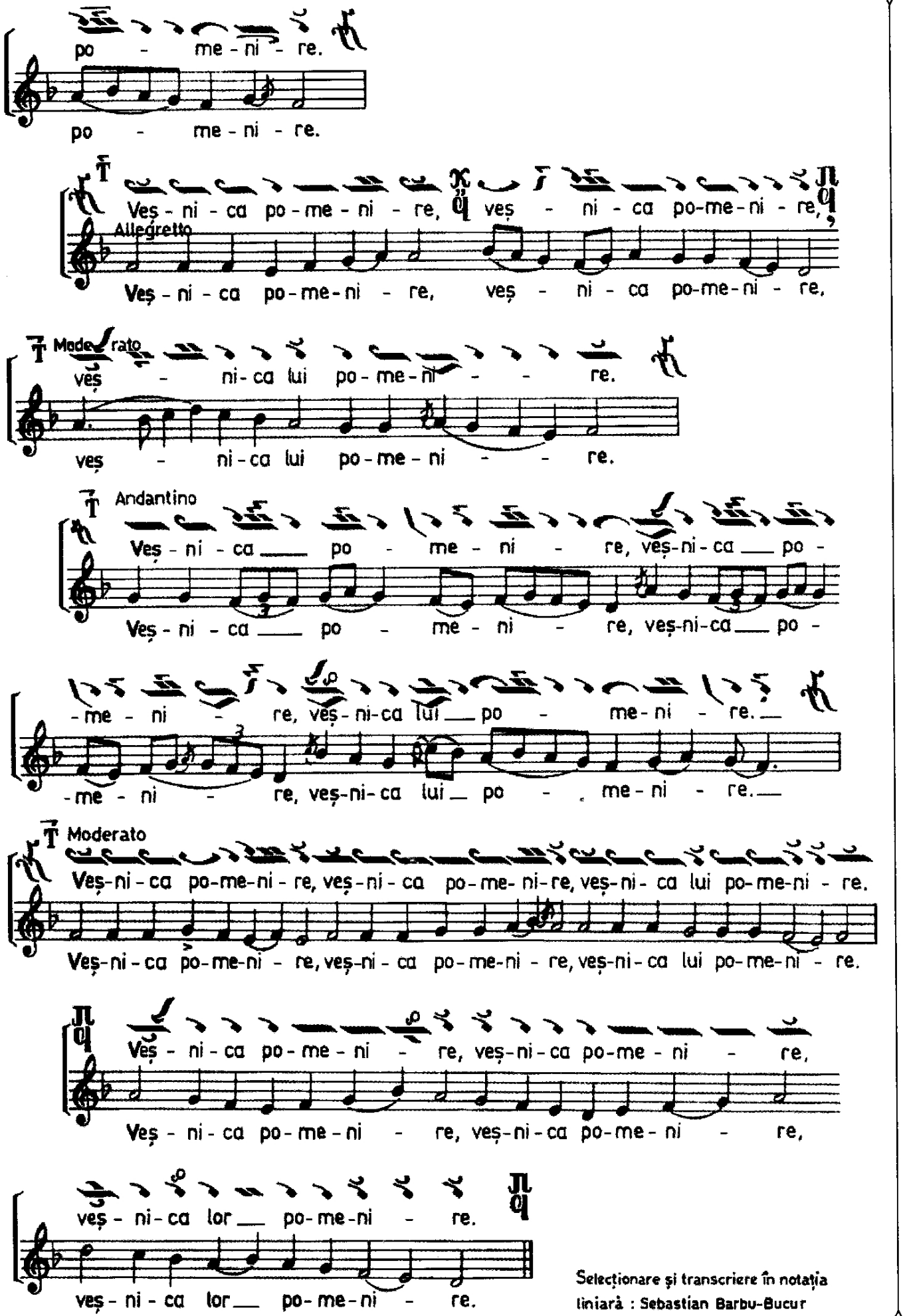

Selecționare și transcriere în notația liniară : Sebastian Barbu-Bucur